

Universitätsbibliothek Wuppertal

Xenophontis, Philosophi Et Imperatoris Clarissimi, Qvae Exstant Opera

Xenophon

Francofurti, 1596

Liber septimus

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-331](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-331)

ΞΕΝΟΦΩΝΤΟΣ ΚΥΡΟΥ ΑΝΑ-
ΒΑΣΕΩΣ ΙΣΤΟΡΙΩΝ, ΒΙΒΛΙΟΝ
ΕΒΔΟΜΟΝ.

XENOPHONTIS HISTORIA-
RVM DE CYRI EXPEDI-
TIONE, LIBER SEPTIMVS.

ΣΑ μὲν δὴ ἐν τῇ ἀναβά-
σει τῇ μὲν Κύρος ἐπαρξεν
οἱ Ἕλληες μέγρι τ' μά-
χης, καὶ ὅσα, ἐπεὶ Κύρος ἐ-
τελεύτησεν, ἐν τῇ πορείᾳ,
μέγρις εἰς τὸ πόντον ἀφί-

VÆCVMQVE a Græ-
cis in expeditione, quã
adscendentes in Asiam
cum Cyro susceperunt,
ad pugnam vsque gesta
fuerint: & quæ post Cy-
ri obitum in itinere, do-

ἐκ πλείον-
τος

κνήλο, καὶ ὅσα ἐκ τῶν ποταμῶν περὶ ὀξυόνας καὶ πλε-
οόνας ἐποίησεν, μέγρις ἔξω τ' ἑσμάχου ἐγγύθι ἐν
χρυσόπολιν τ' ἄσιας πάντα ἐν τῷ ποταμῷ λώ-
ζω δὲ δὴ λώ. ἐκ τούτων ἡ φαρναβάζος, φοβέ-
σθαι μὲν τὸ φράτευμα μὴ ὅτι τ' αὐτῷ τ' ἀρχαῖον B
φρασίδῃ, πέμψας πρὸς Ἀναξίβιον τὸ ναυαρχ-
ον, (ὃ ἔτυχε ἐν βυζαντίῳ) ἐδύτο ἄλλοι-
θάσιν τὸ φράτευμα ἐκ τ' ἄσιας, καὶ ὑπερχήτο
πάντα ποιήσθαι αὐτῷ, ὅσα δέοι, καὶ Ἀναξίβιος με-
τεπέμψατο τὰς φραγῆσιν καὶ λοχαγοὺς τ' φρα-
πιωτῶν εἰς βυζαντίον, καὶ ὑπερχήτο, εἰ ἄλλοι μὲν,
μισοφοροῦν ἔσται τοῖς φραπιώταις. οἱ μὲν δὴ
διήγοι ἔφαθ' ἄλλοι δὲ σάμιοι ἀπατήθησαν. Ἐνο-
φῶν δ' εἶπεν αὐτῷ, ὅτι ἀπὸ μὲν ἀξιοτοῦ ἡδὴ ἀπὸ τ'
φραπίας, καὶ βυζαντίου ἀπὸ πλὴν. ὁ δὲ Ἀναξίβιος C
ἐκέλευσεν αὐτὸν συλλεγεῖσθαι, ἐπεὶ τὰ ἔργα ἀ-
παλάττειται, ἔφη ἐν ταῦτα ποιήσθαι. Σέυθης δ'
ὁ φραξὶς πέμπει τὸν Μηνδοσίδην, καὶ κελδύϊ Ζε-
νοφῶντα συμποροθύμην, ὅπως ἄλλοι τὸ φρά-
τευμα, καὶ ἔφη αὐτῷ ταῦτα συμποροθύμητιν εἰ
μεγαλήσθαι. ὁ δ' εἶπεν, διὰ τὸ μὴ φράτευμα
ἄλλοι σέ. τὰ τὰ εἰνεα μὴ δὲ τελεῖται μήτε ἐ-
μοί, μήτε ἄλλοι μὴ δὲ. ἐπεὶ δὲ καὶ ἀλλοῖ, ἐγὼ
μὲν ἀπαλλάξομαι, πρὸς δὲ τὰς ἀλλοῖ μὴ δὲ
ταῖς καὶ ὅτι κερδαίνει ὄντας πρὸς φραπίας, ὡς αἱ D
αὐτὰ τ' δοκῆ. ἐκ τούτων ἀλλοῖσιν πρὸς
εἰς βυζαντίον οἱ φραπιῶται, καὶ μισοφροῦν μὴ σέ
ἐδίδου ὁ Ἀναξίβιος. ἐκ τούτων δὲ λαβόντας τὰ
ὄπλα καὶ τὰ σκεῦη τὰς φραπίας ἄλλοι, ὡς
ὡς ἀπὸ πέμψων τὰ ἄμα, καὶ ἀρχαῖον ποιήσων.

Δημοσί-
δην. κα-
φίς δὲ ἡ
αὐτῇ ἄλλοι
φραπίας
καὶ
ἐξ ἡς

δοκῆ ἀ-
σφαλῆς.
ἐκ τούτων

nec in Pontum peruenirent: queque deinde, quum vel itinere pedestri de Ponto egrederentur, vel mari veherentur, egerint; donec extra Ponti ostium, ad oppidum Asia Chrysolopolin accesserunt: ea sunt a nobis vniuersa superiore commentario exposita. Post hæc Pharnabazus, qui metueret, ne Græcæ copiarum ditionem suam bello peterent, ad Anaxibium nauarchum mittit, qui tum forte Byzantij erat, eumque rogat, uti copias ex Asia transporter: simul omnia facturum se pollicetur, quæ fieri velit. Tum Anaxibius arcessitis ad se Byzantium prætoribus, & cohortium præfectis, stipendium militi, si traiecissent, pollicetur. Ibi quum alij re deliberata se responsuros dicerent, Xenophon ab exercitu se iam discessurum, & cum nauis soluturum respondit. Anaxibius ad ea, debere cum exercitu ipsum traicere inquit, ac deinde ab eo discedere. Facturum id se recepit. Eodem tempore Seuthes Thrax, ab legato ad Xenophontem * Medosade hortatur, ut traiectionem copiarum libens adiuet: qua in re si promte atque alacriter operam sibi nauasset, facturum Seuthen, ut eius consilij numquam ipsum peniteret. Respondet Xenophon, omnino traiecturū exercitū, nec eius rei causa quidquam vel mihi, ait, vel alij cuiquam Seuthes pendat, necesse est. Verum quamprimū traiecerit, equidē discedam; poteritq; Seuthes cum iis, qui apud exercitum manebunt, & ipsius rebus erunt idonei, sic agere; ut ipsi visum fuerit. Inde milites vniuersi Byzantiū traducti sunt, & Anaxibius stipendium non numerabat: proclamari vero per præcones iussit, ut sumtis armis & sarcinis milites oppido excederent, quasi eadem opera censere vellet exercitum, & abducere.

Pharnabazus
baξίς
Anaxibij
perfidius.

Al. Demosade
sade que
scriptura
diferentia
etiam de
inceps re-
parta.

Anaxibius mi-
lites de lo-
circumue-
nire cona-
sur.

Heic grauter ferre milites, deesse pecuniam sibi, qua com meatum ad iter redimerent, adeoque cunctanter vasa colligere. Interea Xenophon ad Cleandrum Byzantij praefectum accedens, cum quo necessitudinem hospitij contraxerat, complexus est eum salutando, quasi qui iam iam soluere constituisset. At ille, ne hoc faceret, respondit. Ceteroqui culpa te obligabis, inquit. Quippe nunc etiam nonnulli eius in te culpam conferunt, quod exercitus ex oppido cunctanter velut erependo egreditur. Et Xenophon: id vero non a me proficiscitur, sed quia milites copia com meatus egent, neque quidquam habent: idcirco ad exeundum se difficiles praebent. Ego tamen, inquit Cleander, consulo tibi, vt quasi proficisci cum eis velis, oppido ex eas: quumq; iam extra moenia copiae fuerint, discedas. Accedamus igitur, ait Xenophon, Anaxibium; remque ita conficiamus. Ad Anaxibium quum peruenissent, quid essent facturi, exponunt. Is ita faciendum respondit, ac quamprimum rebus confarcinatis exeundum: atq; hoc addendum etiam futurum, vt is qui lustrationi & censui non interfuerit, seipsum culpa oneret. Inde primum duces, postea milites ceteri egrediuntur. Quumq; iam vniversi, paucis exceptis, exiissent; stabat ad portas Eteonicus, vt quamprimum egressi essent omnes, portas occluderet, ac pessulum obderet. Tum Anaxibius conuocatis ad se praetoribus, & cohortium praefectis: Com meatus, inquit, petendus vobis erit e Thracum vicis, in quibus & hordei, & tritici, & aliarum rerum necessariorum magna est copia. Post illa pergite in Cherronesum, vbi stipendium vobis Cyniscus numerabit. Ea vel militum nonnulli forte ab se audita, vel aliquis e praefectis cohortium, ad exercitum effert. Interea de Seuthe duces percunctantur, hostis, an amicus esset: num iter per Sacrum montem sit faciendum, an media Thracia circumeunda. Dum illi de his inter se colloquuntur, arma corripunt milites, & cursu portas oppidi petunt, vt rursus intra moenia se reciperent. Eteonicus, vbi cum suis vidit accurrentes grauis armaturae milites; portas occludit, ac pessulum obdunt. Eas pulsabant milites, seq; indignissima pati aiebant, qui hostibus obiicerentur. Etiam perfracturos se portas aiebant, ni eas sua sponte aperirent. Nonnulli

Α ἄνθρωποι οἱ στρατιῶται ἤρποντο, ὅτι οὐκ εἶχον
 ἀργύριον ὀπισθιπέσειν εἰς τὴν πορείαν, καὶ
 ὀκνηρῶς σιωποῦσθαι ἔδει. καὶ ὁ Ξενοφῶν Κλε-
 ἀνδρῶν τῶν ἀρμυρῶν ἕνεος γενημηδῆος, παρῶς
 ἐλθὼν ἠπαύσατο αὐτὸν, ὡς ἀποπλάσσειν
 ἠδῆν. ὁ δὲ αὐτῷ λέγει, μὴ ποιήσης ταῦτα· εἰ γὰρ
 μὴ, ἔφη, αἰτίαν ἔξω· ἐπεὶ καὶ κινῶ πινὲς ἠδῆ σε
 αἰτιῶνται, ὅτι οὐ ταχὺ δέξερπες τὸ στρατόμαχος.
 ὁ δὲ εἶπεν, ἀλλ' αἴτιος μὲν ἔγωγε οὐκ εἰμὶ τί-
 τίς· οἱ γὰρ στρατιῶται ἀλλοῖσι ὀπισθισμοῦ δέομαι, καὶ
 οὐκ ἔχοντες, ἀλλὰ τῆτο ἀθυμοῦσι παρῶς
 τὴν ἕξοδον. ἀλλ' ὄμφορ, ἔφη, ἐγὼ σοι συμβου-
 λῶν δέξομαι μὲν ὡς πορβόσσομαι· ἐπεὶ δὲ
 δὲ ἔξω γήνηται τὸ στρατόμαχος, τότε ἀπα-
 λάσεισθε. ταῦτα τοίνυν, ἔφη ὁ Ξενοφῶν, ἐλ-
 θόντες παρῶς Ἀναξίβιον ἀφ' ὧν ἀρμυρῶν οὐ-
 τως. ἐλθόντες ἔλεγον ταῦτα. ὁ δὲ ἐκέρθη-
 σεν οὕτω ποίῃν, καὶ τὴν ταχίστην δέξομαι σιω-
 ποῦσθαι, καὶ παρῶς ἀπεῖν, ὅς αἱ μὴ πα-
 ρῆ εἰς τὴν δέξομαι καὶ τὸν ἀρμυρῶν, ὅτι αὐτὸς
 αὐτὸν αἰτιῶσεται. ἐν τῷ δὲ δέξομαι οἱ τε στρα-
 τηροὶ παρῶν, καὶ οἱ ἄλλοι. καὶ ἠδῆν τὸ πρῶτον
 αἱμοῖ καὶ
 τες πλὴν ὀλίγων ἔξω ἦσαν, καὶ Ἐτεόνικος εἰ-
 σήκει τῶν τῶν πύλας, ὡς, ὁπότῃν ἔξω γέ-
 νωνται πρῶτες, ἀποκλείσειν τὰς πύλας, καὶ
 τὸν μολὸν ἐμβαλῶν. ὁ δὲ Ἀναξίβιος, σὺν κα-
 λέσας τὸν στρατηγὸν καὶ τὸν λοχαγόν, ἔλε-
 γε· τὰ μὲν ὀπισθιπέσειν, ἔφη, λαμβάνετε ἐκ
 τῶν δρακίων καμῶν· (εἰσὶ δὲ αὐτοῖσι πολλὰ
 κριθὰ καὶ πυρρὸν, καὶ ἄλλα τὰ ὀπισθιπέσειν)
 Δλαβόντες δὲ πορβόσατε εἰς τὴν χερρόνησον,
 ἐκῆ δὲ Κυνίσκος ὑμῖν μισθοδοτήσῃ. ἐπαχρύ-
 σαντες δὲ πινὲς τῶν στρατιωτῶν ταῦτα, ἢ καὶ
 τῶν λοχαγῶν τις, ἀφ' ἧλθον εἰς τὸ στρατό-
 μαχος. καὶ οἱ μὲν στρατηγὸν ἐπυθάνοντο παρῶς τῷ
 Σάθου, πότῃν πολέμοσ εἶναι, ἢ φίλος καὶ
 πότῃν ἀφ' ἧλθον ὄρεσι δέοι πορβό-
 σαται, ἢ κύκλῳ ἀφ' ἧλθον τῆς δρακίης. ἐν
 ᾧ δὲ οὗτοι ταῦτα διελέγοντο, οἱ τε στρατιῶται
 αἰαρπάσαντες τὰ ὄπλα θέουσι δρόμῳ παρῶς
 Ε τῶν πύλας, ὡς πάλιν παρῶς τὸ τῆτος εἰσόν-
 τες. ὁ δὲ Ἐτεόνικος καὶ οἱ σὺν αὐτῷ, ὡς εἶ-
 δαν παρῶς τῶν τῶν ὀπλίτας, συγκρατεῖσι
 τῶν πύλας, καὶ τὸν μολὸν ἐμβαλλοῖσιν.
 οἱ δὲ στρατιῶται ἐκπῶτον τῶν πύλας, καὶ ἔλεγον,
 ὅτι ἀδικώτατα παρῶν ἐκβαλλόμενοι
 εἰς τὸν πολέμοσ· καὶ κατὰ κράτος τῶν πύλας ἔφασαν,
 εἰ μὴ ἐκέντες ἀνοῖξοισιν. ἄλλοι
 δὲ αὐτῶν

Handwritten marginal notes in a cursive script, likely a commentary or translation, partially visible on the right edge of the page.

εἰ αὐτῶν ἔθεον τὸ πρὸ τῆς θάλασσης, καὶ τὸ πρὸ τῆς
 χηλιῶν τείχους τῶν ἑσθίων εἰς τὴν πόλιν.
 αἱ οἱ δὲ οἱ ἐπιχρῶνον ἐνδον ὄντες τῶν στρατιῶν, ὡς
 ὄρασι τὰ ὅτι τὴν πύλιν παρὰ γαμάλα, ἀφ' ἧς
 φαίνετο τὸ ἀξίωμα τὰ κλισία, ἀναπετομύνοι
 τὰς πύλιν· οἱ δὲ εἰσπίπτοισι. ὁ δὲ Ξενοφῶν, ὡς
 εἶδε τὰ γινόμενα, δείσας μὴ εἶναι ἀρπαγὴν βί-
 ποιῶ τὸν στρατεύμα, καὶ ἀνέκεσα κακὰ γήραιο ἢ
 πόλιν, καὶ αὐτῶν, καὶ τοῖς στρατιώταις, ἔφη, καὶ σωφρο-
 σιπῆς εἶσω τὴν πύλιν σὺν τῷ ὄχλῳ. οἱ δὲ βυ-
 ζαῖτοι, ὡς εἶδον τὸν στρατεύμα βίαι εἰσπίπτον, Β
 φάροντο ἅπαντες, οἱ μὲν εἰς τὰ πλοῖα,
 οἱ δὲ οἴκαδε· ὅσοι δὲ εἶδον ἐπιχρῶνον ὄντες, ἔξω.
 οἱ δὲ καθέλαρον τὰς τεύχεα, ὡς ἐν τῇ βίῃ σω-
 ζοῖντο. πρῶτες δὲ ὄντο ἀπολωλέναί, ὡς ἐδω-
 κῆρας τὴν πόλεως. ὁ δὲ Ετεόνικος εἰς τὴν ἀκρῶν
 ἀποφύγει. ὁ δὲ Αναξίβιος καταδραμὼν ὅτι
 τὴν θάλασσαν, ἐν ἀλιθιτικῶν πλοῖα παρὰ
 πλὴν εἰς τὴν ἀκρόπολιν, καὶ δι' οὗ μεταπέμ-
 πεται ἐκ χαλκηδόνος Φεγουρίαι. οὐ γὰρ ἴκανοὶ
 ἐδόκειν εἶναι οἱ ἐν τῇ ἀκροπόλει χεῖν τὰς ἀ- C
 δρας. οἱ δὲ στρατιῶται ὡς εἶδον τὸν Ξενοφῶντα,
 παρὰ πλοῖα αὐτῶν πολλοὶ, καὶ λέγουσι νῦν
 σοὶ ἔξεστιν, ὦ Ξενοφῶν, ἀνδρὶ γηράσκῃ ἔχεις πό-
 λιν, ἔχεις βίβλους, ἔχεις χημάλα, ἔχεις ἀδρας
 ἑσθίους. νῦν εἰ βέλαιο, σὺ τε ἡμᾶς ὀνήσας, καὶ
 ἡμᾶς σε μέλαινα ποιήσαι μὲν. ὁ δὲ ἀπεκρίνατο, ἀλλ'
 ὅτε λέγετε, καὶ ποιήσω ταῦτα. εἰ δὲ τῶν ὀπι-
 θυμεῖτε, θεοὶ τὰ ὄπλα ἐν τάξει ὡς τάχιστα.
 βελόνημος αὐτοῖς καὶ ἡμεῖς, καὶ αὐτοῖς τὴν πα-
 ρηγήν ταῦτα, καὶ τὰς δόξας ἐκ ἐλθεσε παρελ-
 γνῶν, καὶ πῆρα τὰ ὄπλα. οἱ δὲ αὐτοῖς ἑαυ-
 τῶν παρὰ πλοῖα, οἱ δὲ ὀπίσθιαι ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ
 τῆς πενήτην εἰς ἔρχοντο, καὶ οἱ πελτασταὶ ὅτι
 ὁ κέρας ἐκείτερον τῶν ἀδραμῆκεσαν. ὁ δὲ
 χωρεῖν οἱ καλλίστον ἐκ τῆς ἀσπιδὸς ἐστὶ, ὁ δὲ ἀ-
 κιον καλούμενον, ἔρημον οἰκιῶν καὶ πεδινόν. ἐπεὶ
 δὲ ἐκείτω τὰ ὄπλα, καὶ κατηρημῆθησαν, συλ-
 κασθὲν Ξενοφῶν τὴν στρατιάν, καὶ λέγει ταῦτα·
 Ὅτι μὲν ὀργίζεσθε, ὦ ἄνδρες στρατιῶται, καὶ νο-
 μίζετε δὲ ἀνά παρὰ τὴν ἑσθίαν παρὰ πλοῖα, ἔταυμά- E
 ζω. εἰ δὲ τὰς θυμῶν χαρίζομεθα, καὶ λακε-
 δαμονίους τε τὰς παρὰ τῆς τῆς ἑσθίας πη-
 μωρησώμεθα, καὶ τὴν πόλιν τὴν ὁδὸν ἀπὸ τῆς
 ἀφ' ἧς παρὰ πλοῖα, ἐν θυμῶν ἡμεῖς ἀέσαι ἐπιβῶμεν.

Ad mare currebant, & iuxta muri† chelen
 siue crepidinem in oppidum euadunt. Si
 quivero adhuc erant in vrbe milites, quum
 quid ad portas ageretur, viderent: ascis
 claustra perfringebant, ac portas patefa-
 ciebant. Ita deinde illi irrumpunt. Xeno-
 phon, quum quid accideret, videret: veri-
 tus, ne ad vrbis se direptionem conuerte-
 ret miles, deq; hoc in vrbem, & sese, & i-
 plos milites atrociam mala redundarēt: ple-
 no cursu cum reliqua turba militum intra
 portas irrumpit. * Ex alia parte Byzantij, vt
 vi exercitum in vrbem irruere vident, de
 foro partim in naues, partim domum con-
 fugiunt: & quotquot intus erant, foras ex-
 eunt: nonnulli triremes deducebant, vt in
 eis incolumes euaderent. Omnes se iam
 periisse putabant, tamquam si vrbs esset ab
 hostibus capta. Fugiebat in arcem Eteoni-
 cus. Anaxibius ad mare decurrens, nauis
 piscatoria in arcem circumuehebatur, ac
 statim Chalcedone præfidiarios arcessit.
 Nec enim ij, qui erant in arce, sustinere
 posse vim militū videbantur. Posteaquam
 milites Xenophontem videre, frequentes
 ad eum cum his verbis accurrunt: Nunc
 tibi præbita est occasio, Xenophon, vt vi-
 rum te declares. Oppidum habes, habes
 triremes, habes pecuniam, tot viros habes.
 Nunc, si volueris, & tu nos beare poteris,
 & nos te magnum efficere. Tum Xeno-
 phon: Recte dicitis, inquit, atq; equidem
 vobis obtemperabo. Verum si hæc expe-
 titis, quamprimum in ordine armati con-
 sistite. Volebat enim sedare milites, & il-
 lam ob causam tum ipse cohortabatur ad
 hoc eos, tum aliis itidem, vt suos hortaren-
 tur, & in armis ordine constituerent, præ-
 cepit. Illi sponte sua sic aciem instruebant,
 vt exiguo tempore grauis armaturæ pedi-
 tes in quinquagenos se componerent, &
 cetrati ad vtrumq; cornu cursu delati con-
 filterent. Locus hic, in quo erant, Thra-
 cius dicitur, ad struendam aciem longe
 pulcherrimus: quippe qui esset ab ædifi-
 ciis vacuus, & æquabilem planiciem ha-
 beret. Posteaquam in armis suo essent
 ordine collocati, sedatique iam nonnihil
 milites: vocat ad concionem exercitum
 Xenophon, & hac eos oratione compel-
 lat: Equidem, milites, non miror vos i-
 rasci, atque existimare, vobis indigna ac-
 cidisse, qui fraude circumuenti sitis. At e-
 nim iræ si gratificabimur, ac in Lacedæ-
 monios, qui heic adsunt, fraudis nomine
 vindicabimus, vrbem denique nulli ad fi-

Hæc Thucydidi in-
 terpres ait
 adpellari
 saxa siue
 moles, anti-
 muros ma-
 re spectan-
 tes coll. ca-
 ras, ne flu-
 eluum in-
 petus muros
 ledat.
 Nomen est
 eo factum,
 quod mo-
 les habo-
 nis unguis
 le simili-
 tudinem
 referant.
 * Seditio
 militum
 Byzantij
 oris.

Xenopho-
 nis apud
 milites
 chorist.

Xenophon
 seditionem
 compescit.

ἀφ' ἧς
 ποιοῦν

καταγνώ-
 σαι

περὶ τῶν

nem culpa diripiemus: quæ deinde sequutura sunt, apud animos vestros expendite.

" Primum & Lacedæmonij, & eorum socij
 " nos eo sunt habituri loco, quo haberi ho-
 " stes iudicati solent. Atq; hoc aduersus nos
 " bellum quale futurum sit, existimare licet
 " eis, qui & viderunt, & memoria repetunt
 " ea, quæ non ita pridem acciderunt. Bel-
 " lum nos Athenienses aduersus Lacedæ-
 " monios, eorumque socios suscepimus,
 " quum partim in mari, partim in naualibus
 " triremes non pauciores cccc haberemus.
 " Quumque magna esset in vrbe nostra pe-
 " cuniæ copia, & prouentus annuus tam de
 " ciuibus, quam exteris, non minor, quam
 " C I O talentorum: iidemque imperio no-
 " stro insulas omnes complecteremur, &
 " oppida multa partim in Asia, partim in
 " Europa, quas inter fuit & hoc ipsum By-
 " zantium, vbi nunc sumus, possideremus:
 " ita tamen debellati sumus, vti vobis ipsis
 " constat. Quid autem de nobis futurum
 " existimatis, quum hoc tempore Lacedæ-
 " monij & Achæi societate iuncti sint, & ad
 " hos Athenienses etiam cum omnibus,
 " quos tū habuere, sociis accesserint? quum
 " Tissaphernes, & reliqui barbari, quorum
 " ager ad mare pertinet, nobis hostes sint?
 " quum omnium maximum hostem habea-
 " mus ipsum Oriētis regem, aduersus quem
 " profecti sumus vt & regno eū spoliaremus;
 " & si fieri posset, etiā de medio tolleremus?
 " Hos omnes si hostes habituri simus, ecquis
 " tā demens est, qui nos superiores euafuros
 " existimet? Per Deos immortales, ne infa-
 " niamus, milites, neue denūtiato & patriæ,
 " & amicis propinquisq; nostris bello, tur-
 " pissime pereamus. Nam illis hi ciuitatibus
 " omnes continentur, quæ bellum nobis æ-
 " quissimo certe iure facturæ sunt: si Græci
 " nominis urbem, quæ de Græcis urbibus
 " omnium prima fuerit, ad quam accesseri-
 " mus, depopulabimur: quum nullum bar-
 " barorum oppidum etiam victoria potiti
 " voluerimus occupare. Opto equidē prius,
 " quam hæc a vobis designari videam, vel
 " decies mille orgyas infra terram rapi. Vo-
 " bis etiam consulo, quum Græci sitis, ita ius
 " vestrum persequamini; vt nihilo minus iis,
 " qui sunt inter Græcos principes, pareatis.
 " Quod si æquum impetrare non licebit,
 " quamquam iniuste vobiscum agatur, Græ-
 " cia tamen vt exsuletis, minime committē-
 " dum vobis erit. In hoc sane tempore cen-
 " seo, quibusdam ablegatis significandum
 " Anaxibio, non nos vt vlla vi vteremur, in
 " hanc urbem rediisse: sed ea tantum gratia,
 " vt si fieri posset, commodi aliquid a vobis
 " impetraremus: sin autem, vt indicarem, non fraude nos hinc eiectos, sed parēdi studio

πολέμοι μὲν ἐσόμεθα ἀποδεδῆμένοι λακε-
 δαιμονίοις τε, καὶ τοῖς συμμάχοις. οἷος δὲ πόλε-
 μος ἀν' ἡρώϊο, εἰς ἃς δὴ παρέστιν, ἐωραχέσθαι
 καὶ ἀνὰ μνηστῆρας τὰ νῦν δὴ γεγενημένα. ἡμεῖς
 γὰρ οἱ ἀθλιωταῖοι εἰσὶν ἡρώϊοι εἰς τὸν πόλεμον τὸν
 πρὸς τοὺς λακεδαιμονίους καὶ τοὺς συμμάχους,
 ἔχοντες βιήρας, τὰς μὲν ἐν θαλάττῃ, τὰς δὲ ἐν
 τοῖς νεωρείοις, ἐκ ἐλατῆρας τετρακοσίων ὑπαρ-
 χόντων ἢ πολλῶν χερσῶν ἐν τῇ πόλει, καὶ πρὸς
 ὁδοῦ ἕσσης κατ' ἐνιαυτὸν ἀπὸ τε τῆς ἐπιπέδου, καὶ
 ἐκ τῆς ὑπερορίας, ἕξ μισθὸν χιλίων ταλάντων ἀρ-
 χοντῶν τε τῶν ἡρώϊων ἀπασῶν, καὶ ἐν τῇ ἀσίᾳ πό-
 λεις πολλὰς ἔχοντες, καὶ ἐν τῇ ἑρώϊᾳ δὴ τὰς τε
 πολλὰς, καὶ αὐτὸ τὸ πρὸς Βυζάντιον, ὅπερ νῦν ἐς-
 μὲν ἔχοντες, καὶ ἐπολεμήθημεν ἕτως, ὡς πρὸς
 τοὺς ἑπίσταδες. νῦν δὲ ἡ πόλις οἰομένη παθεῖν, λα-
 κεδαιμονίων μὲν καὶ τῶν ἀχαιῶν συμμάχων
 ὑπαρχόντων, ἀθλιωτῶν δὲ, καὶ ὅσοι ἐκείνοις
 πότε ἢ ἐσόμενοι, πρῶτον πρὸς γεγενημέ-
 νων, Τισσαφέρνης δὲ, καὶ τὸ ἐπὶ θαλάττῃ δὴ τὸ
 βαρβάρων πρῶτον πολέμιον ἡμῶν ὄντων, πο-
 λεμιωτάτη δὲ αὐτῶν ἀνω βασιλέως, ὃν ἡλ-
 θομεν ἀφαιρησόμενοι τε τὸ ἀρχὴν, καὶ ἀποκτε-
 νήσασθαι, εἰ δυνάμεθα; τῶν δὲ πρῶτον ὁμῶν ὄν-
 των, ἔστι τις οὕτως ἀφρων, ὅστις οἴεται ἀν' ἡμᾶς
 πειθεστέον; μὴ πρὸς θεῶν μηχανώμεθα, μηδὲ
 ἀγροῶς ἀπολώμεθα, πολέμοι ὄντες καὶ τοῖς πα-
 τράσι, καὶ τοῖς ἡμετέροις αὐτῶν φίλοις τε καὶ οἰκείοις.
 ἐν γὰρ τῇ πόλει εἰσὶ πρῶτες, τῶν ἡμᾶς στρα-
 τευομένων, καὶ δικαίως· εἰ βαρβάρων μὲν πόλιν
 ἡμεῖς ἐμῶν ἠδελήσασθαι καταχεῖν, καὶ ταῦτα,
 κρατιώτερες, ἐλλείψασθαι δὲ, εἰς ἡμῶν τὸ πρῶτον
 ἡλθόμεν πόλιν, ταῦτι δὲ ἀλαπάξομεν. ἐγὼ
 μὲν τοῖνυν δίζημι, ὅπως ταῦτα ἐπιδοθῆν ὑφ'
 ἡμῶν ἡρώϊοις, μυρίας ἐμέγε χεῖρ' ἢ γῆς ὀρ-
 γυὰς ἡμέσθαι. καὶ ὑμῖν τὸ συμβεβηκός, ἑλλη-
 νας ὄντας, τοῖς ἐλλήνων πρὸς ἐπὶ πόλεμον
 πρὸς ἡμᾶς τῶν δικαίων τυχεύειν. εἰ δὲ
 μὴ δυνήσθε ταῦτα, ἡμᾶς δεῖ ἀδικουμένους
 τῆς γῆς ἐλλάδος μὴ εἶρεσθαι. καὶ νῦν μοι
 δοκεῖ, πέμψαντας Ἀναξίβιο εἰπεῖν, ὅτι ἡμεῖς
 ἑσθὲν βίαιον ποιήσοιτες παρεληλυθῆταί μιν εἰς τὴν
 πόλιν, ἀλλ' ἢν μὲν δυνώμεθα, παρ' ὑμῶν ἀγα-
 θόν τι εὐρίσκεσθαι· εἰ δὲ μὴ, δὴ δὲ δηλώσοιτες ὑ-
 μῖν, ὅτι οὐκ ἔξαπατάμενοι, ἀλλὰ πεφθόμενοι

ἔρχο-

ἔρχομαι ἐπὶ τὴν πόλιν
 ἡμεῖς ἐμῶν ἠδελήσασθαι
 καταχεῖν, καὶ ταῦτα,
 κρατιώτερες, ἐλλείψασθαι
 δὲ, εἰς ἡμῶν τὸ πρῶτον
 ἡλθόμεν πόλιν, ταῦτι δὲ
 ἀλαπάξομεν. ἐγὼ μὲν
 τοῖνυν δίζημι, ὅπως ταῦτα
 ἐπιδοθῆν ὑφ' ἡμῶν ἡρώϊοις,
 μυρίας ἐμέγε χεῖρ' ἢ γῆς
 ὀργυὰς ἡμέσθαι. καὶ ὑμῖν
 τὸ συμβεβηκός, ἑλληνας
 ὄντας, τοῖς ἐλλήνων πρὸς
 ἐπὶ πόλεμον πρὸς ἡμᾶς
 τῶν δικαίων τυχεύειν. εἰ
 δὲ μὴ δυνήσθε ταῦτα, ἡμᾶς
 δεῖ ἀδικουμένους τῆς γῆς
 ἐλλάδος μὴ εἶρεσθαι. καὶ
 νῦν μοι δοκεῖ, πέμψαντας
 Ἀναξίβιο εἰπεῖν, ὅτι ἡμεῖς
 ἑσθὲν βίαιον ποιήσοιτες
 παρεληλυθῆταί μιν εἰς τὴν
 πόλιν, ἀλλ' ἢν μὲν δυνώμεθα,
 παρ' ὑμῶν ἀγαθόν τι
 εὐρίσκεσθαι· εἰ δὲ μὴ, δὴ
 δὲ δηλώσοιτες ὑμῖν, ὅτι
 οὐκ ἔξαπατάμενοι, ἀλλὰ
 πεφθόμενοι

ἄξιον ἔσθαι. ταῦτα ἔδοξε. καὶ πέμπουσιν Ἱερώνυ-
 μόν τε ἠλθόν ἐρουῶντα ταῦτα, καὶ Εὐρύλοχον ἀρ-
 χάδα, καὶ Φιλήσιον ἀρχαῖον. οἱ μὲν ταῦτα ὄρθη-
 πο ἐρουῶντες. ἐπὶ δὲ καθημένων τῶν στρατιωτῶν,
 παρεστέρχεται Κυρατάδης θεβαῖος, ὃς ἔφευ-
 γαν πρὸ ἐλλάδα περὶ τῆς, ἀλλὰ στρατηγῶν, καὶ
 ἐπαγελλόμενος, εἶπεν ἢ πόλις ἢ ἔθνος στρατη-
 γῶν δέοιτο. καὶ τότε παρεσελθὼν ἔλεγε, ὅτι ἐτοι-
 μος εἶη ἠγασθῆναι αὐτοῖς εἰς τὸ Δέλφαι καλοῦμε-
 νον τὸν Δράκην, ἔνθα πολλὰ καὶ ἀγαθὰ λήψοιν-
 το. ἔτε δὲ ἀνὰ τὴν πάλαιον εἰς ἀφρονίαν παρέξεν
 ἔφη καὶ οἶτα καὶ ποτὰ. ἀκούουσι ταῦτα οἱ στρα-
 τῶται, καὶ τὰ πρὸς Ἀναξίβιον ἄμα ἀπα-
 γελλόμενα. ἀπεκρίνατο γὰρ, ὅτι πρὸς τοὺς αὐτοῖς
 οὐ μεταμελήσει, ἀλλὰ τοῖς τε οἴχοι τέ-
 λεσι ταῦτα ἀπαγέλει, καὶ αὐτὸς βουλεύσεται
 περὶ αὐτῶν ὅ, τι δυνάμει ἀγαθόν. ἐκ τούτου
 οἱ στρατιῶται τὸν τε Κυρατάδην δέχοντες στρα-
 τηγῶν, καὶ ἐξω τῶν τειχῶν ἀπήλθον. ὁ δὲ Κυ-
 ρατάδης τὴν σιωπᾶσεται αὐτοῖς εἰς πρὸς ὑπε-
 ραίαν παρέσεσθαι ὅτι τὸ κράτιστα, ἔχων καὶ
 ἱέρφα, καὶ μαίτιν, καὶ οἶτα καὶ ποτὰ τῆς στρα-
 τῆς. ἐπεὶ δὲ ὄρθησεν, ὁ Ἀναξίβιος ἔκλυσεν τὰς
 πύλας, καὶ ἐκήρυξεν, ὅτι ὅστις αὐτῶν ἐνδονῶν
 τῶν στρατιωτῶν, περὶ ἔσεται. τῆ δὲ ὑπεραίαν
 ὁ Κυρατάδης μὲν ἔχων τὰ ἱέρφα, καὶ τὸν μαίτιν
 ἦκε. καὶ ἀλφίτα φέροντες εἰποντο αὐτῶν εἶχον
 ἀνδρες, καὶ δήοι οἶνον εἶχον ἀνδρες, καὶ ἐλαίων
 βύβλις, καὶ σκροδῶν εἰς ἀνὴρ ὅσον ἐδύνατο μέγιστον
 φορτίον, καὶ δήοις χρομμύων. ταῦτα δὲ καὶ ἀγαμέμ-
 νος ὡς ὅτι δάσμευσιν ἐθύετο. Ξενοφῶν δὲ με-
 ταπεμφάμενος Κλέανδρον, ἐκέλευεν οἱ δὲ ἔξω
 παραῖσθαι ὅπως εἰς τὸ τῆχος τε εἰσελθοῖ, καὶ ἀπο-
 πλῦσαι ἐκ βυζαντίου. ἐλθὼν δὲ Κλέανδρος,
 μέγα μολίς, ἔφη, Ἀναξίβιος ἀμύμων ἦκε.
 λέγει γὰρ Ἀναξίβιον, ὅτι ἐκ ἐπιτήδων εἶη, τῶν
 μὲν στρατιωτῶν πλησίον εἶη τῶν τειχῶν, Ξενο-
 φῶντα δὲ ἐνδον, τῶν βυζαντίου δὲ σασαίαν καὶ
 πονηροῖς εἶη πρὸς ἀλλήλους. ὁμοῦ δὲ εἰσιέναι,
 ἔφη, ἐκέλευσεν, εἰ μέλλει σὺ ἑαυτὸν ἐκπλῆν.
 ὁ μὲν ἔν τῶν Ξενοφῶν ἀσπασάμενος τῶν στρατιω-
 τῶν, εἶσω τῶν τειχῶν ἀπήστω Κλεάνδρω. ὁ
 δὲ Κυρατάδης τῆ μὲν περὶ τῆς ἡμέρας οὐκ ἐ-
 κδηιέρφ, ὡς δὲ διεμέρισεν ἑδὲν τοῖς στρατιώταις.
 τῆ δὲ ὑπεραίαν τὰ μὲν ἱέρφα εἰσήκε παρά τῶν βω-
 μῶν, καὶ Κυρατάδης ἐσεφαίμενος, ὡς θύσων.

Aexcessisse. Factum in hanc sententiam de-
 cretum, & Hieronymus Eleus, Eurylochus
 Arcas, Philesius Achæus ablegati, qui hæc
 exponerent. Ij dum legationem obirent,
 ac miles eodem adhuc loco subsisteret:
 Cyratades Thebanus accessit, qui non ex-
 filij causa per Græciam hinc inde obuaga-
 batur; sed imperatorij muneris apiscendi
 mitifice cupidus, & offerens vltro sese, si
 qua vel vrbs, vel natio ducis egeret. Is hoc
 etiam tempore quum ad milites accessis-
 set, paratum se aiebat esse ad deducendum
 ipfos quemdam in locū Thraciæ, cui Del-
 ta nomen esset, eamq; profectioem ipsis
 fructuosam fore. Policebatur etiã se, dum
 iter facerent, magnam ipsis esculentorum
 potulentorumq; copiam suppeditaturum.
 Audiebant & hæc milites eodem tempore,
 & quæ ab Anaxibio renuntiabantur. Is e-
 nim futurum respondebat, vt numquam i-
 plos obædientiæ præstitæ pæniteret. Nam
 & patriæ magistratibus hæc se per nuntios
 significaturum, & initurum cõsiliium, quo
 pacto possit ipsis pro suis viribus commo-
 dare. Tum Cyratadem milites imperato-
 rem accipiunt, & extra mœnia discedunt,
 Cyratades postridie se ad exercitum cum
 hostiis, extispice, potulentis, esculentis ad
 vsum militis, ad futurũ recepit. Postquam
 vero excessissent vrbe, portis Anaxibius
 oclusis, edici per præconem iubet: si quis
 militũ intra muros deprehenderetur, eum
 deinceps pro mancipio distrahendum esse.
 Postridie Cyratades cum hostiis, & hario-
 lo aderat, quem sequebantur viri xx, qui
 farinam gestabant; & xx alij, qui vinum;
 tres, qui oleum; vnus, qui sarcinã alliorum
 maximam, itemq; alius, qui ceparũ fascem
 portabat. Hæc vbi deposita in mediũ fuif-
 sent, tamquam in singulos diuidunda: sa-
 crum facere instituit. Interea Xenophon
 arcessitum ad se Cleandrum hortatur, im-
 petraret sibi, vt in vrbem admissus, Byzan-
 tio solueret. Cleander vbi rediisset: Vix,
 inquit, impetrata re ad te venio. Nam di-
 cit Anaxibius, non ex re videri, milites
 haud procul a muris esse, Xenophontem
 vero intra muros: Byzantiis interim sedi-
 tiose se gerentibus, ac sibi mutuo infe-
 stis. Sed tamen, inquit, introire iubet; si-
 quidem secum soluerẽ velit. Quare Xeno-
 phon militibus salutatis, cum Cleandro
 vrbem ingressus est. At Cyratades, quum
 die primo non perlitasset, nihil in mili-
 tes distribuit. Postridie stabant ad aram
 victimæ vna cum Cyratade corona red-
 imito, quippe qui sacrum facturussset:

μολίσει

σιωπῆς

Cyratades homo ambi- bitiosus.

* Letitio marginis, ut ut ver- bum pos- ticum sit, quod Xe- nophonit non inso- lens est.

quum Timasio Dardanensis, & Afinenfis Neo, & Orchomenius Cleanor accedentes, sacrificare Cyratadem vetant. Non enim futurum in exercitu cum imperio, nisi com meatum prae buisset. Tum Cyratades omnia distribui iubet. Quum autem adhuc multa deessent, ut vnus dumtaxat diei victum milites singuli haberent: receptis hostiis, abdicat imperatorio se munere, ac discedit. Manserunt apud exercitum Afinenfis Neo, & Phryniscus Achæus, & Timasio Dardanensis; progressique Thracum in vicos versus Byzantium sitos, castra sunt metati. Tum inter duces orta dissensio, volentibus Cleanore ac Phrynisco ad Seuthen copias ducere, quod hos suam in sententiam ille pertraxerat, quum vni equum dedisset, feminam alteri: Neone vero in Cherronesum, quod futurum existimaret, ut si Lacedæmoniorum fines attingisset, copiis vniuersis vnus ipse praeesset: Timasione denique traducere copias rursus in Asiam mirifice cupiente, quod hac ratione se in patriam posse restitui existimaret. Quo quidem a consilio milites non abhorrebant. Sed dum longa mora intercedit, milites partim armis per agros distractis, uti sane poterant, ad suos navigabant: partim iisdem per agros traditis, hinc inde per oppida se ciuibus miscebant. Anaxibius, vbi dissipari copias audiisset, gaudebat. Nam id si confieret, quammaxime Pharnabazo gratificaturum se confidebat. Quum autem Byzantio solueret, obuiam ei venit apud Cyzicum Aristarchus, Cleandri successor, Byzantij praefectus. Hic Anaxibio narrat, etiam successorem ipsius in munere nauarchi Polum, tantum non ad Hellespontum iam venisse. Tum Aristarchum iubet Anaxibius vedere milites, qui Cyrum sequuti fuissent, quotcumque Byzantij reperiret. Cleander enim neminem eorum emtoribus addixerat. immo etiam agros curauerat, & coegerat ciues, ut eos suis aedibus exciperent. Aristarchus autem quamprimum Byzantium venit, non pauciores cecidit vendidit. Anaxibius Parium quum nauigasset, ad Pharnabazum mittit, qui eum moneret, ut pactis staret. * Is vbi Aristarchum Byzantij praefectum aduentare animaduertit, nec Anaxibium amplius fungi nauarchi munere: nulla huius habita ratione, tantum ab Aristarcho de Cyri copiis impetrat ea, quae prius ab Anaxibio contenderat. Heic Anaxibius arcessito Xenophonte, hortatur eum,

† Al. Philisius Achæus, & Xanthicles Achæus, & Timas. Ducum dissensio.

Cleandri humanitas.

† Opidum ad Hellespontum. Stephanus de urbib. * perfidia compensatur perfidia.

Α ποροελθὼν ὁ Τιμασίῳ ὁ δαρδανικός, καὶ Νέων ὁ ἀσινάϊος, καὶ Κλεάνωρ ὁ ὄρχομήϊος, ἔλεγον Κυρατάδῃ μὴ θύειν, ὡς οὐκ ἠγασόμενον τῆ στρατιᾶς, εἰ μὴ δώσῃ τὰ ὄπιτιθῆκα. ὁ δὲ κελύβει ἀφ' ἑμεδῆσται. ἐπεὶ δὲ πολλὰν ἐπέδῃ αὐτῶν, ὡς ἡμέρας σίτον ἐκάστω ἡμέσται τῶν στρατιωτῶν, ἀλαβὼν τὰ ἱέρῃα ἀπήφ, καὶ τὴν στρατηγίαν ἀπέπῳν. Νέων δὲ ὁ ἀσινάϊος, καὶ Φρυγίος ἄρχαίος, καὶ Τιμασίῳ δαρδανικός, ἐπέμμενον τῆ στρατιᾶς, καὶ εἰς κόμας τῶν θρακῶν ποροελθόντες τὰς καὶ βυζαντιον, ἐστρατοπεδδόντο. καὶ οἱ στρατηγὶ ἐσασίαζον, Κλεάνωρ μὲν καὶ Φρυγίος πρὸς Σιδίτιν βουλόμενοι ἄγειν (ἐπέθε γὰρ αὐτοῖς, καὶ ἔδωκε τὰ μὲν ἵππων, τὰ δὲ γυναικῶν) Νέων δὲ εἰς χερρόνησον, οἰόμενος, εἰ ὑπὸ λακεδαίμονιους γένοιτο, πῶτος αὐ ποροεσάει τὰ στρατόμαχος. Τιμασίῳ δὲ ποροθύμητο πρὸς εἰς τὴν ἀσίαν πάλιν ἀλαβῶναι, οἰόμενος αὐ οἴκαδε κατελθεῖν. καὶ οἱ στρατῶται τὰυτὰ ἐβούλοντο. ὁ δὲ βυζαντιῶν δὲ τῶν χρόνου, πολλοὶ τῶν στρατιωτῶν οἱ μὲν τὰ ὄπλα ἀποδιδόμενοι τῶν χρόνους, ἀπέπλεον ὡς ἐδύσαντο οἱ δὲ καὶ διδόντες τὰ ὄπλα καὶ τῶν χρόνους, εἰς τὰς πόλεις καλεμίνωτο. Αναξίβιος δὲ ἔχαρεν, ἀκούων ἀφ' ἑμεδῆσται ὁ φράτευμα. τῶν γὰρ γεγονότων ἔπειτα μάχισα χερσίεσθαι Φαρναβάζω. ἀποπλέοντι δὲ Αναξίβιος ἐκ βυζαντιῶν συναντῶν Ἀρίσταρχος ἐκ κυζίκου, ἀξέδοχος Κλεάνωρ, βυζαντιῶν ἰαρμοσῆς. ἔλεγε ὁ καὶ ὅτι ναύδαρχος ἀξέδοχος Πῶλος ἴσων ἐπαρήνηθη εἰς ὅσον οὐκ ἔλλησποντον. καὶ ὁ Αναξίβιος ἔμμενον Ἀρίσταρχω ὄπιτέλλει, ὅπως αὐ ὄρεσι ἐκ βυζαντιῶν τῶν Κύβη στρατιωτῶν ὑπολελειμμένους, ἀποδιδόντες ὁ δὲ Κλεάνωρος ὁσδῆνα ἐπεπράκει, ὁ δὲ καὶ τῶν κάμνων τὰς ἐθεράπιδεν οἰκτεῖρων, καὶ ἀλάκτων οἰκία δέχεσθαι. Ἀρίσταρχος δὲ ἐπεὶ ἦλθε τὰχιστα, ἐκ ἐλάτῃς τετρακοσίων ἀπέδδοτο. Αναξίβιος ὁ πρὸς πλοῦσας εἰς πάριον, πέμπε τὰ πρὸς Φαρναβάζον καὶ τὰ συκείμενα. ὁ δὲ ἐπεὶ ἦσθετο Ἀρίσταρχον τε ἦκοντα εἰς βυζαντιον δέμοσιν, καὶ Αναξίβιον ὁσκέτι ναυαρχοῦντα, Αναξίβιου μὲν ἠμέλησε, πρὸς Ἀρίσταρχον δὲ διεπράττετο τε τὰ αὐτὰ πρὸς τὴν Κυρεῖα στρατεύματος, ἀπρὸς καὶ πρὸς Αναξίβιον. ἐκ τῶν δὲ ἠ Αναξίβιος καλέσας Ξενοφῶντα, κελύβει πάση

ἀρχαίος, Φιλήσιος ἀρχαίος, Ξανθικῆς ἀρχαίος, Τιμ.

μηχανή πᾶση τῇ τέχνῃ πλοῦσαι ὅτι δὲ φράτθμα ὡς
 πᾶσι, καὶ σιωέχον τὸ φράτθμα, καὶ
 σιωαδρῆζίν τ' διεσπαρμένων ὡς ἀν' πλεί-
 ροις διώηται, καὶ τῷ ἀγαθῷ εἰς ἑρῖνον,
 Δραβιάζην εἰς τὴν Ἀσίαν ὀπίπασα. καὶ δι-
 δωσιν αὐτὰς τριακόντορον καὶ ὀπισθολίω, καὶ ἄν-
 δρα συμπέμψα κελύσοντα τὸς περὶ τοὺς
 ὡς πᾶσι Ζενοφῶντα περὶ μὲν τῶν ἵπ-
 ποις ὅτι δὲ φράτθμα, καὶ ὁ μὲν Ζενοφῶν δὲ
 πλοῦσας ἀφικνῆται ὅτι δὲ φράτθμα. οἱ δὲ
 φρατῶται ἐδέξαντο ἠδέως, καὶ δὴ οὖς εἶποντο
 ἄσμενοι, ὡς Δραβησῶμοι ἐκ τῆς Θράκης εἰς
 τὴν Ἀσίαν. ὁ δὲ Σάβητος, ἀκούσας ἠκρόντα πᾶ-
 λιν Ζενοφῶντα, πέμψας πρὸς αὐτὸν καὶ ἑτα-
 ρῶν Μηδοσάδην, ἐδῆτο τὴν φρατῶν ἄγαν
 πρὸς ἑαυτὸν, ὡς ἰσχυρὸς αὐτῶν, πᾶσι
 λέγων πείσθη. ὁ δὲ ἀπεκρίνατο αὐτῶν, ὅτι οὐ-
 δὲνοῖοντ' εἶη τῶν ἡμέραν. καὶ ὁ μὲν ταῦτα
 ἀκούσας ἤχετο. οἱ δὲ ἑλλῶες ἐπεὶ ἀφίκοντο
 εἰς ἑρῖνον, Νέων μὲν ἀποσπᾶσας ἐφρατοπε-
 δούσατο χωρεῖς, ἔχον ὡς ὀκτακισίους ἀνδρά-
 ποις. ὁ δὲ ἄλλο φράτθμα πᾶσι ἐπὶ αὐ-
 τῶν τῶν τῆς τῆς περὶ τῶν ἡμερῶν. μετὰ
 ταῦτα Ζενοφῶν μὲν ἔφρασε πρὸς πλοῖων,
 ὅπως ὀπίπασα Δραβιάζην εἰς τὴν Ἀσίαν. ἐν ᾧ
 τῶν ἀφικνῆται Αἰσαρχος ἐκ Βυζαντίου
 δέμοσις, ἔχον δύο τριήρεις, περὶ σπῆρας ὑ-
 πό Φαρναβάζου, τοῖς τε ναυκλήροις ἀπέειπε
 μὴ Δραβιάζην ἐλθὼν δὲ ὅτι δὲ φράτθμα, εἶ-
 πε τοῖς φρατῶταις, μὴ φραγοῦσθαι εἰς τὴν
 Ἀσίαν. ὁ δὲ Ζενοφῶν ἔλεγε, ὅτι Αναξίβιος
 ἐκέλευσε, καὶ ἐμὲ πρὸς τῶν ἐπέμψαν ἐν-
 θάδε. πάλιν δὲ Αἰσαρχος ἔλεξε, Αναξί-
 βιος μὲν ἐστὶ ναύαρχος, ἐγὼ δὲ τῆς δέ-
 μοσις. εἰ δὲ πᾶσι ὑμῶν ἡφροσύνη, ἐν τῇ θαλάτ-
 τη καταδύσω. ταῦτα εἰπὼν, ἤχετο εἰς τὴν
 τῆς δὲ ὑστεραία μετεπέμπετο τὸς φρατῶ-
 τοὺς καὶ λοχαγοὺς τῶν φρατῶματος. ἠδὲ δὲ ὄν-
 των πρὸς τῶν τείχεσσι, δὲ ἀγγέλλει πρὸς Ζενο-
 φῶντι, ὅτι εἰ εἰσὶ συλληφθήσεσθαι, καὶ ἢ αὐτῶν
 ἀναδοθή-
 σται
 αὐτῶν
 τῶν, ὅπως
 ἔχουσι.

A vt omni artificio quamcelerrime ad exer-
 citum nauiget, copias dissipari prohibeat,
 sparfos hinc inde quam possit plurimos re-
 colligat, Perinthum deductos in Asiam
 summa celeritate transportet. Eidem Xe-
 nophonti xxx remigum nauim dat, cum
 epistola: adiuncto præterea de suis quo-
 dam, qui Perinthiis mandaret, vt Xeno-
 phontem equis ad exercitum quamprimum
 deducerent. Ita Xenophon nauiga-
 tione confecta venit ad exercitum, quem
 milites magna cum voluptate exceptum,
 statim lubèter sequebantur, quod e Thra-
 cia se in Asiam traiecturos sperarent. At
 Seuthes, posteaquam rediisse Xenophon-
 tem accepit, misso ad eum mari Medofa-
 de rogabat, ad se copias traduceret; additis
 policationibus, quibus id se persuasurum
 putabat. Respondet Xenophon, eorum
 nihil omnino fieri posse. quo ille audito
 abiit. Græci quum Perinthum venissent,
 Neo suis auulsis ab exercitu, cum icccc
 plus minus castra seorsum habebat. Reli-
 quæ copix vniuersæ loco eodem propter
 Perinthiorum mœnia constitere. Secun-
 dum hæc de nauibus agere Xenophon, v-
 ti quamprimum in Asiam traiceret: quum
 Byzantio præfectus Aristarchus, cum
 duabus triremibus venit. Is quod ita per-
 suasus a Pharnabazo esset, naucleris, vt ne-
 minem veherent, edicit: & pergens ad ex-
 ercitus, milites monet, ne quis in Asiam
 traiciat. Heic quum Xenophon diceret,
 mandatum id esse sibi ab Anaxibio, qui
 hac de causa huc se misisset, respondens
 Aristarchus: Non est, inquit, Anaxibius
 hoc tempore nauarchus, quum ego his in
 locis munere præfecti fungar. Quod si
 quem vestrum cepero, mari demergam.
 Quæ vbi dixisset, oppidum ingressus est.
 Postridie prætores, & cohortium in exer-
 citu præfectos ad se vocat; qui quum iam
 prope a muris abessent, futurum exponit
 Xenophonti quidam, vt si oppidum in-
 grediatur, in vincula coniectus vel istic a-
 liquid supplicij perferat, vel Pharnabazo
 tradatur. Id vbi audiisset, dimissis ceteris
 ait, velle se sacrum aliquod facere. Quum
 discessisset, exta consulit: an sibi potesta-
 tem Dij faciant, traducendi ad Seuthen
 exercitus. Nec enim traici tuto posse vi-
 debat, quod is, qui prohibiturus esset, tri-
 remes haberet: neque proficisci in Cher-
 onesum volebat, vt istic concluderetur,

Xenophon ad exerci-
tum redit.

Xenophon
in conatu
impeditur.

Xenophon
insidias
vitat.

Επεμψας πρὸς ἐμὲ, ὦ Σάθης, εἰς χαλκηδὼνα
 πρῶτον Μηδοσάδην τετονί, δευτέρως με συμ-
 πρεθυμηθῆναι, δευτέρως δὲ φράτευμα ἐκ
 τῆς Ἀσίας, καὶ ὑπερχέμενος, εἰ ταῦτα παρ᾽ ἡμῶν,
 ὅ ποιήσῃ, ὡς ἔφη Μηδοσάδης ὑποσί. Ταῦτα
 εἰπὼν, ἐπήρετο τὸ Μηδοσάδην, εἰ δήνηται ταῦτ'
 εἶπεν. ὁ δὲ ἔφη. αὐτὸς ἦλθε Μηδοσάδης ὑποσί,
 ἐπεὶ ἐγὼ διέβην πάλιν ὅτι φράτευμα ἐκ
 παρίσ, ὑπερχέμενος, εἰ ἄριστοι φράτευμα
 πρὸς σε, τὰλλα τέ σοι φίλω χρησάσθαι καὶ ἀ-
 δελφῶν, καὶ τὰ ὅτι θαλαττῆ μοι χωρία, ὧν σὺ B
 κρατίζεις, ἔστασθαι παρὰ σὺν ὅτι πτόις πάλιν ἐπή-
 ρετο Μηδοσάδην, εἰ ἔλεγε ταῦτα. ὁ δὲ συνέφη
 καὶ ταῦτα. ἴη νῦν, ἔφη, ἀφήγομαι τὸν πτόν, τί σοι
 ἀπεκρινάμενος ἐκ χαλκηδὼνι. πρῶτον ἀπεκρί-
 νω, ὅτι φράτευμα δευτέρως εἰς βυζάντιον,
 καὶ ὅθεν τὸ τῆς ἐνεκα δέοι τελέσῃ ὑποσί, ὅτ' ἄγ-
 λω αὐτὸς τ' ἐπεὶ δευτέρως ἀπέναι ἔφησθα.
 καὶ ἐγὼ εἶπες, ὡς πρὸς σὺ ἔλεγε. τί γὰρ ἔλεγον,
 ἔφη, ὅτε καὶ τὸ σπυμβρίαν ἀφίκα; καὶ ἔφησθα
 οἶοντ' εἶναι, ἀλλ' εἰς ἑρινθον ἐλθόντας δευτέρως
 εἰς τὴν Ἀσίαν. νῦν δὲ νῦν, ἔφη ὁ Ξενοφῶν, παρῆμι
 καὶ ἐγὼ, καὶ ὁ Φρυγιστὸς, εἰς τὴν φρατῆγῶν, καὶ
 Πολυκράτης ὁ δὲ, εἰς τὴν λοχαγῶν καὶ ἔξω εἰδὼν
 ἀπὸ τῆς φρατῆγῶν ὁ πιστότατος ἐκείτω, πλὴν
 Νέωνος τῆς λακωνικῆς. εἰ οὖν βέλτε πιστότεραν
 εἶναι πρὸς τὸν φρατῆγῶν, καὶ ἐκείνους κάλεσον. τὰ δὲ ὅ-
 ππλα σὺ ἐλθὼν εἶπες, ὦ Πολυκράτης, ὅτι ἐγὼ
 κελθὼν καλαλιπῶν, καὶ αὐτὸς ἐκ καλαλιπῶν
 τὴν μάχην εἰσή. ἀκούσας ταῦτα ὁ Σάθης
 εἶπεν, ὅτι ὅθεν αὐτὸ ἀπῆσθαι ἀδυνατῶν. καὶ D
 γὰρ ὅτι σπυμβρίαν εἶεν εἰδέναι, καὶ φίλους ὄντας ἐ-
 φηνομίζην. καὶ ταῦτα δὲ ἐπεὶ εἰσήλθον εἰς ἐ-
 ὄ, πρῶτον Ξενοφῶν ἐπήρετο Σάθην, καὶ τὴν
 αἰοίτο χρησάσθαι τῆς φρατῆγῶν. ὁ δὲ εἶπεν ὡς δὲ Μα-
 σάδης ἔω μοι πατήρ, ἐκείνου δὲ ἔω ἀρχὴ
 καὶ μελανδέπται, καὶ θυνοί, καὶ θρανίται. ἐκ ταῦ-
 τῶν οὖν τὸ χωρίον, ἐπεὶ τὰ ὄδρυα τῶν φρα-
 γματῶν ἐνόσησεν, ἐκπεσὼν ὁ πατήρ, αὐτὸς
 μὲν δὴ σπυμβρίαν ἔγωγε δὲ δευτέρως ὄφθαλμῶν
 καὶ τὸν Μηδοκῶν ὡς νῦν βασιλεῦς. ἐπεὶ δὲ νεα- E
 νόστος ἐγὼ μὲν, ὅτι ἐδυναμῶν ζῆν εἰς ὀ-
 λοπείαν φάπεζαν ἀποβλέπων καὶ ἐκατε-
 ζομῶν ἐνδὲ φειος αὐτῶν ἰκέτης, δοῦναι μοι ὀ-
 πότες διωατὸς εἶναι ἀνδρας, ὅπως καὶ τὸς ἐκ-
 βαλόντας ἡμᾶς, εἴη δυναμῶν, καὶ ἄν ποιήσῃ,

A Medosadem hūc, Seuthes, primum Chal-
 cedonem ad me misisti, meq; rogasti, ut in
 hoc incumberem, quo ex Asia copia no-
 stræ traicerent. Id si perficerem tibi, poli-
 cebaris (vti quidem Medosades hic cōme-
 morabat) bene te de me promeriturum:
 His dictis Medosadem interrogabat, anne
 verum diceret. Illo confirmāte: Rursus, in-
 quit, Medosades hic ad me venit, postea-
 quam Pario sum reuersus ad exercitum, &
 copias si Græcas ad te deducere, polici-
 tus est quum aliis in rebus te pro amico &
 fratre me habiturum: tum vero ad mare fi-
 ta oppida, quæ tua sunt in potestate, mihi
 te dante cessura. Tum rursus Medosadem
 rogat, hæccine dixisset. Qui quum ad sen-
 sus esset: Age vero, inquit, tu iam huic cō-
 memorato, quid apud Chalcedonem tibi
 responderim. Primum, ait, respondisti By-
 zantium traiecturas copias: nec opus esse,
 vt vel tibi, vel cuius alij quidquam hoc no-
 mine penderetur. Deinde aiebas te, quam-
 primū traiecisses, ab exercitu discessurum:
 quod quidem ita, vt tu dicebas, euenit. At-
 enim subiecit Xenophon, quid dicebam id
 temporis, quū ad me * Selymbriam venie-
 bas? Negabas fieri posse propterea, quod
 Perinthum eūdum esset, ac in Asiam trai-
 ciendum. Enimvero, subiecit Xenophon,
 iam ad te venio cum hoc Phrynisco, qui
 ducum vnus est, & Polycrate cohortis præ-
 fecto. Quin etiā foris adsunt homines, qui-
 bus fidunt plurimum duces singulis, exce-
 pto Neone Laconico. Quare si rem maiori
 fide vis agi, fac & illi arcessantur. Tu Poli-
 crates abi, ac nō solum illis dicitō, me velle,
 vt arma foris relinquunt: sed etiam ipse re-
 lictō ibidem gladio ingredi. Quæ verba
 quum Seuthes audiisset, nulli se Atheniensi
 diffidere dixit: scire se, cognatos eos sibi es-
 se, adeoque amicorum illos beneuolorum
 loco habere. Posteaquam ij, qui debebant,
 ingressi essent: primum de Seuthe quærit
 Xenophon, quam ad rem exercitus opera
 vti cuperet. Respondit is in hanc senten-
 tiam: Medosades mihi pater fuit, cuius imperio
 Melandepæ, Thyni, Thranipsæ pare-
 bant. Is, quia res Odryfarum laborabant,
 pulsus hac regione morbo interiit. Ego pu-
 pillus apud Medocum, qui nunc rerum
 potitur, sum educatus. Posteaquam ado-
 leui, non potui æquo animo sic viuere, vt
 alienam ad mensam mihi respiciendum
 esset. Quare vti confidebam in sella, sup-
 plex eum rogavi: daret mihi manum, ho-
 minum, quam magnam posset, vt me de
 iis, qui nos eiecissent, pro virili vlciscerer:

καὶ ὅσα
πρὸς
σα.

σπυμβρίαν

ὁ, πρὸς
κα.

μελανδέ-
πται
θυ-
νοί
θρανί-
ται.

παρὰ
μαδοκῶν

Selybriam

Al. Melan-
dite, Thy-
ni, Thran-
ipsæ.
† Amado-
cum,

neq; more canis ad ipsius mensam semper
 respicerem. Tum ille mihi & milites eos,
 & equos dedit, quos vbi illuxerit videbitis.
 Itaq; iam ego cum his ita viuo, vt e regione
 patria mihi prædæ sint agenda. Quod si ad
 me vos accesseritis, facile me Diis bene iu-
 uantibus regnum pristinũ recuperaturum
 arbitror. Hæc sunt, quæ a vobis ego postu-
 lo. Heic Xenophon: Quid tu, ait, exercitui,
 præfectis cohortium, prætoribus, si ad te
 veniamus, dare possis, exponito: vt hi de eo
 ad nostros referant. Tum ille militi num-
 mum Gyxicenum policeretur, cohortis præ-
 fecto binos, prætori quaternos, & agri quã-
 tum velinẽ, cum bouum iugis & oppido mu-
 nito, quod ad mare situm sit. Quod si, sub-
 iecit Xenophon, hanc rẽ ita moliar, vt eam
 tamen non perficiam, sed metus quidam a
 Lacedæmoniis intercedat: tuamne in re-
 gionem nostrum aliquem admittes, qui ad
 te conferre se velit? Ego vero, ait Seuthes,
 faciam, vt & fratrum loco mihi sitis, & in
 fellis collocemini, & participes fiatís om-
 nium, quæ parare potuerimus. Tibi au-
 tem, mi Xenophon, etiam filiam dabo, ac
 si tibi filia est, eam Thracio more mihi e-
 mam, atq; illi Bisanthem dabo, vbi habitet:
 quod oppidum meorum omnium, quæ ad
 mare sita sunt, pulcherrimum est. His au-
 ditis, & vltro citroq; datis dextris, discesse-
 runt. In castra quum ante lucem venissent,
 quisq; rem, vti gesta erat, iis narrabat, a quo
 missus fuerat. Vbi iam illuxisset, Aristar-
 chus iterum duces ac præfectos cohortium
 ad se vocabat. At illi censuerunt ad Aristar-
 chum sibi eundum non esse, sed militem
 ad concionem vocandum. Conuenerunt
 vniuersi, exceptis Neonis copiis, quæ ab i-
 psis plus minus x stadiorum interuallo ab-
 erãt. Posteaquam coacta iam concio esset,
 Xenophon surgens hac oratione est vsus.
 » Quo minus, milites, eo nauigare, quo vo-
 lumus, possimus: Aristarchus hic a triremi-
 bus instructus verat. Quare nobis haud tu-
 tum est, naues conscendere. Idem nos per
 montem sacrum in Cherronesum vi iubet
 penetrare. Id si molestis superatis præste-
 mus, non iam se amplius vos pro mancipiis
 venditurum ait, vti Byzantij factum, neq;
 vos amplius circumuenturum: sed stipen-
 dium accepturos, neq; futurum, vt negle-
 sti, quod modo vobis vsuuenit, com meatu
 egeatis. Hæc sunt, quæ Aristarchus promit-
 tit. At vero Seuthes, si ad ipsum vos confe-
 ratis, se bene de vobis promeriturum ait.
 » Nunc igitur consideretis velim, heic cine
 » subsistere, deque hoc deliberare velit;

Pacta con-
 uenta in
 ter sea-
 then &
 Græcos.

κὺ ζῶν μὴ εἰς τὴν κείνην βιάσασθαι ἀποβλέπειν
 ὡς τῶν κύων. Ἐκ τούτων μοι δίδασκε τὸς ἀνδρας κὺ
 τὸς ἵππους, ὅς ὑμῶς ὄψασθε, ἐπεὶ δὴν ἡμέρας
 ἤμην. κὺ νῦν ἐγὼ ζῶ τούτους ἔχων, ληϊζόμενος
 τὴν ἐμὴν πατρίδα χάριεν. εἰ δέ μοι ὑμῶς παρα-
 ἤμοισθε, οἷμα ἀνὸς τοῖς θεοῖς βραδίως ἀπο-
 λαβῆν τὴν ἀρχὴν. ταῦτ' ἐστίν, ἃ ἐγὼ ὑμῶν δέο-
 μαί. τί ἔν' αὖ, ἔφη ὁ Ξενοφῶν, σὺ δὴ μοι, εἰ ἔλ-
 θοι μὲν, τῆ τε στρατῶν δίδουαι, κὺ τοῖς λοχαγοῖς,
 κὺ τοῖς στρατηγῶν, λέξον, ἵνα ἔτοι ἀπαγγείλω-
 σιν. ὁ δ' ὑπέχετο ὅτι μὲν στρατιωτῶν κυζικηνῶν, ὅτι
 ὁ λοχαγὸν διμοιρίαν, τῶν δὲ στρατηγῶν τετρα-
 μοιρίαν, κὺ γὰρ ὁ πόσων αὐτῶν βέλων, κὺ ζῶν,
 κὺ χειρῶν ὅτι θαλάτῃ τετράχιστον. αὐτὸς δ' ἔ-
 φη ὁ Ξενοφῶν, ταῦτα τὴν πρώτους μὴ δευ-
 τεράτους, ἀλλὰ πρὸς φόβος ὑπὸ λακεδαί-
 μονίων, δεξὴ εἰς τὴν σαυτῶν αὐτῶν βέλωνται ἀ-
 πένειαι πρὸς σεις, ὁ δ' εἶπε, κὺ ἀδελφοὺς γε ποιή-
 σομαι, κὺ σιδηροὺς, κὺ χρυσοὺς ἀπέμυτον, ὡν
 αὐτῶν ὡμῶν κτήσασθαι. σὺ δ' ὁ Ξενοφῶν, κὺ
 θυγατέρα δώσω, κὺ εἰς σὺν ἐστὶ θυγάτηρ, ὡν ἡ-
 σομαι δρακίον ἄμα κὺ βισάνθην οἰκισιν δώ-
 σω, ὅσῳ ἐμοὶ κελίσιον χειρῶν ἐστὶ τὸ ὅτι θα-
 λάτῃ. ἀκούσαντες ταῦτα, καὶ δόξιας δόντες
 καὶ λαβόντες, ἀπήλανον καὶ πρὸς ἡμέρας
 ἐγγύοντο ὅτι τῶν στρατοπέδων, καὶ ἀπηγγέλαν
 ἕκαστοι τοῖς πέμψασιν. ἐπεὶ δὲ ἡμέρας ἐγγύοντο,
 ὁ μὲν Αεῖσαρχος πάλιν ἐκάλει τὸς στρατη-
 γοὺς καὶ λοχαγοὺς. τοῖς δ' ἔδδξε, τὴν μὲν πρὸς
 Αεῖσαρχον ὁδὸν εἶσασθαι, ὅδε δὲ στρατεύματα συ-
 καλέσασθαι, κὺ συνήλθον πρότερος, πλείω οἱ Νέω-
 νος. οὗτοι δὲ τὴν πρὸς ἕχον ὡς δέκα σταδίων. ἐ-
 πεί δὲ συνήλθον, αἰσθασὶς Ξενοφῶν εἶπε ταῦτα·
 Ἄνδρες, ἀπαγγέλλω μὲν ἔνθα βουλόμεθα, Αε-
 εῖσαρχος ἴσθε * τεύχεα ἔχων, καὶ ὡς τὸ
 εἰς πλοῖα ὅσα ἀσφαλὲς ἐμβαίνειν. ὅσα δὲ
 αὐτὸς εἰς χερρόνησον κελύβει βία ἀφ' ἧς ἰε-
 ροῦ ὄρεος πορεύεσθαι. ἡ δὲ κρατήσαντες
 τούτων ἐκείσε ἐλθόμεν, οὔτε πωλήσῃ ἐπιφθ-
 ον ὑμᾶς, ὡς τῶν ἐν βυζαντίῳ, οὔτε δεξαπα-
 τήσασθαι ἐπιύμας, ἀλλὰ ληΐεσθαι μισθὸν
 ἡμέμων *, οὔτε πωλύεσθαι ἐπι, ὡς τῶν νυ-
 νί, ἐνδεομένων τῶν ὅτι τῆδεῖων. ἔσθ' μὲν ταῦ-
 τα λέγει. Σάβητος δὲ φησὶν, αὐτὸς πρὸς ἐκείνον
 τὴν ἡγε, ὅτι ποιήσῃ ὑμᾶς. νῦν οὖν σκέψασθε,
 πότερον εἰς θαλάτταν μῦνοιτε, τὸ το βουλεύεσθε,
 ἢ εἰς

πειράμο-
 νοι μὴ
 δευτε-
 ροῦμα

ἀπὸ τῶν

ἴηπ

ἢ εἰς τὰ ὄπιθ' ἡδὲ ἐπιπύκνους, ἐμοὶ μὲν ἔνδο-
 κός, ἐπεὶ εἰς τὰδε ἔτε ἀργύριον ἔρχομαι, ὡς αἰ-
 εῖζεν, οὐτε αἰδῶ ἀργυρίᾳ εἶσι λαμβάνειν τὰ
 ὄπιθ' ἡδὲ, ἐπιπύκνους εἰς τὰς κόμας, ὅθεν οἱ
 ἠήσας εἶσι λαμβάνειν, ἐκ δ' ἔχοντες τὰ ὄπιθ'
 ἡδὲ, καὶ ἀκρόντας ὅ, ἵλις ὑμῶν δέσται, ἀργύριον ὅ, ἵ-
 λις αὐτῶν δόκῃ κέραιον εἶ. καὶ ὅτ' ὑμῖν ταῦτα
 δόκῃ, ἀράτω τ' ἔχρα. αἰέτ' ἐναντιώμετες, ἀπι-
 ούτες τῶν ἔφην, συσκαθάζεσθε, καὶ ἐπὶ δὲ πᾶ-
 ρα γείλη τις, ἔπειθε ὅ, ἠὲ κέραιον. μὲν τ' ὅτ' οὐ
 νοφῶν μὲν ἠγῆστο, οἱ δ' εἰ ποῖο. Νέων δ' καὶ παρὰ
 Β Αεισάρχου δὲ οἱ ἐπὶ τὸν δόκον ἔπειθε. οἱ δ' ἔχ-
 ούπηκον. ἐπεὶ δ' ὅσον βία κέραια σαδίας ποροῖ-
 λυτέ, ἀπὸ μὲν Σεύθης, καὶ ὁ Ξενοφῶν ἰδὼν αὐ-
 τὸν, ποροῖ αὐτῶν ἐκέλευσεν, ὅπως πλείων ἀ-
 κρόντων εἰ ποῖ αὐτῶν, ἀεὶ δὲ συμφορῆν. ἐπεὶ δὲ
 ποροῖ ἦλθεν, εἶπεν ὁ Ξενοφῶν ἡμῶν ποροῖ ὁ μὲν
 ὅ, πρὸς μέλλει τ' ἐράτευμα ἔξεν ἔφην. ἐκ δὲ
 ἀκρόντας καὶ ὅ, καὶ τ' τῶν λακωνικῶν, ἀρησόμεθα
 αὐτῶν κέραια δόκῃ εἶ. ἡ δὲ αὐτῶν ἠγῆσι,
 ὅ, πρὸς πλείων ὅ, ἐπιπύκνους, ὡς ὅ, νομίζομαι
 C τ' ἐξενίσταται, καὶ ὁ Σεύθης εἶπεν, δὲ αὐτῶν κώ-
 μας πολλὰς ἀφῆσας, καὶ πόρτα ἐχούσας τὰ ἐ-
 πιπύκνους, ἀπεχούσας ἡμῶν, ὅσον διήκοντες αὐ-
 τῶν ἠδέως δόκῃ μὲν. ἠγῆσι τῶν ἔφην, ὁ Ξενοφῶν.
 ἐπεὶ δ' ἀφῆκοντο εἰς αὐτῶν τ' δέλης, σιωπῶν
 οἱ φραπῶνται, καὶ εἶπε Σεύθης τοῖα δὲ. Ἐγὼ, ὡ
 ἀνδρες, δέομαι ὑμῶν φραπῶντα σιωπῶν, καὶ
 ὡς ἠγῆσθε τ' ὑμῖν τῶν μὲν δόκῃ κέραι-
 κίων, λοχαγοῖς τε καὶ φραπῶντα τὰ νομίζο-
 μα. ἔξω δὲ πύκτων τ' ἀξίον ἡμῶν. ὅ, πρὸς δὲ
 καὶ πόρτα, ὡς ὅ, καὶ μὲν, ἐκ τ' ἔχρα λαμ-
 βαίνοντες ἔξετε. ὅ, πρὸς δ' αὐτῶν ἀλίσκηται, ἀξιώσω
 αὐτῶν ἔχρα, ἵνα ταῦτα ἀφῆκοντες ὑμῖν τ'
 μισθὸν πορίζω. καὶ τὰ μὲν φέρουσα καὶ δόκῃ
 δόκῃ κέραια ἡμῶν ἔχρα, ἐσόμεθα δὲ ὡς καὶ μα-
 ρεῖν. ἡ δὲ πρὸς ἀφῆσθαι, σιωπῶν ὑμῖν πρὸς ὅ-
 μεθα χερούσθαι. ἐπῆρετο Ξενοφῶν, πόσον δὲ
 δόκῃ δὲ ἡμῶν ἀξιώσας σιωπῶντα σοὶ τ'
 φράτευμα; ὅ, ὅ, ἀπεκρίνατο, οὐδαμῆ πλείων
 ἐπῆρετο ἡμερῶν, μείων δὲ πολλαχῆ. μὲν τ' ὅ, πρὸς
 E ἐδίδοτο λέγειν τὰ βουλομένη. καὶ ἔλεγον πολ-
 λαχῆ τ' ταῦτα, ὅ, πρὸς πάντος ἀξία λέγει Σεύθης.

An potius ad ea reuerſi loca, in quibus ha-
 beri commeatus poterit. Equidem ſtatuo,
 quum heic & pecunia deſit, qua quid ema-
 mus; & ſine pecunia quidquam nos rei ne-
 ceſſariæ ſumere uerent: redeundum nobis
 ad vicos eſſe, atque ibi parato ex iis locis
 commeatu, de quibus eum victi ſumere
 permittunt; audiendum, quam ad rem ve-
 ſtra indigeat aliquis opera: itaque deligen-
 dum, quod vobis factovidebitur optimum.
 Cui veſtrum hæc ſententia placet, iſta ma-
 num tollat. Suſtulerunt omnes. Abite igitur,
 inquit, ſarciniſq; collectis, ad iter voſ-
 met parate: quumq; denuntiabitur vobis,
 ducem ſequimini. Poſt hæc dux erat Xe-
 nophon, quem milites ſequebantur: neq;
 vel Neonem, vel alios ab Ariſtarcho miſ-
 ſos audiebant; qui, vt regrederentur, ſua-
 debant. Quum ad xxx ſtadia proceſſiſ-
 ſent, Seuthes eis occurrit. Quem vbi Xe-
 nophon vidiffet, propius adquiret, mo-
 nuit; vt ipſi quamplurimis audientibus ea
 diceret, quæ ex re fore arbitraretur. Quum
 acceſſiſſet, Xenophon ita loquutus eſt:
 Nos eo pergimus, vbi exercitus alimenta
 eſt habiturus. Ibi & te, & huius Lacedæmo-
 nij nuntiis auditis, quod conſultiſſimum
 videbitur, eligemus. Quare ſi nos eo du-
 ces, vbi commeatus erit copia: hoſpicio nos
 abſte arbitrabitur excipi. Tum Seuthes:
 Ego vero, ait, vicos permultos eodem loco
 ſitos noui, copia rerum omnium abundan-
 tes: qui tanto diſtant a nobis ſpatio, quanto
 conſecto iucunde prænſuri ſimus. Tu er-
 go, ſubiicit Xenophon, dux noſter eſto:
 Quum tempore pomeridiano ad eos ac-
 ceſſiſſent, ac duces conueniſſent, in hanc
 D ſententiam Seuthes loquutus eſt: Peto a
 vobis, milites, vt mecum expeditionem
 hanc ſuſcipiatis, eoque nomine me vobis
 nummum Cyzicenum pro ſtipendio mē-
 ſtruo daturum polliceor, itidemque præ-
 toribus & cohortium præfectis ea, quæ his
 dari conſueuerunt. Præter hæc, eum, qui
 ita merebitur, præmiis ornabo. Eſculenta
 & potulenta de hoc agro perinde, vt mo-
 do, vobis ſuppeditabunt. Quæ autem ca-
 pta fuerint, vt ea mihi cedant, æquum eſſe
 arbitror: quo iis diuenditis, ſtipendium
 vobis ſuppeditem. Ac nos quidem hoſtem
 terga dantem, ac fuga dilapſum, tum per-
 ſequi, tum inueſtigare poterimus: ſi quis
 reſiſtat, eum ope veſtra noſtram in pote-

Greci ad
 Seuthen ſe
 conſerunt.

ἡμῶν

ἡξενίσταται

ἡοῖς φρα-
πῶνταις

ταῦτα

Nimirum hiemē adpetiisse, neq; domum nauigare qui velint, posse: & multo minus ipsis suppetere, vt pacato amicorum in solo degant, si coēmtis cibariis viuendum sit. At in hostili agro & commorari eos, & ali posse multo securius, si Seuthen secum habeant, quam si soli sint: præsertim quum tot commoda se offerant. Iam si stipēdium præter hæc accipiant, id vero etiam in lucro ponēdum videri. Post hæc Xenophon: si quis habet, inquit, quod contra hæc adferat, dicat: sin autem, vestris hæc suffragiis confirmate. Quum aduersaretur nemo, suffragiis res comprobata, decretoq; sancita est. Statimq; Seuthæ narrat Xenophon, velle milites ipsi hoc in bello adesse. Post hæc alij quidem secundum ordines suos castra sunt metati, duces, ac præfectos cohortium in vico, qui prope aberat, ad cœnam Seuthes inuitat. Quum iam ad fores peruentum esset, vt cœnatum ingrederentur: Heraclides quidam, cui esset patria Maronea, singulos accedebat, quos habere suspicaretur, quod Seuthæ donarent. Primum adibat Parianos quosdam, qui amicitie cum Odrysarum rege Medoco in eundæ causâ venerant, actum ipsi, tum vxori eius munera quædam adferebant. Ad hos dicebat, Medocum agere in regione superiori, quæ xxi dierum itinere a mari abesset: Seuthen, acceptis hisce copiis, regionis propter mare sitæ imperium habiturum. Quum igitur futurus sit, ait, vicinus vester: plurimum & ad lædēdum, & ad commodandum vobis, virium est habiturus. Quapropter si sapitis, quidquid adtulistis, ei dabit. Melius enim collocabitur, quam si Medoco, procul hinc dissito, donetur. Atque is sane, vt ita facerent, persuasit. Deinde ad Timasionem Dardanensem accedit, quem quia cognouerat habere pocula tapetesque barbaricos, esse ait in more, vt si quando ad cœnam aliquem vocet Seuthes, inuitati munera quædam ipsi donent. Quod si potens factus fuerit, vel restituere te in patriam poterit, vel heic collocupletare. Hoc modo quolibet appellato, munera Seuthæ conciliabat. Ad Xenophontem quum peruenisset: Tu maxima, inquit, ex vrbe ortus es, ac tuum nomen apud Seuthem amplissimum est. Fortassis etiam mereberis, vt hac in regione castella cum agro consequare, quod & aliis vestrum euenit. Quamobrem ex dignitate tua fuerit, muneribus amplissimis Seuthen ornare. Atque hac in parte te moneo, quod optime tibi velim. Nam mihi quidem dubium non est, futurum, vt quanto ampliora tua, quam horum munera fuerint: tanto ab hoc præclariora consequare. Quum hæc audiret Xenophon animi angebatur.

Scitum exercitus de bellum Seutha societate.

Heraclides Maronensis munera Seuthæ imperat.

Ἀχμὴν γὰρ εἶη, καὶ οὐτε οἴκαδε ἀποπλήθην τὰ βουλομένη διωκτὸν εἶη, ἀφ' ἧμέσθαι τε ἐν Φιλίᾳ ἔχουσιν εἶη, εἰ δέοι ὠνευμένους ζῆν' ἐν τῇ πολεμίᾳ ἔχει δὲ βίβαν καὶ βέφαλα ἀσφαλέσθαι μὲν Σόθης, ἢ μόνους, ὅταν ἀγαθὰν ἑσούτων. εἰ δ' ἴμισον παρὰ τὴν ἑσούτων, ἀρῆμα ἐδόκησεν εἶη, ὅτι τῆτοις εἶπε Ξενοφῶν, εἴ τις ἀπιλέγῃ, λέγεται εἰ δ' μὴ, ὅτι ψήφίζετε ταῦτα. ἐπεὶ δὲ ὁδοὺς ἀπέλεγον, ἐπέψηφισαν, καὶ ἔδοξε ταῦτα. ὁ δὲ δὲ Σόθης εἶπεν, ὅτι συστρατεύσοιντο αὐτῶν. μὲν τῆτοι οἱ μὲν ἄλλοι καὶ ταξίεις ἐσκήνησαν, στρατηγὸς δὲ καὶ λοχαγὸς ἐπὶ δειπνον Σόθης ἐκάλεσε, πλησίον κἀμὲν ἔχων. ἐπεὶ δὲ ὅτι θύρας ἦσαν, ὡς ἐπὶ δειπνον τῖόντες, ἡὲ τις Ἡρακλείδης μῶρωνείτης. οὗτος παρὰ τῶν ἐπιπέλας, ἔς πινος ἄετο ἔχον τὴν δουλειαν Σόθης, παρὸν μὲν παρὰ παλαιὰς πινος, οἱ παρὸν Φιλίᾳ ἔχε παρὰ ἑσούτων παρὰ Μήδοκον τὸν ὀδρυσῶν βασιλέα, καὶ δώρα ἄρῶντες αὐτῶν καὶ τῆ γυναικί, ἔλεγον ὅτι Μήδοκος ἐμὲν αὐτῶν εἶη δώδεκα ἡμερῶν ἀπὸ θαλάττης ὀδόν, Σόθης δὲ ὅτι τὸν ἑσούτων ἔπει εἰληφεν, ἀρῶν ἔσποτο ὅτι θαλάττη γείτων ἐν ὠν, ἰκανώτατος ἔσαι ὑμᾶς καὶ ἡ κακῶς ποιῆν. ἡ δὲ ἐν σωφρονῆτε, τῆτοι δώσετε ὅ, π' ἀγρετε καὶ ἀμφοῖν ὑμῖν ἔχεισεται, ἢ εἰ Μήδοκος ὅ παρὰ ἑσούτων κῆνι δώτε. τῆτοι μὲν οὕτως ἐπέφην. αὐτῆς δὲ Τιμασίῳν ὅ παρὰ τῶν παρὰ τῶν, ἐπεὶ ἦκεν αὐτῶν εἶη καὶ ἐκπώματα καὶ τὰ παιδάς βαρβαρικός, ἔλεγον ὅτι νομίζοιτο, ὅποτε ἐπὶ δειπνον καὶ Δλέσθαι Σόθης, δωρῶν αὐτῶν τῶν κληθέντων. ἐπὶ δὲ αὐτῶν μέγας ἐνθάδε γῆραι, ἰκθύνος ἔσαι σε καὶ οἴκαδε κατὰ γῆν, καὶ ἐνθάδε πλούσιον ποιῆσαι. τοιαῦτα παρὰ τῶν ἐπιπέλας παρὰ τῶν παρὰ τῶν καὶ Ξενοφῶντι ἔλεγε. σὺ καὶ πόλεως μέγιστος εἶ, καὶ τῶν Σόθης ὅ σὸν ὄνομα μέγιστον ἐστὶ καὶ ἐν τῆδε τῇ γῆρα ἰσως ἀξιώσης καὶ τείχη λαμβάνῃν, ὡς παρὰ καὶ ἄλλοι τῶν ὑμετέρων ἔλαβον, καὶ τῶν ἄλλων. ἄξιον οὖν σοὶ καὶ μεγαλοπρεπέστατα τιμῆσαι Σόθην. ὁ δὲ εἶπε, εἰ δέ σοι ὠν παρὰ γῆν. ὁ δὲ οἶδα γὰρ, ὅτι ὅσα αὐτῶν μείζω τῶν δωρῶν, ἑσούτων μείζω ὑπὸ τῶν ἀγαθὰ πείση. ἀκέρων ταῦτα ὁ Ξενοφῶντι ἠπόρῃ.

Σόθης

παλιόντες

χίρας

οὐ γὰρ

οὐ γὰρ ἀγεβέβηκε ἔχων ἄκ παρίου, εἰ μὴ παῖ-
 δα, καὶ ὅσον ἐφόδον. ἔπει δὲ εἰσηλθὼν ἔπι τῷ δεῖ-
 πνον, τῷ τε θρακῶν οἱ κρέασι τῷ τότε παρῶ-
 των, καὶ οἱ φρατῆροι, καὶ οἱ λοχαγοὶ τῷ ἑλλήνων,
 καὶ εἴ τις παρεσβεία παρῶν ἀπὸ πόλεως, τῷ δεῖ-
 πνον μὲν ἰὺ καὶ θημιόμοις κύκλω. ἔπειτα δὲ τῷ
 ποδες εἰς λυέθησαν πᾶσιν. ἔπειτα δὲ ὅσον εἴχουσι
 κρέων μεσοὶ νεμεμημιόμων, καὶ τῷ ζυμίται
 μεγάλοι παρῶν πεφρονημιόμοι ἦσαν παρῶν τοῖς
 κρέασι. μάλιστ' αἱ βράπεζαι καὶ τῶς ξένους
 αἰεὶ ἐτίθεντο. νόμος γὰρ ἰὺ καὶ παρῶν τῷ ἐπίθῃ
 Σάβηθι, ἀνελάμβρος τῶς παρῶν κρέασι αἰεὶ
 τῷ τῶς, διέκλα καὶ μικρὸν, καὶ διερίπθῃ οἷς αἰ-
 τῶν ἐδόκη, καὶ τὰ κρέα ὡσαύτως, ὅσον μόνον
 γούτα καὶ ἑαυτῶν καὶ λαλιπῶν. καὶ οἱ δῆμοι δὲ καὶ
 ταῦτα ἐποίησαν, καθ' ἑσ' αἱ βράπεζαι ἐκέντο. τῷ
 καὶ δὲ πρὸ τῷ Αἰετος ὄνομα, φαγῶν δὲ φῶν, τῷ μὲν
 ἀγαρρίπθῃ εἰα χαίρῃν, λαβῶν δὲ εἰς τῷ χῆρα
 ὅσον τειχοῖνικον τῷ τῶν, καὶ κρέα τῷ μῶν ἔπι
 τὰ γῆνατα, ἐδείπνῃ. κέραια δὲ οἷα παρῶν ἐφε-
 ρον, καὶ παρῶν ἐδέχοντο. ὁ δὲ τῷ Αἰετος, ἔπει
 παρῶν αὐτὸν φέρων τῷ κέρας ὁ οἰνοχόος ἰὺ, εἶπεν,
 ἰδὼν τῷ Ξενοφῶντα ἔκετι δὲ πρῶντα. ἄκείνῃ, ἔ-
 φη, δὸς. γορῶν γὰρ ἦδ' ἡ, ἐγὼ δὲ ἔγω. ἀκασας
 ὁ Σάβηθι τῷ φωνίῳ, ἠρώτα τῷ οἰνοχόον, τί λέ-
 γου; ὁ δὲ οἰνοχόος εἶπεν. ἑλλήνιστον γὰρ ἠπίστατο.
 εἰ τῶν μὲν ἦδ' ἡ γέλωσ ἐγῆστο. ἔπει δὲ παρῶν
 γούρῃ ὁ πότος, εἰσηλθὼν αἰὲρ θρακῶν, ἵππων ἔχων
 λαβῶν καὶ λαβῶν κέραια μεσῶν, εἶπε παρῶν
 πίνω σοι, ὦ Σάβηθι, καὶ τῷ ἵππων τῷ τῶν δωρῶ-
 μη, ἐφ' οὗ καὶ δῶκων ὄν αἰ ἐθέλης, αἰρήσῃς, D
 καὶ ἀποχωρῶν ἔμῃ δέισθι τῷ πολέμοι. ἄλλος
 παῖδα τῷ ἀγαθῶν ἔτως ἐδωρήσατο παρῶν πίνων,
 καὶ δῆμος ἰμάτια τῷ γυναικί. καὶ Τιμασίῳ παρῶν
 πίνων ἐδωρήσατο φιδῆν ἀργυρῶν, καὶ τὰ παῖδα
 ἀξίαν δέκα μινῶν. τῷ Γησιππος δὲ πρὸ ἀδελφῶν
 αἰασῶν εἶπεν, ὅτι τῷ τῶν εἶν νόμος κάλλιστος,
 τῶς μὲν ἔχουσι διδόναι τῷ βασιλεῖ ἡμῶν ἐνε-
 κα. τοῖς δὲ μὴ ἔχουσι διδόναι τῷ βασιλεῖ. ἵνα
 καὶ γὰρ, ἔφη, σοὶ ἔγω δωρῶν καὶ ἡμῶν. ὁ δὲ Ξε-
 νοφῶν ἠπορῶν τῷ ὅ, τί ποιήσοι, καὶ γὰρ ἐτύχῃμεν, E
 ὡς ἡμῶν, ἐν τῷ πλησιαιτάτῳ δὲ φρα
 [Σάβηθι * καὶ ἡμῶν. ὁ δὲ Ηρακλείδης ἄκεί-
 λωσεν αὐτῷ τῷ κέραια ὀρέξαι τῷ οἰνοχόον. ὁ δὲ
 Ξενοφῶν (ἦδ' ἡ γὰρ τῷ ὑποπεπωκῶς ἐτύχῃμεν)
 Ηρακλίδης, ὡς Xenophonti cornu porrigeret. Et Xenophon, qui paullo largius bibisset,

A Nec enim idtemporis, quum Pario trahi-
 ceret, quidquam habebat, praeter vnicum
 puerum; & pecuniae, quantum ad viaticum
 satis esset. Vbi iam coenatum ingressi fuit-
 sent partim praestantissima dignitate Thra-
 ces, qui tum aderant, partim Graecorum
 duces, & praefecti cohortium, cum legatis,
 si qui ab urbibus aderant, in orbem omnes
 confedere. Deinde tripodes vniuersis ad-
 lati, qui plus minus xx numero erant, car-
 nibus diuisis pleni, cum fermentatis pani-
 bus, eisq; praegrantibus, qui carnibus adfi-
 xi erant. Inprimis hoc obseruatum, vt fer-
 B cula semper iuxta hospites ponerentur,
 quod quidem ita erat in more. Factitabat
 hoc adeo primus Seuthes ipse. Panes enim
 iuxta se sitos sumebat, minutimq; frange-
 bat, ac disiciebat hinc inde ad eos, quos
 visum esset. Idem de carnibus fiebat, de
 quibus modo tantum sibi retinebat, quan-
 tum ad gustandum satis esset. Imitabantur
 hoc & alij, iuxta quos fercula sita essent.
 Aderat Arcas quidam, cui nomen Aristus,
 vorax admodum. Is omisso disicie di ritu,
 arreptoq; pane trium * choenicum, carnes
 C etiam genibus imponebat, & coenabat. Cir-
 cumferabantur & cornua vino plena, quae
 omnes sumebat. Verum vbi pincerna cum
 cornu ad Aristum accessisset, atq; ille Xe-
 nophontem non amplius coenare videret:
 Huic, ait, porrige. Nam illi otium est, at
 necdum mihi. Eam vocem quum Seuthes
 audiisset, de pocillatore quarebat, quid il-
 le dixisset. Is quum rem narrasset, quod
 Graecae linguae non ignarus esset, in risum
 omnes soluuntur. Procedente autem pota-
 tione, Thrax quidam ingressus, cui equus
 erat albus, arrepto cornu pleno: Propino,
 inquit, tibi Seuthe, & equum hunc dono
 do: quo vectus, quemcumque voles per-
 sequendo capies, & retrocedens non est
 quod hostem metuas. Postea quidam alius
 puerum adductum eodem ritu Seuthe do-
 nabat, & alius vestimenta in usum vxoris.
 Timasio quum ei propinaret, argenteam
 phialam cum tapete, qui x minarum pre-
 tium habebat, dono dabat. Et Atheniensis
 quidam Gnesippus quum surrexisset, prif-
 cum esse morem aiebat, eumque pucher-
 rimū; vt ij, quibus sint opes, honoris causa
 regi aliquid dono dent: inopes autem a re-
 gibus munerentur. Ita fiet, vt & ipse tibi
 quod donem habeam, & quo te ornem,
 Dubitabat apud se Xenophon, quid face-
 ret. Nam vt vir honoratus, in sella Seuthae
 proxima sedebat. Iam pincernae mandarant

* Αθηναισται. f.
 p. 76, 16. citat
 Xen. in ἐπιδη-
 ατορ.

* Graecae ad Alitza Athenaei.
 τῷ ἀπὸ τῶν. τ. 9. 24. 78. 7. 20.
 Sic vero hoc loco probat
 ex aucto. ὅτι ἡ ἀπὸ τῶν ἐστὶ
 ritate Πολιτῶν τῶν ἀπὸ τῶν
 lucu, qui τῶν ἀπὸ τῶν
 ait, veteres
 etiam ci-
 baria me-
 sis impu-
 ta τῶν ἀπὸ
 τῶν ἀπὸ τῶν
 lusse. Lib.
 6. cap. 12.

τῶν ἀπὸ τῶν
 ment. tani-
 tum, qua-
 tum uno
 die iatu est
 homini, ὅτι
 patet ex 3
 τῷ 7 lib.
 Herod.

ὁ ἵππων κρέων

Δρύσας

Δρύσας

ὁ παρῶν

Γησιππος

καὶ

ἑσπερῶν

confidenter surgens, accepto cornu: Ego vero, inquit, meipsum tibi dono, mi Seuthe, cum his focis meis, vt nobis vtare tamquam fidis amicis. Neq; horum quemquam inuitum tibi trado, sed omnes eo animo, vt vel meipsum in amicitia superare cupiant. Nunc quidem certe adfunt heic tibi, ac tantum abest, vt aliquid abs te preterea petant: vt etiam expetant tua caussa labores perpeti, ac pericula subire. Horum tu opera, Diis propitiis, partim amplum regnum, idq; patrium recuperabis, partim alia consequere. Præterea magnam equorum, virorum, elegantium feminarum copiam, tuam in potestatem rediges: neque necesse erit hoc rapiendo effici, sed ipsimet cum muneribus aderunt. Tum surgens Seuthes vna cum Xenophonte bibebat, & illi, qui proximus ab ipso erat, partem porrigebat. Post hæc Cerafuntæi sunt ingressi, qui tibiis ac tubis, de crudo bouis corio factis, classicum canunt, & ad numeros tamquam in magade clangunt. Heic Seuthes ipse surgens, bellicum quiddam vociferabatur, & quasi telum vitaret, agiler admodum exsiliebat. Ingressi sunt & ioculatores. Deniq; sub occasum solis Greci surgunt, ac tempus aiunt esse constituendi excubias dandique tesseram. Hortabantur etiam Seuthen, vt suis denuntiaret: ne quis Thracum noctu Græcorum castra ingrederetur. * Nam Thraces, aiebant, & hostes habemus, & amicos. Posteaquam egrederentur, etiam Seuthes vna cum ipsis surgebat, neque vlla signa ebrietatis præ se ferebat. Quum exiisset, vocatis ad se ducibus: Nec dum, inquit, hostibus nostris quidquam de societate inter nos inita constat. Quare si eos adoriemur prius, quam sibi, ne capiantur, cauerint, vel ad propulsandos nos instruxerint: maximam & hominum, & opum copiam facile consequemur. Eam sententiam duces comprobare, atque hortari, vt in hostem duceret. Tum ille: Vbi vos, inquit, ad iter accinxeritis, expectate. Nam ego quum opportunum fuerit, ad vos veniam: ceterisque ac vobis mecum sumtis, ipse dux itineris ero, Diis bene iuuantibus. Et Xenophon: Dispice, inquit, si quidem iter noctu faciendum erit, an magis expediat, Græcum nos morem sequi, quam vestrum. Nam diurnis in itineribus, pro loco ratione, vel armatura grauis, vel equitatus ante ire copias solet: noctu vero, Græcorum instituto, pars exercitus tardif-

Lego συ-
καπιδύ-
σπετο.
Hæδης
At 271
4. p. 7636

Consulte
annotat.
nostras.

ἀέση θάρραλέως δὲ ξάμενος ὁ κέρας, καὶ εἶ-
πεν ἐγὼ δέ σοι, ὦ Σάθη, δίδωμι ἐμαυτὸν,
καὶ τὰς ἐμοὺς τὰς ἐπαύρας, φίλους εἶ) πι-
σοὺς· καὶ ἑσθὲνα ἀκόντια, ἀλλὰ πῦρ (καὶ μάλ-
λον ἐμοὶ σὺ βουλομένης φίλους εἶ). καὶ νῦν
πάρησιν ἑσθὲν σε πωροσπιτωῦτες, ἀλλὰ καὶ
πωροσέμενοι καὶ πονήν· ἄρ' σὺ καὶ πωροσκι-
διωδύην· μὴ ὦν, ἀλλ' οἱ θεοὶ θέλωσι, πολλὴν
χώραν τὴν μὴ ἀπολήψῃ, παρ' ὧν οὐσαν, τὴν
δὲ κτήσῃ· πολλοὺς δὲ ἵππους, πολλοὺς δὲ ἀν-
δρας καὶ ἄνωγας καὶ λαὸς κτήσῃ, οὐδ' ἐλπί-
ζεσθαι δεήσει, ἀλλ' ἀλλοὶ φέροντες παρέσ-
ται πρὸς σε δῶρα· ἀνασὰς ὁ Σάθης σιωεξέ-
πει, καὶ ἰσχυρὰ ἐπέδασε τὰ μετ' αὐτῶν ὁ
κέρας. μὴ ταῦτα εἰσηλθὼν κεραισσιωταῖοι, οἱ
σημῆνοισιν ἀυλοῖς τε καὶ σάλπιγγιν ὠμοδοί-
νας, ῥυθμοῖς τε καὶ οἷμα γὰρ σαλπίζοντες·
καὶ αὐτὸς Σάθης ἀνασὰς ἀνέκραγε τε πολε-
μικῶν, καὶ ἔξελατο, ὡς πρὸ βέλους φυλαττόμε-
νος, μάλα ἐλαφρῶς. εἰσήεσαν δὲ καὶ γελωτο-
ποιοί. ὡς δ' ἦν ἡλιος ὅτι δυσμῶν, ἀέσησαν οἱ
Ἕλληες, καὶ εἶπον ὅτι ὦρα εἴη νυκτοφύλακας
καθίσταται, καὶ σιῶθημα πῶρα δίδοναι. καὶ
Σάθης ἐκέλευον πῶρα εἶλαι, ὅπως εἰς
τὰ Ἕλληικὰ στρατόπεδα μηδεὶς τῶν θρα-
κῶν εἰσέσι νυκτός. οἱ τε γὰρ πολέμοιοι θρα-
κες ἦμῖν, καὶ ὑμῶν οἱ φίλοι. ὡς δ' ἔξεσησαν,
σιωαέση ὁ Σάθης, ἑσθὲν τι μεθύοντι εἰ-
κώς. ἔξελθὼν δ' εἶπεν, ἀλλοὶ τὰς στρατηγί-
ας ἀποκαλέσας· ὦ ἄνδρες, οἱ πολέμοιοι ἡμῶν ὅσα
δύσασι πῶ τὴν ὑμετέραν συμμαχίαν. ἡ δ' οὖν
ἔλθωμεν ἐπ' αὐτοῖς, ὡς φυλάξασθαι ὡς
μὴ ληφθῶμεν, ἢ πῶρα σκοθῶμεν ὡς ἀ-
μύνασθαι, μάλα ἀν' ἀβουμῶν χεῖμα ἔσ-
καὶ ἀν' ἀφροῖς. σιωεπῆνοισιν ταῦτα οἱ στρα-
τηγί, καὶ ἠγῶσθαι ἐκέλευον. ὁ δ' εἶπε· πα-
ρασκοθῶσάμενοι ἀναμνηεῖτε, ἐγὼ δ', ἰσ-
πότῃμ κερὰς εἶη, ἢ ἔω παρ' ὑμᾶς· καὶ τὰς
πελτασὰς, καὶ ὑμᾶς ἀναλαβῶν, ἠγήσομαι
σὺ πῶς θεοῖς. καὶ ὁ Ξενοφῶν εἶπε· σκέψαι
βίβω, εἴ πρὸ νυκτός πορροσόμεθα, εἰ ὁ Ἕλλη-
νικὸς νόμος κάλλιον ἔσθ'. μὴ ἡμέραν μὴ γὰρ
εἰ τὰς πορείας ἠγῶσθαι τῶν στρατῶματος,
ὅποιον αἰεὶ πρὸς τὴν χώραν συμφέρῃ, εἰ
τε ὀπλιτικῶν, εἰ τε ἵππων. νύκτωρ δὲ νό-
μος πῶς Ἕλλησιν ὅστιν, ἠγῶσθαι ὁ βραδύ-
τατον.

μαλλον
ἐπ' ἐμοδ

γυμνασας
καὶ πωροσ-
εξ' ἄλλο.

συλκαπε-
σκεδαί-
εξ' ἄλλο.

πῶ
πῶ
πῶ

πῶ
πῶ
πῶ

πῶ
πῶ
πῶ

πῶ
πῶ
πῶ

πῶ
πῶ
πῶ

πῶ
πῶ
πῶ

πῶ
πῶ
πῶ

πῶ
πῶ
πῶ

πῶ
πῶ
πῶ

πῶ
πῶ
πῶ

πῶ
πῶ
πῶ

πῶ
πῶ
πῶ

πῶ
πῶ
πῶ

πατον. οὕτω γὰρ ἦκιστα διασπᾶται τὰ στρα-
 τήματα, καὶ ἦκιστα λαθροῖσιν ἀποδιδρά-
 σκοντες ἀλλήλοις, οἱ δὲ διασπαθέντες πολ-
 λάκις καὶ ἀεὶ ἐπιποιοῦσιν ἀλλήλοις, καὶ ἀγνο-
 οῦντες κακῶς ποιοῦσι καὶ πάροισιν. εἶπεν οὖν
 Σέυθης ὀρθῶς τε λέγετε, καὶ τὰ νόμω τῶν
 ὑμετέρῳ πείσομαι, καὶ ὑμῖν μὴ ἡγεμόνας δώ-
 σω τῶν ἀρεσβυτάτων τῶν ἐμῶν στρατῶν, τῶν
 χείρων, αὐτὸς δὲ ἐφέρομαι τελευτάῳ, τῶν
 ἵππων ἔχων. **Ταχὺ γὰρ ὡρῶτος, αἰ δὲν, παρ-
 εἰλωαίαι** σομαι. οὐδὲν δὲ εἶπον ἅπαντες οἱ καὶ τὸ
 σὺν ἡμέραν. ταῦτ' εἰπόντες, ἀνεπαύοντο. οὐ-
 κα δὲ οὐκ ἀμφὶ μέσας νύκτας, παρὶν Σέυθης
 ἔχων [τῶν * ἵππων] πελοποννησίων, καὶ
 τῶν πελοποννησίων οὐκ ὄπλων, καὶ ἐπεὶ παρ-
 ἔδωκε τῶν ἡγεμόνων, οἱ μὲν ὄπλιται ἠγούτων.
 οἱ δὲ πελοποννησίων εἶποντο, οἱ δὲ ἵπποι ὡπλο-
 φυλάκων. ἐπεὶ ἡμέρα οὖν Σέυθης παρή-
 λαυνεῖ εἰς τὸ ὄρειον, καὶ ἐπὶ ἡμέρᾳ τῆς ἑλλει-
 κῆν νόμον. πολλάκις γὰρ ἔφη νύκτωρ αὐτὸς
 καὶ οὐκ ὀλίγοις πορθομένοις ἀποσπασθῆναι
 σὺν τοῖς ἵπποις ἀπὸ τῶν πελοποννησίων. οὐδὲ, ὡς-
 περ δὲ, ἀφῆροι πύρρες ἀμα τῆς ἡμέρας φαι-
 νόμεθα. ἀλλ' ὑμεῖς μὲν ἀεὶ μένετε αὐτῶν, καὶ
 ἀναπαύεσθε· ἐγὼ δὲ σκεψάμενός τι ἔξω.
 ταῦτ' εἰπὼν ἦλθε εἰς ὄρεα, ὁδοὺν ἵνα λα-
 βῶν. ἐπεὶ δὲ ἀφίκετο εἰς χεῖρα πολλῶν, ἐσκέ-
 ψατο εἰ τῆς ὁδοῦ εἰ εἴη ἵκη ἀφῆρων ἢ ὡρο-
 γυμνασίων, ἢ ἐναντία. ἐπεὶ δὲ ἀπελθὼν εἰσε-
 πλῆν ὁδὸν, ἦκε **ταχὺ πάλιν, καὶ ἔλεγε·** καλῶς,
 ὦ ἄνδρες, ἔσται, εἰὰ θεὸς θέλη. τῶν γὰρ ἀ-
 φῆρων λήσομαι ὅτι πεσόντες. ἀλλ' ἐγὼ μὲν
 ἠγήσομαι τοῖς ἵπποις, ὅπως, αἰ πῖα ἴδωμαι,
 μὴ διαφυγῶν σημήνη τοῖς πολεμίοις· ὑ-
 μεῖς δὲ ἔπεσθε, καὶ λειφθήτε, τῶν στρατῶν
 ἵππων ἔπεσθε. ὡρῶντες δὲ τὰ ὄρη ἠξομένη
 εἰς τὰς κώμας, πολλὰς τε καὶ ὀδαιμόνας.
 οὐκ ἔπειτα δὲ οὐκ ἔπειτα ἡμέρας, ἠδὲ τὴν οὐκ ὄπλων
 ἀκροῖς, καὶ κατὰ τὰς κώμας, ἦκεν ἐλα-
 νων ὡρῶν τῶν ὄπλων, καὶ ἔλεγε· ἀφίσω ἠδὲ
 κατατεῖν τῶν μὲν ἵππων εἰς τὸ πεδίον, τῶν δὲ
 πελοποννησίων εἰς τὰς κώμας. ἀλλ' ἔπεσθε, ὡς αἰ
 διώκοιτε ταχιστα, ὅπως, αἰ πῖς ὑφίστηται, δὴ ἔξ-
 ἔσθε. ἀκροῦσας ταῦτα ὁ Ξενοφῶν, κατέβη ἀπὸ
 τῶν ἵππων. καὶ ὅς ἦρετο· τί καταβαίμεν, ἐπεὶ
 ἀπεύδην δὲ; οἶδα, ἔφη, ὅτι οὐκ ἐμὸν μόνον δέη·

A sima praecedit. Nam hoc pacto copia mi-
 nime a se inuicem diuelluntur, minime-
 que fieri potest, vt clam aliis a se discedant;
 Quod si copia dissipentur, fit nonnum-
 quam, vt se mutuo adoriantur, ac per igno-
 rationem & errorem ipsimet se laedant, ac
 laedantur. Recte monetis, ait Seuthes, ad-
 eoque vestro huic instituto parebo. Nam
 vobis eos duces dabo, qui inter natu gran-
 des huius regionis peritissimi sint: ipse a
 tergo subsequar cum equitatu, ac si res
 poterat, celeriter in frontem me conferam.
 Tesseram dabant Athenienses ob cognationem.
 His dictis quieuerunt. Nocte media
 Seuthes aderat cum equitibus loricatoris, &
 cum cetratis, instructis: quumque duces
 itineris dedisset, grauis armatura praeces-
 sit, subsequens peltatis, & equitatu
 tergum agminis elaudente. Quum illuxis-
 set, Seuthes suos in frontem promouit, col-
 laudato Graecorum hoc instituto. Aiebat
 enim, saepe numero sibi ipsi accidisse, vt
 quum vel exiguis cum copiis iter faceret,
 pedites ab equitatu diuellerentur. Nunc
 vt fieri debebat, orto die vniversi eodem
 loco conspiciuntur. Enimvero vos heic re-
 quiescite, ac nos exspectate, donec ego
 rebus nonnullis exploratis rediero. His di-
 ctis, quum viam quamdam reperisset, per
 montem cum equitatu perguit: inuentaque
 magna niue, media in via, num quae homi-
 num vel antecedentium, vel contraria ve-
 stigia cernere posset, considerabat. Quum
 viam non tritam esse videret, celeriter re-
 uertitur, & Praclare, inquit, res nobis suc-
 cedet, milites, Diis bene iuuantibus. Sic
 enim hostes adoriemur, vt illi nos adueta-
 re nequaquam sentiant. Equidem cum e-
 quitatu praecedam, vt ne quis a nobis con-
 spectus elabatur, aduertumque nostrum ho-
 stibus denuntiet. Vos vero sequimini, ac si
 a tergo maueritis, vestigiis equorum inhae-
 rete. Vbi montes hos superauerimus, ad vi-
 cos multos, eosque peropulentos peruenie-
 mus. Quum meridies adpetisset, iam in
 vertices euaserat; & in vicos despiciens,
 perguit ad grauis armaturae pedites. Dimit-
 tam, inquit, modo equites, vt in planiciem
 decurrant; & cetratos, vt in vicos se confe-
 rant. Quare quam potestis celerrime sub-
 sequimini, vt si quis se nobis opposuerit, o-
 pem nobis feratis. Haec verba quum Xeno-
 phon audiisset, de equo descendit. Querente
 Seuthe: Quamobrem quae ex equo de-
 scendis, quum festinatione sit opus? Equidem,
 ait, scio non mea solius opus esse praesentia:

& hi grauis armaturæ pedites celerius current ac lubentius, si & ipse pedes agmen duxero. Post hæc adiungebat ei se Timasio quoque cum Græcis equitibus plus minus XL. Xenophon milites xxx annos natos, qui expediti essent, ex cohortibus ad se iubet accedere. Cum his ipse raptim pergebat, Cleanore Græcos ceteros ducente. Posteaquam in vicos peruenissent. Seuthes cū equitibus L aduectus: Accidit, inquit, ita uti tu dicebas, Xenophon. cepimus hos homines. Verū equi mihi dilapsi sunt, aliis alibi hostem persequentibus. Quare metuo, ne hostes alicubi globo facto, male nostros multent. Nihilominus in his etiam vicis manere quosdam nostrum necesse est. Sunt enim illi hominibus referti. Tum Xenophon: Ego vero: inquit, cum his, quos mecum habeo, vertices occupabo: tu Cleanori manda, ut per campum phalangem propter vicos extendat. Id quum fecissent, plus minus c 10 mācipia collecta sunt, boues autem 1100, pecoris reliqui c c 100. Ac tum quidem ibi pernoctarunt. Postridie Seuthes vicis profus exultis, ac ne vna quidem domo relicta, quod vellet aliis etiam metum incutere, cuiusmodi mala perpessuri essent, nisi parerent ipsius imperio, discessit: ac prædam quidem abigi iussit, ut illam Perinthi Heraclides venderet, deque ea militi stipendium conficeret: ipse cum Græcis in Thynorum planicie castra habebat. Illi vera sedibus suis relictis, in montes se fuga recipiebant. Iacebat nix ingens, & tantum frigus erat: ut etiam aqua ad cenam adlata, & vinum ipsum in vasis congelasceret. Nonnulli Græcorum nares & aures, adustas [a frigore] amittebant: per spectumque fuit id temporis, quam obrem vulpinas pelles circum capita Thraces, & circum aures gestent: itemque tunicis non modo pectora, sed ipsa etiam femora muniant: laxa denique sagula, & ad pedes usque demissa, in equis induant, non chlamydas. Seuthes dimissis ex iis, qui capti fuerant, nonnullis in montes: denuntiari iussit, ne descenderent, † ac secum pacis fœdera facerent; ipsorum etiam se villas incensurum vna cum frumento, ut fame omnes perire necesse esset. Tum vero & mulieres, & pueri, & senes descenderunt. Iuniores in vicis sub monte sitis castra locant. Id vbi Seuthes animaduertisset,

Græci nares ex aures propter vim frigus amittunt.

† Lectio margini.

Α οἱ δὲ ὀπλίται θάρσιον δραμοῦνται καὶ ἤδρον, αἱ καὶ ἐγὼ πεζοὺς ἠγάμη. μὲν ταῦτα ἄρχετο καὶ Τιμασίων μετ' αὐτὸν, ἔχων ἵππώεας ὡς τετραεκάκιστα τῶν ἐλλήνων. Ξενοφῶν δὲ παρηγγύησε τὸς εἰς τετρακίστα ἔτη παρῆναι ἀπὸ τῶν τριχάζων βύζωνος. καὶ αὐτὸς μὲν ἐβόραζε, τῆς τῶν ἔχων Κλεαίωρ ἢ ἠγείτο τῶν δῆλων * ἐλλήνων. ἐπεὶ δὲ ἐν ταῖς κώμας ἦσαν, Σάθης ἔχων ὅσον πεντήκοντα ἵππώεας, † παρελάσας εἶπε: τὰ δὲ δὴ, ὦ Ξενοφῶν, ἀσὺ ἔλεγε. ἔχονται οἱ αἰθροποι. ἀλλὰ γὰρ οἱ ἵππώεις ἐρημοὶ οἰχονται μοι, ἄλλος † ἀλλαχῆ διώκειν καὶ δέδοικα, μὴ συσάντες ἀθροῖοι πᾶς κακὸν πέρρασανται οἱ πολέμοιοι. δὲ δὲ καὶ ἐν τῇ κώμας καταμύθην ἴνας ἠμῶν. μεσαὶ γὰρ εἰσὶν αἰθρώπων. ἀλλ' ἐγὼ μὲν, ἔφη, ὦ Ξενοφῶν, σὺ οἷς ἔχω, τὰ ἄκρα καταλήσομαι. σὺ δὲ Κλεαίωρα κέλευε διὰ τῶν πεδίων πᾶρα τῆσιν τῶν φάλαγγα πᾶρα τὰς κώμας. ἐπεὶ δὲ ταῦτα ἐποίησαν, † συνηλίδθησαν ἀνδράποδα μὲν ὡς ὀκτώκιστα, βόες δὲ διγῆλιοι, καὶ ἄλλα πᾶρα τῶν ἀμύρια. καὶ τότε μὲν αὐτὸν ἠγείτο τῶν δὲ ὑπερῆρα κατὰ καύσας ὁ Σάθης τὰς κώμας πᾶρα τῶν, καὶ ὁ δὲ μίαι οἰκίαν λιπὼν, ὅπως φόβον εἰδείη καὶ τοῖς ἄλλοις, οἷα πείσονται, αἱ μὴ πείθονται, ἀπήξεν πάλιν. καὶ τὴν μὲν λείαν ἀπέπεμψε διὰ τῆσιν Ἡρακλείδῃ εἰς ᾤρινον, ὅπως μαθὸς ἤνιπαι τοῖς στρατιώταις· αὐτὸς δὲ, καὶ οἱ ἔλληνας ἐστρατοπεδύσαντο εἰς τὸ θυνῶν πεδίον. οἱ δὲ ἐκλιπόντες, ἐφύζον εἰς τὰ ὄρη. αὐτὸ δὲ χιῶν πολλή, καὶ ψύχος οὕτως, ὡς τὸ ὕδωρ, ὃ ἐφέροντο ὅτι δειπνοῖ, ἐπήγυτο, καὶ ὁ οἶνος ἐν τοῖς ἀγγείοις, καὶ τῶν ἐλλήνων πολλῶν καὶ ῥίνες † ἀπεκρίνοντο καὶ ὕδα. καὶ τότε δὴ ἦλον ἐγένετο, οὗ ἕνεκα οἱ θράκες τὰς ἀλωπεκίδας ἐπέταψεν κεφαλῆς φοροῦσι καὶ τοῖς ὤσι, καὶ ἔσαν χιτῶνας οὐ μόνον πᾶσι τοῖς ἔρνοις, ἀλλὰ καὶ πᾶσι τοῖς μηροῖς, καὶ ζῆρας μέγλη ποδῶν ὅτι τῶν ἵππων ἔχουσιν, ἀλλ' ἔχλαμύδας. ἀφίεις δὲ τῶν ἀχμαλώτων ὁ Σάθης εἰς τὰ ὄρη, ἔλεγε· ὅτι, εἰ μὴ † καταβήσονται οἰκήσοντες καὶ πείσον, ὅτι κατακρύψῃ καὶ τῶν τῶν κώμας, καὶ τῶν αἰτων, καὶ ἀπολοῦνται τῶν λιμῶν. * ἐκ τῶν κῶμας καὶ γυναικες, καὶ παῖδες, καὶ οἱ ἄλλοι οἱ δὲ νεώτεροι ἐν τῇ ἑσπέρῃ κώμας ἠγείτο. καὶ ὁ Σάθης καταμαθῶν, ἐκέ-

λοχῶν

απειλάσας

ἀλλοι

συνηλίδθησαν

ἀμύρια

ἀπεικίονη, &

ἀπεικίονη, &

ἀπεικίονη, &

καταβήσονται καὶ πείσον

* ἐκ τῶν

ἐκέ-

ἐκέλευσε τὸν Ξενοφῶντα τὸν ὄπλιτῶν τὸν νέω-
 τάτης λαβόντα τὸν σιωπέου καὶ αἰασάντες τὸν
 νυκτὸς, ἀμα τῆς ἡμέρας παρήσαν ὅτι τῆς κώ-
 μης καὶ οἱ μὲν πληστοὶ ὄξεφον, (πλησίον
 γὰρ αὐτῶν ὄρεος) ὄρεος δὲ τὸ κατέλαβον, κατηκόν-
 πειν τὸ ἀπὸ τῆς ὀσθίου. Ἐπιθένης δὲ αὐτῆς
 ὀλυθίος παιδεραστής, ὃς ἰδὼν καλὸν παῖδα
 ἠβάσκοντα ὄρετι, πέλιτῶν ἔχοντα, μέλλοντα ἀ-
 ποδησῆναι, ὡς δὲ δραμὸν Ξενοφῶντα ἰκέτευ-
 σε βοηθῆσαι παιδί καλῶ. καὶ ὃς ὡς ὡς ελθὼν
 τὰ Σδύθη δέεται, μὴ ἀποκτείναι τὸν παῖδα, καὶ
 τὸν Ἐπιθένοιο διηγῆται τὸ ἔργον, καὶ ὅτι λό-
 γον ποτὲ σιωπέου ἐξέτατο, σκοπῶν ὁσδὲν ἄλλο, τὸ
 εἶπεν εἶεν καλοὶ, καὶ μὲν τῶν αὐτῶν ἀ-
 γαθός. ὁ δὲ Σδύθη ἤρετο, ἢ καὶ ἐθέλοις αὐτῶ
 Ἐπιθένης ἄρ' ἔτι ἀποθανεῖν; ὁ δὲ ἐπα-
 νατεῖνας τὸν βαχίλον· παῖε, εἶπεν, εἰ κελεύῃς
 ὁ παῖς, καὶ μέλλῃς ἄρ' εἶδέναι. ἐπήρετο ὁ
 Σδύθη τὸν παῖδα, εἰ πάσφεν αὐτὸν ἀπὸ ἐ-
 κείνου. ὄρε εἶα ὁ παῖς, ἀλλ' ἰκέτῃ με μὲν δὲ ἔ-
 πειρον κατακτείνῃ. εἰ αὐτὸν δὲ ὁ Ἐπιθένης πε-
 ρελαβὼν τὸν παῖδα εἶπεν, ὦρε σοὶ ὡς Σδύθη
 ὡς τὸν δὲ μοι διαμαχέσθαι. οὐ γὰρ μεθί-
 σω τὸν παῖδα. ὁ δὲ Σδύθη γελῶν, ταῦτα μὲν
 εἶα ἔδοξε δὲ αὐτῶν αὐτῶν αὐλιαθῶν, ἵνα τὸν
 ἐκ τῶν τῶν καμῶν οἱ ὅτι τὸ ὄρεος βέβαιον
 καὶ αὐτὸς ἐν τῶν πεδίων ἄσποκαλαβας ἐσκή-
 νη. Ξενοφῶν δὲ ἔχων τὸν ὄρεος ἐπὶ λέκτρους ἐν τῆ ὑπὸ
 ὄρεος ἀνωτάτω κώμῃ, καὶ οἱ δὲ οἱ ἑλλίωες ἐν
 τοῖς ὄρεοις τοῖς * καλουμένοις ὄρεσι πλη-
 σίον κατεσκηνώσαν. ἐκ τῶν ἡμερῶν ἔπολλαι
 διεβίβοντο, καὶ οἱ ἐκ τῶν ὄρεος ὄρεος καλαβαί-
 νοιες ὡς τὸ Σδύθη ὡς ὁμήρων καὶ ἀπον-
 δῶν διεσφάλλοντο. καὶ Ξενοφῶν ἐλθὼν ἔλεγε
 ὡς Σδύθη, ὅτι ἐν ποιεῖς τοῖς σκηνῶν, καὶ
 πλησίον εἶεν οἱ πολέμοιοι. ἦδ' ἔν δὲ αὐτῶν αὐλί-
 ζαζ' ἔφη ἐν τῶν ἐχέουσι ἀγαρίοις μάλλον, ἢ ἐν
 τοῖς φενοῖς, ὡς ἀπολέαζ'. ὁ δὲ τὰ ῥῆν ἐκέλευε,
 καὶ ἔδ' ἔξεν ὁμήρους παρὸν τῶν αὐτῶν. ἐδέοντο δὲ
 καὶ ὁ Ξενοφῶντος καλαβαίνοντες ἴνες τῶν * ἐκ
 τῶν ὄρεος, συμπαρῆσαι σφίσι τῶν ἀπονδῶν. ὁ
 δὲ ὡμολόγη, καὶ τὰ ῥῆν ἐκέλευε, καὶ ἠγῆσθαι
 μηδὲν αὐτοῖς κατὸν πείσεισαι πειθομένους
 Σδύθη. οἱ δὲ τὰ ταῦτ' ἔλεγον κατασχ-
 πῆς ἕνεκα. ταῦτα μὲν τῆς ἡμέρας ἔγρητο
 parere vellent. At illi hæc speculandi animo proponebant. Hæc illo die tum acta.

Xenophontem cum manu ex armatura
 graui delecta iuuenum maxime vegeto-
 rum sequi iussit. Itaq; noctu surgunt, & pri-
 ma luce ad vicos perueniunt. Tum ex ho-
 stibus maxima pars fuga dilabi. Etenim
 mons vicinus erat. Si qui caperentur, iacu-
 lis vniuersi a Seuthe configebantur. Erat
 Olynthius quidam puerorum amator E-
 pisthenes, qui quum elegantem puerum,
 tunc primum pubescentem, cum cetra,
 quam tenebat, conspiceret, cui Seuthes
 iamiam vitam ademturus erat: ad Xeno-
 phontem accurrit, & suppliciter ipsum o-
 rat, vt opem formoso puero ferat. Xeno-
 phon Seuthen conuenit, cumq; rogat, ne
 perimat puerum, simul Episthenis inge-
 nium ei narrat, & quod aliquando cohortem
 collegisset, nihil aliud spectans, quam
 si qui formosi essent; & cum his egregium
 se virum declarare consueuisset. Hæc Seut-
 hes Episthenem interrogat: Vellesne, mi
 Episthenes, pro hoc mori? At ille ceruice
 extensa: Ferito, inquit, si puer hic ita man-
 dat, & gratiam habiturus est. Et Seuthes
 vicissim puerum interrogat, num hunc fe-
 riri suo loco vellet. Verum is hoc fieri non
 sinebat, sed supplex orabat, vt neuter inter-
 ficeretur. Episthenes complexus puerum:
 Tempus est, Seuthes, vt de hoc mecū præ-
 lio decertes inquit. Non enim puerum di-
 mittam. Ille subridens, hæc omittebat. Vi-
 sum est autem ei, hoc loco habenda esse
 castra: ne ex his vicis ij, qui in montem cō-
 fugerant, sese alerent. Ipse sub monte in
 planicie castra locat, Xenophon cum de-
 lectis in villa sub monte suprema, Græci
 reliqui prope ab his in agro Thracum, qui
 Montani dicuntur, habebant castra. Non
 multis diebus interiectis, Thraces de mō-
 te descendunt ad Seuthen, & cum eo de
 obsidibus, & pacis conditionibus tractant.
 Tunc Xenophon, ad Seuthen quum ac-
 cessisset, difficilibus in locis haberi castra
 monet, ac prope admodum hostes abesse.
 Lubentius illa se exterius habiturum τὰ
 aliis in locis, quam adeo angustis, in qui-
 bus periculum sit, ne ad internecionem
 cædantur. At Seuthes bono illum esse
 animo iubet, simulque monstrat obsides
 ab hostibus missos. Nonnulli etiam de-
 scendentes ex iis, qui se in monte contine-
 bant, Xenophontem obsecrabant, vt pa-
 cis condiciones ipsis impetraret. Ille fa-
 cturum se recipiebat, bonoque vt ani-
 mo essent, hortabatur. promittebat et-
 iam, nihil ipsis futurum mali, si Seuthæ
 parere vellent. At illi hæc speculandi animo proponebant. Hæc illo die tum acta.

σιωπέου

ἐλαβε, ἀφειδώς Σεύθης.

ἢ πῶς εἶεν

μηδ' ἐκ

ἐπίροις

† Lectio marginis.

πολλοὺς δὲ ἵππους, κατὰ βάντες ἰκέτευον ἀπει-
 σασθαι, καὶ πρῶτα ὠμολόγησαν ποιήσθην, καὶ τὰ
 παρὰ λαμβάνειν ἐκέλευον. ὁ δὲ Σάθης κα-
 λέσας τὸ Ξενοφῶντα ἐπέδεικνυεν, ἀλέγειεν.
 καὶ οὐκ ἀνέφη ἀπεισεῖσθαι, εἰ Ξενοφῶν βούλοιο το
 ἡμῶν σασθαι αὐτοῖς τὸ ὄπλις. ὁ δὲ εἶπεν·
 ἀλλ' ἔγωγε τὶ κακῶν νομίζω δίκην ἔχθην, εἰ ἔτοι-
 δοῦλοι ἔσονται αὐτῷ ἐλθόντων. συμβεβηκέν
 ἔστι τοῖς ἄλλοις, πολλοὶ δὲ ὁμήρους λαμβάνειν
 τὰς διωπατωτάτας κακῶν ποιήσθην, τὰς δὲ γέ-
 ρουσι οἵχοι εἶναι. οἱ μὲν ἐν αὐτῇ πάντες παροσα-
 μολοῖεν. ὑπὸ βόθρῳ δὲ τῶν τῶν ὑπὸ βυζαν-
 τίας θράκας, εἰς τὸ Δέλιον καλούμενον. αὐτὴ δὲ
 αὐτὸς ἐκεῖ ἀρχὴν Μησαίου, διὰ τὸ Τήρης ἔ-
 δρῶσα ἀρχαῖς ἐνός. καὶ ὁ Ηρακλείδης ἐν αὐτῷ
 ἔχων τὸ ἡμίονον τὸ λείας παρῶν, καὶ Σάθης δὲ α-
 γαλῶν ζώων ἡμιονικὰ βία, (ἔγδ' αὐτὸ πλείω)
 τὰ δὲ ἄλλα βοῦκα, καλέσας Ξενοφῶντα ἐκέ-
 λευσε λαβῆναι, τὰ δὲ ἄλλα δὲ ἀνέμεινον τοῖς στρατη-
 γοῖς καὶ λοχαγοῖς. Ξενοφῶν δὲ τὰ δὲ εἶπεν· ἐμοὶ
 μὲν τοῖσι στρατοῖς, καὶ αὐτοῖς λαβῆναι τὰ τοῖς δὲ
 τοῖς στρατηγοῖς δωροῦ, οἱ σὺν ἐμοὶ ἠελοῦθη-
 σαν, καὶ λοχαγοῖς. καὶ τῶν ζώων λαμβά-
 νει ἐν μὲν Τιμασίῳ ὁ δαρδανός, ἐν δὲ Κλεά-
 κω ὁ ὄργυμιός, ἐν δὲ Φρυγίῳ ὁ ἀρχαῖος· τὰ
 δὲ βοῦκα ζώων τοῖς λοχαγοῖς κατεμέρισε.
 τὸ δὲ μισθὸν ἀποδίδωσιν, ἔξεληλυθὸς ἦδη
 τὸ μῆλον, εἴκοσι μόνον ἡμερῶν. ὁ γὰρ Ηρα-
 κλείδης ἔλεγε, ὅτι οὐ πλεον ἐμπωλήσασθαι. ὁ
 οὖν Ξενοφῶν ἀρξάμενος τὸ εἶπε, δοκῆς μοι, ὡ
 Ηρακλείδης, οὐχ ὡς δεῖ κηδεσθαι Σάθου. D
 εἰ γὰρ ἐκείνου ἦκεν ἀπλήρη φέρων τὸ μισθόν,
 καὶ παρὰ δὲ μισθῶν, εἰ μὴ γὰρ ἄλλως ἐδύ-
 νω, καὶ ἀποδοῦναι τὰ τὸ σαυτῷ ἰμάτια. ἐν-
 τεθεν ὁ Ηρακλείδης ἠρξάμενος, καὶ ἔδωκε, μὴ
 ἐκ τῆ Σευθῆ φιλίας ἐκβληθείη, καὶ ὅτι ἐδύνατο
 ἀπὸ ταύτης τὴν ἡμέραν Ξενοφῶντα διέβαλλε
 παρὰ Σάθου. οἱ μὲν δὲ στρατιῶται Ξενο-
 φῶντι ἐνεκάλαν, ὅτι ἐκ εἶχον τὸ μισθόν. Σά-
 θης δὲ ἠρξάμενος αὐτῷ, ὅτι ἐν τὸν ὄπλις στρατιῶταις
 ἀπὸ τῆς τῆς μισθόν. καὶ τῶν μὲν αὐτῶν ἐμμένοντο, E
 ὡς ἐπὶ δὲ ὅτι τὰ λαβῆναι ἀπέλθοι, τὸ δὲ αὐ-
 τῶν βισάνθην, καὶ γάμον, καὶ νέον τῆρος. ἀπὸ
 τῆς τῆς τῆς ὄπλις ὅτι τῶν ἐμμένοντο.

A & equitum copias viderent: descendunt,
 ac supplices pacem poscunt, polliciti omnia
 se facturos, eiusq; rei pignora vt accipian-
 tur, petunt. Seuthes vocato ad se Xeno-
 phonte, quid illi dicerent, demonstrabat.
 Addebat, nullas se pacis condiciones ad-
 missurum, si vellet in eos animaduertere
 Xenophon propterea, quod ipsum adorti
 fuissent. Ego vero, subiecit Xenophon, fa-
 tis eos magno malo multatos arbitror, si
 pro liberis serui fiant. Hoc se tamen Seu-
 thæ consilij dare, vt deinceps obsidum lo-
 eo illos acciperet, quibus ad lædendum
 plurimum esset vitium: senes autem domi
 esse relinquendos. Ita tunc omnes eius loci
 Thracæ imperata se facturos receperunt.
 Postea profecti altius ad illos sunt Thra-
 cæ, qui supra Byzantium in loco, cui Del-
 ta nomen, sedes habent. Non hi ad * Me-
 sadæ regnum pertinebant, sed olim sub
 Terei ditione fuerant, prisca cuiusdam ap-
 pud Odryfæ principis. Venit huc cum pe-
 cunia coacta de manubiis Heraclides. Et
 Seuthes, quum mulorum iuga tria produ-
 xisset, (nec enim habebat plura) reliqua
 boum: Xenophontem arcessit, eaque vt
 acciperet hortatur, cetera in duces & præ-
 fectos cohortium distribueret. Tum Xe-
 nophon: Mihi vero satis est, inquit, vt deinceps
 aliquid accipiam. Tantum his ea dit-
 tibus & cohortium præfectis largire, qui
 me sequuti sunt. Ita Dardanensis Timasio
 iugum vnum accepit, alterum Cleanor
 Orchomenius, tertium Phryniscus A-
 chæus. Boum iuga in cohortium ductores
 est partitus. Militi tantum x x dierum sti-
 pendium numerari potuit, tametsi iam
 mensis exiisset. Negabat enim Heraclides,
 pluris se manubias vendere potuisse. Quod
 grauitè Xenophon, molestè que ferens:
 Videris, inquit, Heraclides, non ita vti de-
 bebas, Seuthæ commoda procurare. Nam
 ea si tibi cordi essent, stipendium integrum
 adtulisses, vel fœnori accepta præter hanc
 pecunia, si alia ratione non potuisses, tuis-
 que vestibibus distractis. Ex eo grauitè
 commotus Heraclides, ne amicitia Seu-
 thæ excideret, verebatur. Quare ab illo
 die, quacumque ratione poterat, Xeno-
 phontem apud Seuthen criminabatur. At
 vero milites in Xenophontem culpam cō-
 ferebant, quod stipendium non accepis-
 sent. Eidem Xenophonti Seuthes etiam
 succensebat, quod enixe stipendium pro
 milite posceret, atque vt ante illum diem

ικανὸν νομίζω τὸν δίκην

Τήρης τῆ ὄδρου τοῦ & Τηεῖς

ἔπιν ἵππο μύσας, δοκεῖς

ἰαυτῆ

Supra, Masada

Xenopho-
tis exspe-
ctationem
Seuthis
fallit.

Nam & hac in parte calumniis vsus Hera-
clides fuerat, tutum non esse, castella illi
tradere, cui ad manum exercitus esset. De-
liberabat hinc Xenophon, an esset ulterius
hac in expeditione cū Seuthe progredien-
dum. Heraclides introductis ad Seuthien
ducibus ceteris, monebat, vt dicerent, nihi-
lo se minus posse copias ducere, quam pos-
set Xenophon. Addebat, policeri se, stipē-
dium integrum duum mēsiū paucos in-
tra dies adfuturum: tantum hortabatur, vt
expeditioni se socios adiungerent. Ibi Ti-
masio: Equidem, ait, non si vel quinq; men-
siū stipendium mihi numeretur, absque
Xenophonte bello huic interfuero. Idem
& Phryniscus & Cleanor aiebant. Quo fa-
ctum, vt quum Heraclidem Seuthes ob-
iurgaret, quod non etiam Xenophontem
aduocasset, solus deinde Xenophon arcef-
feretur. Verum ille, animaduersa Heracli-
dæ vafricie, quod hoc modo vellet ipsum
apud duces reliquos suspectum & inuisum
reddere: Seuthen vna cum aliis ducibus ac
præfectis cohortium conuenit. Quos vbi
suam in sententiam Seuthes adduxisset,
expeditio coniunctis copiis est suscepta.
Quumq; sic proficisceretur, vt Pontum ad
dextram haberent: per Thraces, qui * Me-
linophagi vocantur, Salmidesium perue-
nerunt. Hoc loco plerq; naues in Pontum
profecturæ adliduntur, & in litus eiiciuntur.
Nam vadofum istic magna ex parte mare
est, ac Thraces iis in locis habitantes, limi-
tibus per cippos distinctis, ea rapiūt singu-
li, quæ in litora singulorū eiiciuntur. Prius
sane quam limites illi constituti fuissent,
captatores illos prædæ mutuis se vulneri-
bus cōfecisse proditum est. Inuenitur heic
magna spondarum, arcularum, librorum,
aliarumque rerum copia, quæ res a nauic-
ulatoribus in vasis ligneis vehuntur. Po-
steaquam hæc loca in potestatem Seuthæ
redacta fuissent, abductus est inde exerci-
tus. Habebat iam Seuthes maiores copias,
quam essent Græcæ. Nam & multo plu-
res ex Odryfarum natione descenderant,
& omnes, qui in fidem recipiebantur, vna
cum aliis arma coniungebant. Castra in
campo supra † Selybriam habebantur,
a mari prope 1 stadiorum interuallo. Sti-
pendium nullum vsquam adparebat, &
Xenophonti non solum milites succense-
bant: sed etiam Seuthes alieno erat in i-
psium animo. Quoties hunc conuenire cu-
peret Xenophon, multis occupationibus
distineri se simulabat. Duo iam prope mē-
ses elapsi fuerant, quum Charminus Laco,

Id est, pa-
nico ve-
scentes.

Selybriam

Αὐτὸ μὲν γὰρ Ἡρακλείδης καὶ τὸ τοῦ Δαβελήκῃ
ὡς οὐκ ἀσφαλὲς εἶναι, τείχη τῶν ἀδιδότων ἀν-
δρῶν διώαμι εἶχοντι. ὅτι τὸ τὸ μὲν Ξενοφῶν
ἐβλάδιετο, πῆχρη ποιῆναι τῶν ἐπὶ αὐτῶν φρα-
τεύεσθαι. ὁ δὲ Ἡρακλείδης, εἰσαγαγὼν τὸς ἀλ-
λους στρατηγούς, πρὸς Σάβιου, λέγων τὸ ἐκ-
λαβεῖν αὐτοὺς, ὅτι ὁ δὲ ἀνὴρ ἦτον σφῆς ἀγάρθιεν
τὸ φραπῆν ἢ Ξενοφῶν, τὸν τε μισθὸν ὑπερῆστο
αὐτοῖς ἐν τὸς ὀλίγων ἡμερῶν ἐκπλεων παρέσε-
σθαι δυοῖν μηνῶν οὐ φρατεύεσθαι τε ἐκέλευε.
Β καὶ ὁ Τιμασίων εἶπεν· εἴ μὲν βίβινον ἐστὶ ἀπέντε
μυλῶν μισθὸς μέλλῃ εἶναι, φραπῆσθαι μὲν ἀν-
ἀνευ Ξενοφῶντος, καὶ ὁ Φρωϊσχος καὶ ὁ Κλεαίωρ
συνωμολόγησαν Τιμασίωνι. εἰδὼν Σάβιος
ἐλοιδόρησεν Ἡρακλείδην, ὅτι ἐπὶ τῶν ἀκράδων
Ξενοφῶντα. ὅτι δὲ τὸ τὸ τῶν ἀκράδων αὐτὸν
μόνον. ὁ δὲ, γὰρ τὸ Ἡρακλείδου τὸ πρὸς ἡμᾶς,
ὅτι βέλοιο αὐτὸν Δαβελήκην πρὸς τὸς ἀγῆρας
στρατηγούς, παρέρχεσθαι λαβὼν τὸς τε φραπῆσθαι
πρόστας, καὶ τὸς λοχαγούς, καὶ ἐπεὶ πρότερος ἐπέ-
C σθησαν, συνεφραπῆσαν, καὶ ἀφικνεῖνται, ἐν δε-
ξιά ἔχοντες τὸν πόντον, Δαβελήκην μελινοφάγων
καλαμῶν θρακῶν, εἰς τὸν σαλμυδησῶν ἐν-
θα τῶν εἰς τὸν πόντον πλεουσῶν ἡμῶν πολλὰ ὀ-
κέλλοισι καὶ ἐκπίπτοισι. τένασος γὰρ ἐστὶν ὅτι
πολὺ τῶν ἀλάτῃς, καὶ οἱ θρακῆες οἱ καὶ ταῦτα
οἰκοῦντες, ἐήλας ὀρεισάμενοι, τὰ καὶ αὐτὸς
† ἐκασοὶ ἐκπίπτοντα λήζονται. τέως δὲ ἐλέ-
γροντο πρὶν εἰσελαθεῖν τὸν ἀρπάζοντες, πολλοὶ
ὑπὲρ ἀλλήλων ἀποθνήσκον. ἐν τῶν εἰσελθόντων
D πολλὰ μὲν κλίνας, πολλὰ δὲ κιβώτια, πολλὰ
δὲ βίβλοι, καὶ τὰλλα πολλὰ, ὅσα ἐν ξυλίνοις λεύ-
χεσι ναύκληροι ἄβυσιν. εἰδὼν ταῦτα κατα-
εφρεψάμενοι, ἀπήσαν πάλιν. ἐνθα δὲ Σάβιος
εἶχε φράτευμα πλέον τῶν ἑλλῆνων. ἐκ τε γὰρ
ὄδρουσῶν πολὺ ἐπὶ πλείους καταβέβηκεσαν, καὶ
οἱ αἰεὶ πειθόμενοι συνεφραπῆσαν. κατηυλί-
σθησαν δὲ ἐν τῶν πεδίων τῶν τῶν σηλυμβρίας, σηλυμβρίας
ὅσον * πενήκοντα σταδίοις ἀπέχοντες τῆς θα-
λάτῃς. καὶ μισθὸς μὲν ὁ δὲ πρῶτος ἐφαινετο, * πεσά-
E πρὸς δὲ τὸν Ξενοφῶντα, οἷτε φραπῆσαι τὸν πάν-
τες χαλεπῶς εἶχον, ὅ, τε Σάβιος οὐκέτι οἰ-
κείως διέκρητο, ἀλλ' ὅποτε συγγενεῶν αὐτῶν
βουλόμενος ἔλθοι, πολλὰ ἢ δὴ ἀχολία τὸ ἐ-
φαίνοντο. ἐν δὲ τῶν τῶν χρόνῳ, σχεδὸν ἢ δὴ δύο
μηνῶν ὄντων, ἀφικνεῖσθαι Χαρμῖνος τοῦ Λακων,
καὶ Πο-

ἐκασο

ἀρπάζον-
τας, πλε-
λές

* πεσά-
κοντα

πᾶν-
πῶς

ἐφαίνοντο

καὶ Πο-

κὺ Πολυώνητος τῷ Θίμβρωνος, κὺ λέγειον, ὅτι λακεδαίμονιοις δοκῆς φρασίθεατα ὡς ὅτι
 Τισαφέρνην, κὺ Θίμβρων ἐκπέπλευκεν ὡς
 πολέμησων, κὺ δῆται τῶν τῆς φραπίας, κὺ λέ-
 γει, ὅτι δαρφχὸς ἐκείτω ἔσαι μισθὸς ἔμιλωσ, κὺ
 τοῖς λοχαγοῖς διμοιρία, κὺ τοῖς φρασηγοῖς τε-
 τραμοιρία. ἐπεὶ δὲ ἦλθον οἱ λακεδαίμονιοι, Ἰ-
 θύς ὁ Ηρακλείδης, πυθόρμος ὅτι ὅτι φρά-
 τευμα ἦκασι, λέγει ὅτι Σάθη ὅτι κηθίον γεγέ-
 νη. οἱ μὲν γὰρ λακεδαίμονιοι δέον) ἔφρασίθε-
 μάτος, σὺ δὲ τῆς δέη. ἀποδίδου) ὅ φράτευμα
 αὐτοῖς χάρις, σὲ δὲ ἐκέπαι ἀπατήσασι τῆ μισθόν,
 ἔχουσ. ἀλλ' ἀπαλλάξον) ἐκ τῆς γῆς. ἀκούσας τῶν
 τα ὁ Σάθης, κελθὺς τῷ φράγην. κὺ ἐπεὶ εἶπον,
 ὅτι ὅτι φράτδμα ἦκασι, λέγει ὅτι φρά-
 τευμα ἀποδίδωσι, φίλος τὲ κὺ σύμμαχος βέ-
 λεταί εἶ). καλὸς τε αὐτοῖς ὅτι ξένια, κὺ ἐξένιζε
 μεγαλοπρεπῶς. Ξενοφάντα δὲ κὺ καλὸς, ὅτι δὲ
 τῆ δῆτων φρατηγῶν ὅτι δένα. ἐρωτῶντων δὲ τῶν
 λακεδαίμονίων, τίς αὐτῶν εἶη Ξενοφάν, ἀπεκρί-
 νατο ὅτι τὰ μὲν δῆτα εἶη ἔκαχὸς, φιλοφρασίω-
 τῆς δὲ, καὶ ἀφ' ὅτου χρεῖν ὅτι αὐτῶν. κὺ οἱ εἶ-
 πον, ἀλλ' ἢ δημαγωγὸς ὁ αὐτῶν τῶν ἀνδρας; καὶ
 ὁ Ηρακλείδης, πῶν μὲν οὖν, ἔφη. ἀρ' οὖν,
 ἔφασαν, μὴ καὶ ἡμῖν ἐραπῶσε) ὅτι τῆ ἀπα-
 γωγῆς; ἀλλ' ἡμῖν οὖν, ἔφη ὁ Ηρακλείδης,
 συλλέξαιτες αὐτοῖς ἑσπῶσθε τῆ μισθόν, ὅ-
 λίγην ἐκείνω παρρησίες, ἀποδραμῶνται σὺν
 ὑμῖν. πῶς αὖ οὖν, ἔφασαν, ἡμῖν συλλεγῶσθε;
 αὐτεῖον ὑμῶν, ἔφη ὁ Ηρακλείδης, παρρησίαι ἄξο-
 μῶν παρρησίαι, καὶ οἱ δὲ ἔφη, ὅτι ἐπεὶ δὲ ὑ-
 μάς ἰδῶσιν, ἀσμενοὶ σὺνδραμῶνται. αὐτῆ μὲν
 ἢ ἡμέρα οὕτως ἐλήξε. τῆ δὲ ὑφεραία ἀγροισιν
 ὅτι φράτδμα τῶν λακωνας Σάθης τῆ κὺ
 Ηρακλείδης, κὺ συλλεγῶ) ἢ φραπία. τῶν δὲ λα-
 κωνε ἐλεγέτω, ὅτι λακεδαίμονιοις δοκῆς πολε-
 μῆν Τισαφέρνην ὅτι ὑμῶν ἀδικήσαντι. ἢ ἔνι ἡ
 σὺν ἡμῖν, τὸν ἡ ἐξ ἡμῶν ἀμῶσθε, κὺ δαρφ-
 χὸν ἔκαχὸς οἱ σὺν τῶν μιλῶσ ὑμῶν, λοχαγὸς δὲ
 ὁ διπλοῦ, φρατηγὸς δὲ ὁ τετραπλοῦ. κὺ οἱ
 φραπῶται ἀσμενοὶ ἡ ἦκουσαν, καὶ δῆτῶν αἰ-
 σαταί τις τῆ δὲ κηθίον, ἔφασαν Ξενοφάντος κητηγ-
 ρῆσων. παρρησίαι κὺ Σάθης, βελόρμος εἰδέναι
 ἢ φραπῆσ) κὺ ἐν ἐπὶ κῶσ εἰσῆκῶ, ἔχων τῆ ἐρ-
 μιλῶσα. σὺν δὲ τῶν αὐτῶν ἐλλῶσι τὰ πλεῖστα.

A & Polynicus, a Thimbrone missi in castra
 veniunt. Exponunt, decreuisse Lacedæmo-
 nios bellum Tissapherni facere. Eius belli
 causa iam Thimbronem cum classe pro-
 fectū esse, qui exercitus huius opera egeat;
 ac polliceatur, se cuius militi singulos in
 menses Daricum nummum daturum in sti-
 pedium, præfectis cohortium binos, duci-
 bus quaternos. Posteaquam Lacedæmonij
 venissent, mox Heraclides, qui eos ad ex-
 ercitus missos audiisset, melius rem suc-
 cedere Seuthæ narrat. Lacedæmonios e-
 nim copiis Græcis egere, quibus ipse non
 amplius egeat. Quare si exercitū ipsis tra-
 des, simul & gratiā inibis, & milites sti-
 pendium abs te non petēt amplius, sed finibus
 tuis excedent. Quæ quū Seuthes audiisset,
 deduci eos ad se iubet. Vbi exposuissent, ad
 exercitum se venisse: cōcedere se ipsis haf-
 ce copias ait, ac Lacedæmoniorum amici-
 tiam societatemq; expetere. Deinde hospi-
 taliter inuitatos magnifice excipit. Neque
 tamē aut Xenophontem, aut quemquam
 alium ex ducibus vocat. interrogātibus de
 Xenophōte Lacedæmoniis, cuiusmodi vir
 esset: ceteroqui non instrenuū esse respon-
 dit, tātum militum per esse studiosum, quæ
 res ipsius etiam commodis plurimum offi-
 ciat. Tum illi: Num milites, inquit, gratia
 & auctoritate sibi deuinctos habet? Omni-
 no, subiecit Heraclides. Num igitur, aiunt
 illi, nobis etiā aduersabitur, quo minus ex-
 ercitus abducamus? Si vos, respondit He-
 raclides, vocatis ad concionē militibus sti-
 pendiiū promiseritis, neq; magnopere, quid
 ille faciat, curaueritis: vobiscum hinc vel
 currentes abibūt. At qui fieri poterit, aiunt
 Lacedæmonij, vt nostra causa conueniāt?
 Nos, inquit, cras mane vos ad illos deduce-
 mus. Sat scio, quamprimū vos viderint, li-
 benter concurrēt. In hunc modum is tum
 dies exactus fuit. Postridie Seuthes & He-
 raclides Lacedæmonios ad exercitum de-
 ducunt. Milites ad concionē veniunt. Ex-
 ponunt illi duo, decreuisse Lacedæmonios
 bellū aduersus Tissaphernē gerere; qui vos
 inquit, adfecit iniuria. Quare si nobis vos
 met adiunxeritis, non solū hostem vlcisce-
 mini: sed etiam singuli in stipedium men-
 struum habebitis nummū Daricum vnū,
 præfecti cohortiū binos, duces quaternos.
 Eam orationē milites perlubēter audire,
 statimq; surrexit Arcadū quidā, vt Xeno-
 phōtem accusaret. Aderat & Seuthes, qui
 euentum rei scire cuperet. Stabat autem in
 loco, de quo audire omnia posset, ac secum

Heraclides
 contra Xe-
 nophontem
 omnia mag-
 nitur.

Militum
 quorum-
 dam ergo
 Xenophō-
 tem in gra-
 titudo.

habebat interpretem: quamquā & ipse per se pleraq; intelligeret, quæ Græce dicerētur.

Arcadis illius hæc fuit oratio: Iam dudum vobis nosmetadiūxiffemus, Lacedæmonij, si non huc nos Xenophon in sententiam suā pertractos abduxiffet; quo loco tametsi nos & sæuæ hiemistempore, & noctu atq; interdium labores militares pertulerimus: minime tamē rem fecimus, quum ille nostrorū laborum præmia tulerit. Nam Seuthes ipsum quidem ditauit, at nos stipēdiis nostris fraudat. Quo fit, vt ego, qui primus sententiā dico, si lapidibus hunc obrutum videam, & pœnas datem pro eo, quod nos hinc inde traxit: nō solū me accepisse mercedem meam sim existimaturus, sed etiam illa me pertulisse, quæ tuli, susq; deq; laturus. Post hunc surrexit alius quidam, itidemq; adhuc alius. Tamdē Xenophon in hanc sententiā verba fecit: Nimirum homini nihil non expectandum est, quum in eo vos me reum peragatis, in quo beneuolentiæ summæ vobis prestita mihi sum conscius. Domum profecto quū proficiscerer, non quod fortuna vos vti prospera, sed potius quod in angustias maximas adductos intelligerē; reuersus ad vos sum ex itinere, nō nihil opis pro virili mea rebus vestris adlaturus. Posteaquā veni, Seuthes hic multos ad me mittebat nūtiōs, multa mihi pollicebatur, si vobis persuafiffem, vt ad ipsum veniretis. Verum ego hac in parte nihil tētaui, quemadmodum ipsi nostis: sed eo vos duxi, vnde putabā celerrime in Asiam traici posse. Nam id plurimum rebus vestris commodaturum existimabam, & vos non nolle sciebam. Verum vbi cum triremibus Aristarchus venit, ac nos in Asiam traicere nauigijs vetuit: vocaui vos ego ad cōcionem, vt quid esset agendū, deliberaremus. Vos quum audiretis Aristarchum mandātem, vt in Cherronesum proficisceremini, & Seuthem simul audiretis suadentē vobis, vt signa sua sequeremini: vos omnes Seuthem sequuturos dixiffis, eamq; sententiā decreto vestro sanxiffis. Quamobrem exponite quæso, num quid a me factum iniuste fuerit, qui vos eo duxerim, quo duci omnes volueritis. Enimvero si Seuthes a me laudatur, posteaquam datam de stipēdio fidem fallere cepit: iure culpam in me cōfertis, iure apud vos in odio sum. Sin autem modo maxime ab eo dissideo, quovno inter omnes hæctenus ille amiciffimo vsus est: quo iure a vobis eas obcausas accusor, propter quas ipsas ab eo dissideo, quum vos Seuthæ prætulim? Fortasse dicetis fieri posse, vt impetratis iis a Seuthe, quæ vobis debebantur, artificiosa dissimulatione vtar. At vero manifestum est, si quid mihi

ἔνθα δὴ λέγει ὁ Σευθῆς· ἄλλ' ἡμεῖς μὲν, ὡς λακεδαίμονιοι, καὶ πάλαι αἰήμεν παρ' ὑμῖν, εἰ μὴ Ξενοφῶν δούρημάς πεύσας ἀπήγαγν, ἔνθα δὴ ἡμεῖς μὲν τ' ἐφ' ἄνθρωπον ἀπὸ δόμοιο καὶ νύκτα καὶ ἡμέραν ἐδέντε πεπαύμεθα· ὁ δ' ἔτι τῆς ἡμετέρας πόλεως ἔχει, καὶ Σιδίης ἰδία μὲν ἐκείνον πεπλήθεικεν, ἡμᾶς δ' ἀποστέρη τ' μισθόν. ὡς ὁ γε παρ' ὧτος λέγων, ἐγὼ μὲν, ἔφη, εἰ τῶν ἰδοίμε παλαῖα θένια, καὶ δόλια δίκην ὧν ἡμᾶς πῶς ἐλάκε, καὶ τ' μισθόν αἰμοὶ δοκῶ ἔχειν, καὶ τ' ἐδέναι ἔπι τοῖς πεπονημένοις ἀρεσθαι. μὲν τὸν δὲ γὼς ἀνέστη. ὁμοίως καὶ δῆλος. ἐκ τ' ἑταῶν Ξενοφῶν ἐλέξεν ὡς δεῖ· Ἀλλὰ πρότερον μὲν αἰθεροπόνητα πῶς ἐδούκην δέξομαι, ὅποτε καὶ ἐγὼ μὲν ὑφ' ὑμῶν ἀπτίας ἔχω, ἐν ᾧ πλείστην τροφὴν ἐμυθῶ γε δὴ μοι δοκῶ σινδέναι πᾶσι ὑμᾶς παρερημένους. ἀπεβασίονην μὲν γε ἡδὴ οἴκαδε τ' ὄρμαινον, ἀπὸ μὲν δὲ δια, οὐτὶ πνηθάνομενος ὑμᾶς ὡς ἀπῆλθην, διὰ μάλλον ἀκέρων ἐν δόμοις εἶναι, ὡς ὠφελήσων εἶπὶ διωαίμην. ἐπεὶ δὲ ἦλθον, Σεύθης τῆσσι πολλὰς ἀλγῆς πῶς ἐμὲ πέμποντος, καὶ πολλὰ ὑπὸ τῶν ἡμετέρων ἐμὸν, εἰπέσασμι ὑμᾶς πῶς αὐτ' ἐλθὴν τῆσσι μὲν οὐκ ἐπεχέρισται ποιεῖν, ὡς αὐτὸς ἐπίστασθε τῆσσι δ' ὅθεν ὠμίμην πᾶσι αἰ ὑμᾶς εἰς τ' ἀσίαν ἀγαθῶναι. ταῦτα γὰρ καὶ βέλπιστα ἐνόμιζον ὑμῖν εἶναι, καὶ ὑμᾶς ἡδὴν βυλομένους. ἐπεὶ δ' Αἰσαρχος ἐλθὼν σὺν ψήρεσιν ἐκώλυσε δεξιπλήνη ἡμᾶς, ἐκ τῆσσι (ὅσῳ εἰκὸς δὴ πρὸς ἡμᾶς) σωλέεξα ὑμᾶς, ὅπως βυλευσάμεθα ὅ, τι χρὴ ποιεῖν. ἐκέν ὑμῆσ δ' ἀκούοιτες μὲν Αἰσαρχοῦ ἐπιτάχοντος ὑμῖν εἰς χερρόνησον πορεύεσθαι, ἀκούοιτες δὲ Σιδίου πείθοντος ἑαυτῶν συσφαιβεσθαι, πρότερον μὲν ἐλέγετε σὺν Σιδίῳ θείναι, πρότερον δὲ ἐπιψήφισασθε ταῦτα. εἶπὶ οὖν εἰὼ ἐν ταῦτα ἡδίκησα, ἀγαθὴν ὑμᾶς ἔνθα πᾶσιν ὑμῖν ἐδόκη, εἶπατε. τ' ἐπεὶ δὲ μὲν ἡμετέρων ἡρῆσασθε Σεύθῃσ ἐπὶ δὲ πᾶσι ὡς ἡμῶσ, εἰ μὲν ἐπαναί αὐτ', διχῶσ ἀπὸ μὲν αἰπῶσ καὶ μισοῖτε εἰ δ' ἀπὸ δέν αὐτ' πάντων μόνισα φίλος ὦν, νῦν πρότερον δεξοφωρῶσ ἐπατός εἰμι, πῶς ἐπὶ δικαίως, ἀνέμενος ὑμᾶσ ἀπὸ Σιδίου, ὑφ' ὑμῶσ ἀπῆλθον ἐχομι πᾶσι ὦν πῶς τῆσσι δεξοφωρῶσ; ἀλλ' εἶπατε αἰ, ὅτι ἐξέσσι καὶ τὰ ὑμέτεσ ἐχομι πᾶσι Σιδίου, τεχράσιν. οὐκ αἰ δὴλον τῆσσι γε, ὅτι εἰ ὡς ἐμοὶ

πᾶσι μὲν γὰρ

οὐδὲν ὅτι τ. πεπονημένοι ἀρεσθαι

ὡρμαινόντες μὲν

ἦσαν

ἡμεῶσ

ἔτελες

ἔλεγε δὲ Σεύθης, ἔχ' ἕως ἐτέλεθ' ἡ πρῶτος, ὡς ἂν ἴε
 ἐμοὶ δοῖν φεροῖτο, καὶ δὴ αὖ μὴν ἀποτίσκειν. ἀλλ'
 οἷμα, εἰ ἐδίδοκ' ἔτι τῶν αὐτῶν, ὅπως ἐμοὶ
 δοῖς μόνον, μὴ ἀποδοῖν ὑμῖν ὅτ' ἔλαβον. εἰ γοῖν
 ἔτι ἔχον οἶεσθε, ἔστιν ὑμῖν αὐτίκα μάλα
 ματαίαν ταύτην τ' ἔργον ἀμφοτέρωθεν ἡμῖν
 ποιῆσαι, εἰ ἄρα τῆλε αὐτὸ τὰ χεῖρα. δὴ
 λον γὰρ, ὅτι Σέθης, εἰ ἔχω τὴν παρ' αὐτῶν, ἀπα-
 τήσθ' ἄνθρωποι δικαίως, εἰ μὴ βέβαια τ' ἔργον
 αὐτῶν ἔφ' ἢ τ' ἐδαροδοκίμην. δὴ αὖ πολλοὶ μοι δο-
 κῶ δὲν, τὰ ὑμέτερα ἔχον. ὁμῶν γὰρ ὑμῖν θεοὶ Β
 ἀπάντας καὶ πάσας, μηδὲ ἄ ἐμοὶ ἰδία ὑπέχετο
 Σεύθης ἔχον. πάρεστι δ' αὐτὸς, καὶ ἀκέρων σύννοιδέ
 μοι, εἰ ἂν ποικῶ ἴνα ὅ μὴ ἴσον θαυμασίη, συνε-
 τήμην, μηδὲ ἄ οἱ δὴ οἱ φράσησιν ἔλαβον εἰλη
 φῖναι, μὴ γοῖν μὴ δὲ ὅσα τ' ἰσοχρῶν ἔνιοι. καὶ ἴ
 δὴ αὐτὰ ἐποίησιν; ἄμην, ὡ ἀνδρες, ὅσω μάλλον
 συμφέροιμί τίς τ' ὅτε πενίαν, πρῶτον μὴ ἴσον
 αὐτῶν φίλον μοι ἔπειθ', ὅποτε διωχθῆναι. ἔγω δ'
 ἄμα ὅρα αὐτὸν ὅτι παρ' αὐτῶν, καὶ γινώσκω δὴ
 αὐτῶν τ' γνῶμην. εἰ ποὶ δὴ τις αἰ, ἔχον αἰσχρῶν ἔ
 πτω μὴ ὡς ἔλαπα τῶν ἄλλων; καὶ μὰ δία ἡ χυθῶ
 μὴν μὴ τοι, εἰ ὑπὸ πολέμῳ γὰρ ἔτι ἔλαπα
 τήθην. φίλον δ' οἶτι δὲ ἀπατῶν αἰσχρῶν μοι δοκῶ
 εἶ), ἢ δὲ ἀπατῶν. ἐπεὶ εἴγε πρὸς φίλους ὅστι
 φυλακῆν, τὰ ὅτι οἶδα ὑμᾶς ἔλαφυλα ἀνδρῶν,
 ὡς μὴ παραχρῆν τῶν πρὸς φασιν δινάσαι, μὴ
 ἀποδοῖν ὑμῖν, ἄ ὑπέχετο. ἔτε γὰρ ἡ δικήσα-
 μὴν τ' ἴσον ἔδεν, ἔτε παρ' ἐλακεύσα μὴ τα τῶ
 τῶ. ἔτε μὴ καλεῖσθαι ἀνδρῶν ὅστιν ἐφ' ὅ, π
 ἡμᾶς ὅτι παρεκάλεισεν. ἀλλὰ, φάσιν αὐτῶν, ἔδεν
 τὰ στήθηρα τότε λαβῆν, ὡς μηδὲ, εἰ ἐβόλετο,
 ἐδύνατο δὲ ἀπατῶν. πρὸς ταῦτα ὅ ἀκούσατε,
 ἄ ἔγω ἔκ' αὐτῶν εἰ ποὶ εἰ ποὶ τῶν ἄλλων, εἰ μὴ μοι
 ἢ πρῶτα πασιν ἀγνώμονες ἐδοκῶτε εἶ), ἢ λίαν
 εἰς ἐμὲ ἀχρῆσοι. ἀγαπήθητε γὰρ, ἐν ποίοις ἴ-
 σιν ὄντες πρῶτα πασιν ἐτυχεῖσθε, ὅτι ὡ ὑμᾶς ἔ-
 γω ἀνέχων πρὸς Σέθην. ἔκ' εἰς μὴν πρῶτον,
 εἰ πρὸς τῆλε τῆ πόλι, Ἀρίσταρχος ὑμᾶς ὁ λακε-
 δαμόνιος ἔκ' εἰς εἰσέναι, ἀποκλείσας ἰσὺς πύ-
 λαας; ὑπαίθετοι ὅτι ἔγω ἐφραλοπέδου εἶε; μέσος ὅ
 χρῆμα ἦν; ἀλλὰ ὅτι ἔχρησθε, ἀσπίδα μὴ ὁρῶν-
 τες τὰ ὄνια, ἀσπίδα ὅτι ἔχρησθε ὅτι ὡ ἡσέσθε;
 ad Perinthi muros accedentes Aristarchus Lacedæmonius

pendit Seuthes, id eum non sic pendisse, ut
 simul & illa, quæ mihi daret, amitteret; &
 vobis alia perfolueret. Nimirum ita statuo,
 si quid ille mihi dedisset, ea causa daturum
 fuisse: ut mihi numerata minore summa,
 vobis maiorem non daret. Quod si rem
 hoc pacto se habere existimatis, facillime
 id, quod gestum a me atq; ipso est, irritum
 reddetis, si pecuniam ab ipso exegeritis.
 Nam Seuthes haud dubie quod ab ipso ac-
 cepti, repetet, & quidem merito: si id non
 præstitero, quod ut illi effectum darem
 muneribus corrumpi me passus fueram. E-
 nimvero multum abest, ut ego stipendia
 vobis debita interceperim. Nam per om-
 nes Deos Deasque iuro, me ne illa quid-
 em habere, quæ mihi priuatim Seuthes
 promittebat. Adest heic ipse, audit hæc,
 nouit an modo peierem. Atque uti magis
 etiam, quod admiremini, habeatis: hoc
 quoq; iureiurando confirmo, me non illa,
 quæ acceperunt duces ceteri, accepisse:
 immo ne quidem ea quæ nonnulli cohortium
 præfecti acceperunt. Et quamobrem
 tandem illud feci? Existimabam, milites,
 me quanto æquiore animo paupertatem,
 quatum premebatur, vna cū Seuthe per-
 ferrem: tanto amiciorem homini fore, po-
 steaquam nactus aliquam potentiam ef-
 fet. Nunc & secundis eum rebus frui vi-
 deo, & animum cognosco. Fortassis obie-
 cerit heic aliquis mihi: An non igitur eru-
 bescis, adeo te stulte circumuentum esse?
 Ego vero erubescerem, si ab hoste in hunc
 modum circumscriptus essem. At homini
 amico turpius esse duco, si amicum ipse
 decipiat, quam si decipiatur. Quod si ali-
 qua est aduersus amicos cautio, eam vos om-
 nino adhibuisse scio, ne huic vllam oc-
 casionem iustam præberetis, quo minus
 id præstaret, quod se præstaturum receperat.
 Non vlla ipsum adfecimus iniuria, non
 per inertiam rebus ipsius quidquam detri-
 menti adtulimus, nō metu deterriti sumus,
 quo minus id faceremus, ad quod nos hor-
 taretur. Fortè dixeritis, pignera tunc fuisse
 capienda; ne nos, etiam si maxime vellet,
 posset decipere. Ad ea velim audiat, quæ
 contra ipsum numquam ego proferrem:
 nisi mihi vel omnino iniqui homines, vel
 admodū erga me ingrati videremini. Re-
 cordamini, quo res vestræ loco fuerint,
 quum vos ad Seuthen duxi. An non vos
 quo minus oppidum ingrederemini? non castra sub
 dio foris habebatis? non media hiems erat?
 Non foro vtebamini, in quo magnam rerum
 venalium penuriam videbatis, quum vobis ne
 quidem pecunia suppeteret, qua necessaria coemeretis?

ἡ εἶσον

ἰδαροδοκίμων

φίλον πρῶτον

ἦν τις

πάντας οἱ δὲ ὑμᾶς φυλακῶν

ὡ ἡσέσθε

» Taceo, quod necessario manēdū in Thra-
 » cia fuerit. Nā triremes in statione nos ob-
 » seruantēs, quo minus traiceremus, impe-
 » diebant. Iā si in Thracia subsisteremus, ne-
 » cesse erat hostium in solo versari, vbi ma-
 » gnus nobis equitat' opponebatur, magnā
 » cetratorū copīā. Nobis autem grauis sane
 » armatura nō deerat, qua cū vniuersa vicos
 » licuisset inuadere, frumentiq; capere non
 » magnā profecto copiam: verū quo agmi-
 » ne persequi hostē debebamus, ac vel man-
 » cipia vel oues rapere, nullū nobis erat. Nec
 » enim hactenus ego, dum vobiscū sum, vel
 » equitum vel cetratorum frequētes copias
 » apud vos reperi. Si ergo, quū tali necessita-
 » te premeremini, nullum ipse stipendiū pos-
 » tulans, Seuthen vobis socium cōciliarem,
 » cui & equites erant, & cetrati, quibus vos
 » egebatis: male ne consuluisse cōmodis ve-
 » stris videbar? Nimirū posteaquā his sociis
 » vī estis, non solū maiore copia frumētum
 » in vicis reperistis, quod fugere maiore fe-
 » stinatione cogerētur: sed etiam pecudum
 » mancipiorumq; participes facti estis. Præ-
 » terea nullum amplius hostē vidimus, pos-
 » steaquam equestribus copiis aucti sumus.
 » At vero prius fidētib; animis hostes a ter-
 » go nos cum equitum & cetratorum agmi-
 » ne vrgebant, planeque impediabant, quo
 » minus hinc inde parua manu palantes cō-
 » meatum largiorē pararemus. Qui ergo se-
 » curitatem hāc vobis peperit, si præter eam
 » non admodum ampla stipendia vobis præ-
 » buit, ideo ne vos indignam in calamitatem
 » coniecit, ac mortem vestra sententia me-
 » ruit? At qui iā quāso disceditis? an non hie-
 » mem in magna cōmeatus copia exegistis,
 » ac præter hoc, illud etiam habetis, quod a
 » Seuthe consequuti estis: Quæ hostiū erant,
 » a vobis absumta sunt: & interea neq; vestro
 » ex agmine trucidari vidistis vllōs, nec vi-
 » uos amisistis. Quod si quid a vobis præcla-
 » re aduersus barbaras in Asia nationes ge-
 » stum, an non id vobis integrum manet, ac
 » præterea nunc aliam nācti gloriam estis,
 » victis etiam Thracibus iis, qui in Europa
 » sedes habent, ac bello a vobis lacescunt?
 » Equidē aio Diis habendam merito a vobis
 » gratiam pro iis ipsis, tamquam pro benefi-
 » ciis, quorum caussa mihi succensetis. Atq; E
 » hāc iam rerum vestrarū est cōditio. Nunc
 » quo loco meæ sint, per Deos quāso confi-
 » deretis. Ego quum in patriam primum na-
 » uigaturus soluerē, sic discedebam; vt & ma-
 » gnā a vobis laudē reportarē, & propter vos
 » a Græcis etiā ceteris insigni ornarer gloria.
 » Quin & Lacedæmonij mihi fidē habebant.

A αἰάκη δὲ ἔω μὲν ἐπιθράκεις. Σιήρης γὰρ ἑ-
 Φορμύσση ἐκώλυον εἰς πλῆθος. εἰ δὲ μὲν οἱ τις,
 ἐν πολέμῳ χόρῳ εἶ), ἔνθα πολλοὶ μὲν ἰω-
 πῆς εἰσάποι ἦσαν, πολλοὶ δὲ πελλασαί. ἡμῖν δ'
 ὀπλιτικὸν μὲν ἔω, τὸ ὡς ἀθροῖοι μὲν ἰόντες ἐπιθράκεις
 τὰς κάμας, ἴσως αὐτὸ ἐδωκέμεθα οἴτον λαμβά-
 νῃν ἐδένει ἀφθονοῦ ὅτῳ δὲ διώκοντες αὐτὴν ἀνδρά-
 ποδα, ἢ πρὸς βαλὰ καὶ λαμβάνοιμεν, ἐκ ἔω
 ἡμῖν. ἔτε γὰρ ἰπποικὸν, ἔτε πελλαστικὸν ἐπὶ ἐγὼ
 στωεσηκὸς κατέλαβον παρ' ὑμῖν. εἰ οὖν ἐν τοῖ-
 B αὐτῇ αἰάκῃ ὄντων ὑμῶν, μηδὲ ὄντιναοῦ μι-
 αδὸν πρὸς αἰθήσας, Σιδάειν σύμμαχον ὑμῖν
 πρὸς ἐλαβον, ἔχοντα ἰπποκῆς καὶ πελλασκῆς, ὧν
 ἡμῶς πρὸς ἐδένει, κακῶς αὐτὸ ἐδόκει ὑμῖν βε-
 βηλδύα πρὸς ὑμῶν; τῶντων γὰρ δὴ πῶς κρινω-
 νήσαντες, καὶ οἴτον ἀφθονώτερον ἐν τῇ κάμας
 Δείσκειε, ἀλλὰ τὸ ἀναγκάζεα τῆς θράκεις
 καὶ σπουδῶν μᾶλλον φείδη καὶ πρὸς βαλῶν
 καὶ ταύδρα πόδων μετέλαβε. καὶ πολέμιον ἐδένει
 ἐπιεώραμεν, ὅτι δὲ ἰπποικὸν ἡμῖν πρὸς ἐλαβ-
 C νετο τῶς δὲ θαρσαλέως ἡμῖν ἐφείποντο οἱ πο-
 λέμιοι καὶ ἰπποικῶ καὶ πελλασικῶ, κωλύοντες
 μηδαμῆ κατ' ὀλίγους ἀποκεδδονοῦ μὲν τὰ
 ἐπιτιθέα ἀφθονώτερον ἡμῶς * πείξεα.
 εἰ δὲ δὴ ὁ συμπαρέχων ὑμῖν τῶντων τὸ ἀσφά-
 λειον, μὴ πῶς πολὺ μισθὸν πρὸς ἐλαβῆς τῆ
 ἀσφδλῆείας, τῶς δὴ τὸ πάθημα τὸ χέτιον, καὶ
 εἴ τῆ τὸ ἐδαμῆ οἴεσθε χεῖναι ζῶντα τὸ μὲν αἴψ.
 να; ἰὺν δὲ πῶς ἀσφδλῆεσθε; εἴ εἴχε χημάσαντες
 μὲν ἐν ἀφθονοῖς τοῖς ἐπιθηδέοις, πρὸς ἴθον δὲ ἐ-
 D θῆντες τὸ τὸ, πρὸς ἐλαβῆε παρὰ Σευθῆ; τὰ γὰρ τῆ
 πολέμιων ἐδαπθῆατε καὶ ταῦτα πρὸς ἴθοντες, ἔ-
 τε ἀνδρας ἐπέδενε ὑμῶν αὐτὸ ἀποθανόντας, ἔτε
 ζῶντας ἀπεβήε. εἰ δὲ πρὸς ἐλαβῆε τῶς ἐν
 τῇ αἰάκῃ βαρβαρῶς ἐπέπρῆκα ὑμῖν, ἐκ ἐκθῆο
 σῶν ἐχέε, καὶ πρὸς ἐκείνοις ἰὺν διέω δὲ κλῆαν
 πρὸς ἐλαβῆε, καὶ τῶς ἐν τῇ εὐρώπῃ θράκεις, ἐφ'
 ἔς ἐσραβῆεσθε, κρατήσαντες; ἐγὼ μὲν ὑμᾶς
 φημὶ δικαίως αὐτὸν ἐμοὶ χαλεπαίνε, τῶντων
 τοῖς θεοῖς χάριν εἰδέναι ὡς ἀγαθῶν. καὶ τὰ μὲν
 ὑμέτερον, τοιαῦτα. ἀγχε δὲ πρὸς θεῶν, καὶ
 τὰ ἐμὰ σκέψασθε ὡς ἐχέ. ἐγὼ μὲν γὰρ ὅτε
 τὸ πρὸς ἴθον ἀπῆρα οἴχεσθε, ἔχων μὲν ἔστανον
 πολλῶ πρὸς ὑμῶν ἀπεπορθόμην, ἔχων δὲ
 δι' ὑμᾶς καὶ τὸ τῆ ἄλλων ἐλλῆων δὲ
 κλῆαν ἐπιεσθόμην τὸ πρὸς λακεδαμονίων.
 εἰ γὰρ

ἰσθῆτοι
 ἀφθονοῦ
 ἀνδρα-
 πόδων
 μᾶλλον
 ἐμὲ αἰψ
 εἰπ

ἰσθῆτοι
 ἀφθονοῦ
 ἀνδρα-
 πόδων
 μᾶλλον
 ἐμὲ αἰψ
 εἰπ

οὐ γὰρ αἶ με ἐπέμπον πάλιν πρὸς ὑμᾶς. ἴδν δὲ
 ἀποφραχθεὶς πρὸς Λακεδαιμονίους ὑφ' ὑμῶν
 Ἀγαμέμνωνος, Σπύρην δὲ ἀπερροίοντο ὑ-
 φ' ὑμῶν, ὃν ἠλπίσ' αἶ δὲ ποιήσας μὴ ὑμῶν,
 ἀποφραχθεὶς καὶ ἐμοὶ καλῶ καὶ πασι, εἴ τ' γέ-
 νοιτο, καταθήσεσθαι. ὑμῶν δὲ, ὑφ' ὧν ἐγὼ
 ἀπήρθημι τε πλῆστα, καὶ ταῦτα πολὺ κρείτ-
 τος ἐμῶν, ἀποφραχθεὶς ὑμῶν τε ὁδὸν νῦν
 πῶ πεπαυμένη, πὶ δυνάμει ἀγαθῆν, τῆσδε τῆν
 γνώμην ἔχει πρὸς ἐμοῦ. ἀλλ' ἔχει μὲν με ἔ-
 τε φέρωντα λαβοῖτες, ἔτε ἀποδιδράσκοντα.
 ἴδν δὲ ποιήσας, ἀλέγει, ἴτε ὅτι αἰδρα καὶ λακε-
 νόιες ἔσεσθε, πολλὰ μὲν δὲ πρὸς ὑμῶν ἀρξυ-
 πνήσαντα, πολλὰ δὲ σὺν ὑμῖν ποιήσασθαι καὶ κιν-
 διωδύσαντα, καὶ ἐν ταῖς μέσσι, καὶ παρὰ τὸ μέγας,
 θεῶν δὲ ἰλεωνόων, καὶ ῥόπαμα βαρβαρῶν πολ-
 λα δὲ ἄν ὑμῖν ἐπιπέσει ὅπως δὲ τῆσδε ἐλλή-
 νων μηδὲ ἰ πολέμοι ἴσσοιτε, πρὸς ὅσον ἐγὼ ἐ-
 διδάμην, πρὸς ὑμᾶς ἀφ' ἡλνῶν μόνον. καὶ γὰρ ἐν
 νῦν ὑμῖν ἔξεστιν ἀνεπιλήπτως πορεύεσθαι, ὅποι
 αἶ τ' θέλητε καὶ τῆσδε γλῶσση καὶ τῆσδε λαχθεῖν ὑμῶν δὲ,
 ὅτι πολλὴ ὑμῖν δὲ πορεία φαίνεται, καὶ πλῆστε ἐν-
 στα δὲ ὅτι θυμῶν τε πάλαι, δέονται δὲ ὑμῶν οἱ δὲ
 μέγιστον δυνάμει, μισθὸς δὲ φαίνεται, ἠγεμόνες
 δὲ ἡγεῖσσι Λακεδαιμόνιοι, κερῶσι νομιζόμενοι
 εἶ), ἴδν δὲ χαρὸς δοκῆ ὑμῖν εἶ) ὡς τὰ ἄλλα ἐμὲ
 καὶ λακτοῦν. ἔμην ὅτε γε ἐν τοῖς ἀπὸ τοῦ ἡ-
 μῶν, ὃ πρὸ τῶν μνημονικῶν τοῖσδε καὶ πατέ-
 ρα ἐμὲ ἐκδηστέ, καὶ αἶ ὡς ἀεὶ ὡς ἀεὶ γὰρ μεμνησθε
 ὑπὸ τῶνδε. ἔμην τοῖσδε ἀγνώμοτες εἶ) ὅτι εἰσιν,
 οἱ ἴδν ἡγεῖσσι ἐφ' ὑμᾶς ὡς ἐγὼ οἶμαι. ὁδὸν δὲ
 τῆσδε δοκῆτε βελτίονες εἶ). τῆσδε οἶσσι πρὸς
 ἐμὲ. ταῦτα εἰπὼν ἐπαύσατο. Χαρμῖνος δὲ ὁ
 Λακεδαιμόνιος ἀνασῆς, εἶπεν ἕτασι δὲ ἐμοὶ
 μὲν τοῖσδε, ὃ ἴδν ἡγεῖσσι, ἔδωκε γὰρ δοκῆτε ὡς αἶσθι
 τῆσδε χαλεπαίνον. ἐγὼ γὰρ καὶ αὐτὸς αἶσθι μὲν ἴδν
 ῥῆσαι. Σεύθης γὰρ, ἐρωτῶντος ἐμῶν καὶ Πολυνεῖκος
 πρὸς Ξενοφῶντος, τίς αἶσθι εἶη, δῆλον μὲν ὁδὸν
 εἶχε μὲν φεῖσθαι, ἀγῶν δὲ φιλοστρατιώτῃ ἐφῆ
 αὐτὸν εἶ). δῆλον καὶ χεῖρον αὐτῶν εἶ) πρὸς ἡμῶν
 τε τῶν Λακεδαιμονίων, καὶ πρὸς αὐτῶν. ἀνασῆς
 ὅτι τῆσδε Εὐρύλοχος ὁ Λυσιδάτης. [δῆλον *
 εἶπε καὶ δοκῆ δέ μοι, ὃ ἄνδρες Λακεδαιμό-
 νιοι, τῆσδε ὑμᾶς πρὸς τῶν ἡμῶν στρατηγῶν,
 Ἐαδὲν δὲ καὶ τῆσδε ἡμῶν ἡμῶν, ὡς ἡμῶν ἡμῶν,
 Post hunc surgens Eurylochus Lusienis, natione Arcas, ait: Mea vero, Lacedæmonij,
 hæc sententia est, ut primum hac in parte munere imperatorio fungamini nostra causla:

A Nam absq; eo fuisset, numquam me rursus
 ad vos ablegassent. Iam ita discedo, ut &
 Lacedæmoniiis fides mea suspecta per vos
 reddita sit, & apud Seuthē vestra sim caus-
 sa in odio: de quo si vobis adiuuantibus
 bene meritus essem, fore speratā, ut apud
 ipsum ego cum liberis meis, si quos habi-
 turus essem; honestissimum perfugiū ha-
 berem. Interim vos, quorū ego causla ma-
 ximo sum in odio etiā apud multo me po-
 tentiores; vos, quibus ne nunc quidem stu-
 dio, quanto possum maximo, commodare
 B defino; vos inquam ita de me statuitis. E-
 nimvero habeis iam me neque retractum
 ex fuga, neque cupientem se subducere.
 Quod si ea, quæ minamini, feceritis: scito-
 te vos illum hominem peremturos, qui
 non parum pro salute vestra vigilauerit,
 multos vobiscum labores exanclauerit,
 pericula multa tum suo, tum aliorum loco
 adierit, atque etiam Diis fauentibus multa
 de barbaris tropæa vobiscum excitarit, om-
 ni denique studio contenderit, ne cum
 villo Græci nominis inimicitias suscipere-
 tis. Itaq; iam nemine de vobis querente,
 quocumq; lubet, terra marique proficisci
 C potestis. Et vero quia se magna vobis offert
 rerum omnium copia, & quo iam dudum
 cupiebatis, nauigandi potestatem nacti es-
 stis: egent opera vestra potentissimi homi-
 nes: stipedium promittitur: Lacedæmonij
 duces adsunt, vni omniū opinione maxi-
 mæ auctoritatis: idcirco iā vobis opportu-
 num esse videtur, ut me quamprimū e me-
 dio tollatis. Nō is erat animus in me vester
 summis in rerum angustiis, o maxime om-
 niū memores: sed me parentem adpella-
 D batis, & mei vos ita semper recordaturos
 pollicebamini, ut qui præclare de vobis ef-
 fet promeritus. Equidem hos etiam homi-
 nes, qui modo ad vos venerūt, minime ini-
 quos iudices esse arbitror. Quo fiet, ut mea
 sane sententia nihilo vos existimaturi sint
 esse meliores, quod hoc modo vosmet er-
 ga me geratis. Hæc proloquutus, finem di-
 cendi fecit. Tum Charminus Lacedæmo-
 nius surgens, in hanc sententiam verba fe-
 cit: Mihi sane, milites, non iure videmini
 huic viro succensere. Nam & ipse illi esse
 E testimonio possum. Quū enim Polynicus
 & ego apud Seuthen de Xenophōte scisci-
 taremur qui vir esset; nihil ille, quod in eo
 reprehenderet aliud habebat, quam quod
 eum per esse militum studiosum diceret.
 Eadem de causla fieri, ut minorē tam apud nos
 Lacedæmonios, quam ipsum, sit in gratia.
 Post hunc surgens Eurylochus Lusienis, natione Arcas, ait: Mea vero, Lacedæmonij,
 hæc sententia est, ut primum hac in parte munere imperatorio fungamini nostra causla:

nimirum vt nobis a Seuthe vel volente, vel inuito, stipendium impetretis; neque prius, quam id effeceritis, nos hinc abducatis. Surrexit & Polycrates Atheniensis, proque Xenophonte in hanc sententiam loquutus est: Video, milites, Heraclidem heic adesse, qui res nostro labore partas quum vendidisset, coactam ex iis pecuniam neque Seuthæ, neque nobis tradidit; sed ea interuersa, seipsum ditauit. Quare si sapimus, ab ipso, quod debetur, postulabimus. Non enim natione Thrax est, sed Græcus ipse, nos itidem Græcos homines iniuria adficit. Ea quum Heraclides audiisset, exterritus admodum Seuthen adit, & ad eum conuersus: si sapimus, ait, hinc nos ex horum potestate subducimus. Itaque conscensus equis, in sua castra reuersi sunt. Inde Seuthes * Ebozelmium interpretem suum ad Xenophontem mittit, eumque hortatur, vt apud se cum ciō grauis armaturæ peditibus maneat: pollicetur etiam se tam sita ad mare castella daturum, quam alia, quæ promississet. Secreto etiam renuntiat, audiisse se de Polynico, futurum; vt si Lacedæmoniorum in potestatem veniat, certum ipsi a Thimbrone exitium imminet. Idem & alij non pauci hospites Xenophonti significabant, esse nimirum grauatam calumniis, omninoque cautione ipsi opus esse. Quæ quum audiret, duabus mactatis hostiis, Iouem regem consulit; vtrum magis ex ipsius reforet, si conditionibus iis, quas Seuthes obtulisset, maneret: an vero si vna cum exercitu discederet. Significatum a Ioue, vt discederet. Post hæc Seuthes longius a Græcis castra mouet, illi vero sua in vicis locant, vnde commeatus quammaxima copia conquisita, mare versus tenderent. Eos vicos Seuthes Medosadæ donauerat. Itaque quum Medosades absumi a Græcis ea, quæ in vicis essent, videret: grauiter id ferebat, adsumtoque præter plus minus equites Odrysa quodam, eorum omnium potētissimo, qui e superiore Thracia descenderant; Græcorum ad castra pergit, deque his Xenophontem ad se arcessit. Ille cum nonnullis præfectis cohortium, & aliis hominibus idoneis ad eū proprius accedit. Tū Medosades dicere cepit: Iniurij, Xenophō, in nos estis, qui vicos nostros depopulamini. Quare vobis ego Seuthæ nomine, hic Medoci superioris Thraciæ regis edicimus; vt finibus his excedatis.

Al. Abra-
Zelmio

Αὐτὸς Σούθου ἡμῖν τῆ μισθὸν τῆ παρὰ ἡμῶν ἢ ἐ-
κόντος ἢ ἀκόντος, καὶ μὴ παρὰ τὴν ἡμῶν * ἀ-
γαθὴν. Πολυκράτης δὲ ἀδύνατος εἶπεν αἰα-
τὰς ὑπὸρ Ξενοφῶντος ὄρα γε μὲν, ὦ ἄνδρες,
εἶπεν, καὶ Ηρακλείδῳ ἐλάττω παρὸντα, ὅς πα-
ραλαβὼν τὰ χρήματα, ἀ ἡμῶν ἐποίησα μὲν,
ταῦτα ἀποδοῦνός, ἔτε Σούθῳ ἀπέδωκεν, ἔ-
τε ἡμῖν τὰ γινόμενα, ἀλλ' αὐτὸς κλέψας πέ-
παται. ἡ δ' οὖν σωφρονώμεν, ἐξομῶν αὐτῶ. οὐ
γὰρ δὴ εἶπεν γε, εἶπεν, ἀρᾶς ἔστιν, ἀλλὰ ἔλλω ὡν
ἔλλωας ἀδικῶ. ταῦτα ἀκούσας ὁ Ηρακλεί-
δης, τῆ μάλα ἔξεπλάγη. καὶ παρὰ τῶν τῶν μᾶλλον
Σούθῳ λέγει ἡμῶν, ἡ σωφρονώμεν, ἀπὸ μὲν
ἐλάττω ἐκ τῶ τῶν ἔπικρατίας. καὶ αἰα-
τῶντες ἔτι τῶς ἵππων, ὡχροντὸ ἀπελαύνοντες
εἰς ὃ εἰαυτῶν γρατόπεδον. καὶ ἐλάττω Σού-
θῳ πέμπει τῆ Εβοζέλιμον τῆ εἰαυτῶ ἐρμηνεύει Ἀβραζέ-
μω παρὰ Ξενοφῶντα, καὶ κελδὶς αὐτὸν καταμῆ-
ναι παρ' εἰαυτῶ ἔχοιτα χιλίους ὀπλίτας καὶ ὑπι-
γρῆτο αὐτῶ ἀποδώσει τὰ τε χεῖρα τὰ ἐπὶ τα-
λάτῃ, καὶ τὰ διὰ, ἀ ὑπέχετο. καὶ ἐ ἀπορήτω
ποισα μὲν λέγει, ὅτι ἀκούει Πολυκράτης, ὡς
εἰ ὑποχείριος ἔσαι λακεδαίμονις, σαφῶς
ἀποθάνοι ὑπὸ Θίμβρωνος. τῆ ἐπέσελλον δὲ ἔπιμπος
ταῦτα καὶ οἱ δῆλοι πολλοὶ ἔξενοι * ὁ Ξενοφῶντι,
ὡς ἀβελή μὲν εἶναι, καὶ φυλάτῃ αὐτῶ δέοι. ὁ δ'
ἀκούων ταῦτα, δύο ἱέρφα λαβὼν, ἔθυσεν ὁ Διὶ
ὁ βασιλῆς, πότερ εἰ οἱ λῶιον καὶ ἀμφρον εἶναι μὲν
παρὰ Σεύθῃ ἐφ' οἷς Σούθῳ λέγει, ἢ ἀπὸ ἐναγ
σῶ τῶ γρατόματι. αἰατῶ δὲ αὐτῶ, ἀπὸ ἐ-
δναγ. ἐλάττω Σεύθῳ μὲν ἀπεγρατοπεδύσα-
το παρὸς τῶ οἱ ἔλλωες ἐσκήνησαν εἰς κῶ-
μας, ὅθεν ἔμελλον πλῆθῃ ἐπισημαίμενοι ἐπὶ
τάλατῃ ἠέφν. αἰ δὲ κῶμα αὐτῶ ἠέφν δεδομέ-
ναι ὑπὸ Σούθῳ Μηδοσάδῃ. ὄρων οὖν ὁ Μη-
δοσάδης ἀποδρῶ μὲν ἰὰ ἐ τῆ κῶμας ὑπὸ
τῆ ἔλλωων, χαλεπῶς ἔφερε καὶ λαβὼν ἀνδρα
Οδρύσκι δυνάτωτατον τῶ αἰῶθεν καταβε-
βηκῶτων, καὶ ἵππων ὅσον τῆ πεντήκοντα, ἔρχεται, ἡ δ' αὖτε,
καὶ παρὰ τῶ Ξενοφῶντα ἐκ τῶ ἔλλωι-
καὶ γρατόματος καὶ ὅς, λαβὼν πινὰς τῶ
λαγαθῶν καὶ ἄλλοις ἴνας τῶ ἐπιτηδείων,
παρὰ ἔρχεται. εἶτα δὴ λέγει ὁ Μηδοσάδης
ἀδικεῖτε, ὦ Ξενοφῶν, ταῖς ἡμετέρας κῶμας
πορῶντες. παρὰ ἔρχεται οὖν ὑμῖν ἐγὼ τε
ὑπὸ Σούθου, καὶ ὁ δὲ αἰῶ παρὰ τῆ Μηδοσάδῃ ἠέφν τῶ αἰῶ βασιλέως, ἀπὸ ἐναγ ἐκ τῶ χῶμας Δημόκω
εἰ δὲ

Handwritten text in the right margin, partially visible and overlapping the main text.

εἰδὲ μὴ, ἔκ' ὅτι βέλφορ μὲν ὑμῖν, ἀλλ' ἐὰν ποιῆτε
κακῶς τ' ἡμετέραν χώραν, ὡς πολέμους δε-
ξήσομεθα. ὁ δὲ Ξενοφῶν ἀκρόατος ταῦτα εἶπεν·
Αλλὰ σοὶ μὲν ταῦτα λέγουσι καὶ ἀποκρίνασθαι
χαλεπὸν τ' ἔστιν ἕνεκα τ' νεανίσκου λέξω, τὴν εἰ-
δὴτε οἱοί τε ὑμῶς ἔστε, καὶ οἱοί ἡμῶς. ἡμῶς μὲν, ἔ-
φη, παρὶν φίλοι ἡμέας ὑμῖν, ἐπορθώμεθα ἄρα
ταῦτης τ' χώρας ὅποι ἐβελόμεθα, καὶ μὲν ἐθέ-
λοιμεν πορθῆναι, καὶ εἰ ἐθέλοιμεν καταναίον-
τες, καὶ σὺ, ὅποτε παρὸς ἡμᾶς ἦλθες παρεσβύων,
πυλίζε παρ' ἡμῖν, ἔδεναι φοβερὸς τ' πολέ-
μιων ὑμῶς ἔκ' ἢ τε εἰς τῶνδε τ' χώραν, ἢ εἰ ποῖε
ἔλθοιτε, ὡς ἐκ κρηπίων χώραν πυλίζεσθε εἴκε-
χα λινωμένοις τοῖς ἵπποις ἐπεὶ ἡμῖν φίλοι ἐ-
σμεθε, καὶ δι' ἡμᾶς ἔχετε τῶνδε τ' χώραν, ἰδίᾳ δὲ
ἔξελαύετε ἡμᾶς ἐκ τ' χώρας, καὶ παρ' ἡμῶν ἐ-
κείτων καὶ κέρως παρήλαθε. ὡς γὰρ αὐτὸς οἶ-
δα, οἱ πολέμοι ἐκ τῆς ἰσχυρῆς ἡμῶς δεξάμενοι,
καὶ ἔχ' ὅπως δῶρα δῶς καὶ δὲ ποιήσας, αἰθ' ὧν εὖ
ἔπατες, ἀξιοῖς ἡμᾶς ἀποπέμψασθαι, διὰ πο-
ροῦ μὲν ἡμᾶς ἐπὶ Σαυλιανῶν, ὅσον δύ-
νασαι, ὅτι βέλφορ καὶ ταῦτα λέγων, ἔτεθε καὶ ἀ-
γῶν, ἔτε τὸνδε τ' ἀνδρα, ὅς τιν' ἔσθ' ἄρα πλε-
σθῆνα, παρὶν ἡμῖν φίλον ἡμέας, ἀποληθείας
τ' βίον ἐργάσα, ὡς αἰὶός ἐφραδα, ἀπαρτὶ καὶ παρὸς
ἐμὲ ταῦτα λέγεις; ἔφη, ἔγ' ἐγὼ ἐπ' ἀρχῆ, διὰ
τ' λακεδαίμονιός ὑμῶς, παρ' ἡμᾶς τε ὁ φρά-
τευμα ἀπαγῆν, οὐδὲ ἐμὲ παρακαλέσαι τις, ὡ-
σάμασ' ὅτι οἱ, ὅπως ὡς παρ' ἀπὸ τῆς ὁμῆν ἀν-
τοῖς, ὅτε παρὸς ὑμᾶς ἦτον, ἔτω καὶ χαρισάμεν ἰδὸν
ἀποδιδῶς, ἐπεὶ ἡ ταῦτα ἠέκεσεν ὁ Οδρύσης, εἰ-
πὴν ἐγὼ μὲν, ὡ Μηδοσάδες, καὶ τ' γῆς καλα-
δύομαι ὑπὸ τ' ἀγῶν, ἀκρόων ταῦτα καὶ εἰ μὲν
παρ' ἡμῶν ἡπιστάμεν, τ' ἐκ' αὐτῶν συνηκλῆσθαι σοὶ
καὶ νῦν ἀπέμει. ἔγ' ἄν Μηδοσάδες με ὁ βασιλεὺς
ἐπαμῶνι, εἰ δεξάμενοι μὲς εὐεργέτας ταῦτ' εἰ-
πῶν, αἰσθασ' ὅτι τ' ἵπποι ἀπὸ λαινε, καὶ σὺ
αὐτῶ οἱ δῆλοι ἵπποις, πλεὺν τε παρὸν ἢ πέντε, ὁ
ἢ Μηδοσάδης (ἐλύπε γὰρ αὐτ' ἡ χώρα πορθῆ-
σάμεν) ἐκέλευε τ' Ξενοφῶντα καλέσαι τὸ
λακεδαίμονίω, ὁ δὲ ἀπολαβὼν τῶν ὅτι ἠνδρῶ
πάντες παρὸς ἦλθε τὰς Χαρμίνω καὶ τὰς Πολυ-
νείκω, καὶ ἔλεξεν, ὅτι καλῶς αἰεὶς Μηδοσάδης
τ' παρὸς ἡμῶν, ἀπὸ αὐτῶν ἀπείνει ἐκ τ' χώρας.

Id nisi feceritis, haud impune feretis. Nam
si agrum nostrum infestabit, vicissim nos
de vobis ut hostibus ulciscemur. Quum
hæc audisset Xenophon: Equidem, ait, hæc
tibi dicenti non sine animi molestia respō-
dere possum. Sed tamen huius adulescen-
tis causa aliquid dicam, ut quales vos sitis,
& quales item nos, cognoscat. Nos prius,
quam vobis amici facti sumus, per hanc
regionem, quacumq; lubebat, iter facie-
bamus; & partim eam pro lubitu nostro
populabamur, partim incendiis vastaba-
mus. Tu ipse, quoties ad nos legatus venie-
bas, nobiscum in castris pernoctabas, neq;
hostium quemquam metuebas. Vos e cō-
trario in hanc regionem non veniebatis,
aut si aliquando veniretis, non nisi frenatis
equis pernoctabatis, ac si eorum esletis in
agro, quos viribus esse superiores fatere-
mini. Postea vero quam nobis amici facti
estis, opera nostra regionem hanc possi-
detis. Ex ea nos iam eiicitis, quum vos il-
lam a nobis adsentientibus vi captam ac-
ceperitis. Nosti enim ipse, non potuisse ho-
stes hinc nos pellere. Tuque adeo tantum
cabeat, ut nos pro nostris in te meritis mu-
neribus donatos, & adfectos beneficiis, ab-
legare velis: ut etiam, quod in te quidem
est, potestatem non facias nobis hac profi-
cientibus castra in hac regione habendi.
Atque hæc dum profers, neq; Deos reue-
reris, neque hunc hominem; qui modo te
ditatum videt, quum prius, quam nostræ
te amicitia adiunxisset, ex latrocinio que-
admodum acbas ipse, victitares. At enim
cur hæc mihi dicis? Non enim penes me re-
rum summa est, quum vos homines maxi-
me suspiciendi Lacedæmonii copias ab-
ducendas tradideritis, me non monito, ut
eas tradendo gratiam apud ipsos inirem,
qui id temporis in illorum odium incurri,
quo exercitum ad vos adduxi. Hæc quum
alter ille Odryses audiisset: Ego vero mi
Medosades, inquit, dum hæc audio, præ
pudore sub terrâ mergor. Quod si ea prius
sciuisset, non te fuisset huc sequutus, at-
que adeo nunc discedo. Nec enim Medo-
cus rex umquam me bene de nobis pro-
meritos homines eiicientem laudaverit.
Quæ quum dixisset, equo cōscenso disces-
sit: sequētibus ipsum equitibus ceteris, ex-
tra solos quatuor aut quinque. Tum Medo-
sades, cui doleret agrū illum direptionibus
vexari, Xenophontem hortatur, ut duos il-
los Lacedæmonios aduocaret. Xenophon

κα. εἰδῆ

λακεδαί-
μόνιοι, οἷς
ὑμῶν

ἢ εἰ αὖ

ἢ παρὸς ἡμῶν

* L. C. 110
marginibus

sumtis secū hominibus maxime idoneis, Charminum ac Polynicū accedit, vocari eos a
Medosade ait, qui significare velit ipsis, ut hac regione excedant, de quo secū etiā egisset.

Atque equidem arbitror, inquit, impetraturos vos stipendium exercitui debitum: si dixeritis, vos a militibus rogatos esse, ut ipsos in extorquendis a Seuthe vel volente, vel invito, stipendiis adiuuetis. Ea si impetretis, policeri milites, se libenter vos sequuturos. Addite, videri vobis hęc optimo iure peti; vosque policitos esse, non prius, hinc abituros, quam sit exercitui satisfactum. His auditis, Lacedæmonij respondent, ea se dicturos, & alia, quæ proferri ab ipsis possent adpositissima. Statimq; cū hominibus maxime idoneis pergunt. Quum ad Medofadem venissent, Charminus: Dicit, inquit, si quid habes, quod nobis dicas, Medofades. Sin autem, est quod tibi nos dicamus. Tum perquam demisse Medofades: Dicimus, ait, Seuthes & ego, rogare nos, ut ab illis lædendis vos abstineatis, quos in amicitiam nostram nos recepimus. Nam quidquid horum rebus detrimenti adfertur, id totum in nos redundat, quos illi dominos agnoscunt. Ad ea Lacedæmonij: Discedemus, aiunt, postquam illis stipendium numeratum fuerit; qui, ut horum domini essetis, effecerunt. Id nisi fiat, adsumus iam laturo eis opem, & in illos animaduersuri, qui in eos contra iurifurandi religionem iniurij fuerunt. Quod si vos huiusmodi homines estis, a vobis primis ius nostrum obtinebimus. Et Xenophon: Velitisne, inquit, Medofades, his ipsis permittere, in quorum regione sumus, & quos amicos esse vestros dicitis; ut vtrum voluerint decernant, vosne his finibus æquum sit excedere, an vero nos? Ei conditioni Medofades non adfentiebatur, sed hortabatur, ut ipsi potissimum Lacedæmonij Seuthen stipendij nomine cõuenirent: existimare se futurum, * ut illi eum suam in sententiam adducant. Sin minus id videretur, Xenophontem secum mitterent. Simul policebatur, se negotio conficiundo non defuturum. Rogare tamen, ut ab exurendis vicis abstinerent. Missus deinde Xenophon est, & adiuncti huic, qui maxime viderentur idonei. Quum is ad Seuthen venisset, hac usus est oratione: Adsum, Seuthes, non petiturus abs te quidquam: sed demonstraturus pro mea virili, non iure te mihi succensuisse, quod abs te militum nomine peterem, que tu eis alacriter policitus fueras. Nam ego non minus existimabam e re tua fore, si promissis stares; quam illis expediret accipere. Primum hos scio post Deos te illustri constituisse loco, qui te regionis amplæ,

* Lectio marginis.

* Lectio marginis.

Xenophon Seuthe persuadet, ut stipendia numere.

Αοίμω αὐτῶν, ἔφη, ἡμᾶς ἀπολαβεῖν τῆς στρατίας. ἢ ὀφείλομεν μισθὸν εἰεῖποιτε, ὅτι δέοιτο ὑμῶν ἢ στρατία σωματικῶς ἔξαι τὸν μισθὸν ἢ ἄλλο ἐκόντος, ἢ παρὰ ἄκοντος Σάβηου, καὶ ὅτι τῶν τυχόντων, ἡμεῖς μὲν αὐτῶν ἐπέδομα ὑμῖν φασί, καὶ ὅτι δίκαια ὑμῖν δοκῶσι λέγαν, καὶ ὅτι ὑπέχεσθε αὐτοῖς, τότε ἀπιέναι, ὅτε τὰ δίκαια ἔχωσιν οἱ στρατιῶται. ἀκούσαντες οἱ Λάκωνες ταῦτα ἔφασαν ἔρην, καὶ ἄλλα, ὅποια αὐτῶν δυνάωνται κέρησα. καὶ δὴ τότε ἐπορεύοντο ἔχοντες πρὸς τὰς ὀπλικαίρας. ἔελθόντων δὲ ἔλεξε Χαρμῖνος· εἰ μὲν πὺρ ἔχης, ὦ Μηδόσαδες, πρὸς ἡμᾶς λέγαν· εἰ δὲ μή, ἡμεῖς πρὸς σὲ ἔχομεν. ὁ δὲ Μηδόσαδης, μάλα ὑπερήφανος· ἀλλ' ἐγὼ μὲν, ἔφη, λέγω καὶ Σευθῆς ταῦτα, ὅτι ἀξιοῦμεν τὸς φίλους τῶν ὑμῶν γεγενημένους μὴ κακῶς πάσχειν ὑμῶν. ὁ, πρὸς αὐτὸν τῶν κακῶς ποιῆτε, ἡμᾶς ἢ δὴ ποιῆτε. ἡμετέροι γὰρ εἰσιν. ἡμεῖς τοίνυν, ἔφαθ' οἱ Λάκωνες, ἀπίοιμεν αὐτῶν, ὅποτε τὸν μισθὸν ἔχοιεν οἱ ταῦτα ὑμῶν κατὰ παράστατες. εἰ δὲ μή, ἐρχόμεθα μὲν καὶ νῦν βοηθήσοντες τῶν τοῖς, καὶ ὑμῶν ἡμετέροι αἰσθῶμεν, οἱ τῶν κακῶς ποιῶντων ὅρκους ἢ δίκης. ἡμεῖς καὶ ὑμῶς τοῖς τοῖς, ὅταν δὲ ἀξιοῦμεν τὰ δίκαια λαμβάνειν. ὁ δὲ Ξενοφῶν εἶπεν· ἐθέλοιτε δὲ αὐτῶν, ὦ Μηδόσαδες, τῶν τοῖς ὀπλικαίρας, ὅπως φασί φίλους εἶναι ὑμῶν, καὶ ὡν τῆς χώρας ἐσμεν, ὅποτε ἂν ἡμετέροι, εἴθ' ὑμᾶς τὸν μισθὸν ἐκ τῆς χώρας ἀπιέναι, εἴθ' ἡμᾶς, ὁ δὲ ταῦτα μὲν ἔκ' ἔφη, ἐκέλευε δὲ μάλιστα αὐτῶν ἐλθῆν τῶν Λάκωνε παρὰ Σάβηου πρὸς τὸν μισθὸν, καὶ οἷον αὐτῶν Σάβηου τὰ κακῶς εἶναι εἰ δὲ μή, Ξενοφῶν αὖτε αὐτῶν πέμπειν, καὶ συμπαράσχειν ὑμῶν. ἐδύτο δὲ τὰς κώμας μὴ κακῶς. ἐπέθεν πέμπεισι τὸν Ξενοφῶντα, καὶ σὺν αὐτῶν οἱ ἐδοκίμω ὅτι τῆς πόλεως εἶναι. ὁ δὲ ἐλθὼν, λέγει πρὸς τὸν Σάβηον. Οὐδὲν ἀπατήσω, ὦ Σάβηε, παρ' ἐμὲ σε, ἀλλὰ διδάξων ὡς αὐτῶν, ὡς οὐ δίκαιος μοι ἡδέσθης, ὅτι ὑμῶν τῆς στρατιῆς ἀπήτησεν σε, αὐτῶν ἔχου αὐτοῖς πρὸς ἡμᾶς. σὺ γὰρ ἔγωγε οὐχ ἡπτόν ἐνέμιζον εἶναι συμφέρον ἀποδοῦναι, ἢ ἐκείνοις ἀπολαβεῖν. πρὸς τὸν μὲν γὰρ οἶδα μὲν τὸς τοῖς εἰς τὸ φανερόν σε τῶν κατὰ τὴν πόλιν, ἐπεὶ γε βασιλέα σε ἐποίησαν πολλῆς χώρας καὶ πολλῶν ἀνθρώπων.

ἐλθόντων

ἡμῶν

νέμεται

πρὸς τὸν

πέμπει

ὡς

ὡς οὐχ οἷόν τ' ἐστὶ λαθραίνην, οὔτε ἰὼ πικρὰ-
 λόν, οὔτε ἰὼ πικρὸν ποιήσης. τοῦτο δ' ὄντι
 ἀνδρὶ μέγα μὴ μοι ἴδοικ' εἶ), μὴ δοκεῖν ἀ-
 γαστῆρας ἀποπέμψασθαι ἀνδράς βίεργετας,
 μέγα δ' ἔδ' ἀκροῦν ὑπὸ ἑξακιχλίω ἀν-
 θρώπων δ' ὅ μείζον, μηδαμῶς ἀπίστον σαυ-
 τὸν κατὰ τῆσσι ὅ, πλέγης. ὄρω γὰρ τῶ μὴ ἀ-
 πίτων ματάμης, καὶ ἀδυνάτοις, καὶ ἀήμοις τῆς
 λόγους πλακωμένοις· οἱ δ' αἱ φανεροὶ ὧσιν
 ἀλήθειαν ἀσκουῦτες, τούτων οἱ λόγους, ἰὼ πικ-
 ρῶνται, ὅσδ' ἐν μείον δυνάωνται ἀἴεσοσθαι, ἢ ἀλ-
 λων ἢ βία ἰὼ τέτινα σωφρονίζῃν βούλωνται,
 γνώσκω τῆς τούτων ἀπειλάς οὐχ ἥτιον σω-
 φρονίζσας, ἢ ἄλλων δ' ἤδη χεράζῃν ἰὼ τέ-
 τω πὶ ὑπογνώσται οἱ τοιοῦτοι ἀνδρες, ὅσδ' ἐν
 μείω διαφωραίνην, ἢ οἱ ἄλλοι ὡραχρήμα
 διδόντες. αἰαμνήθη δ' καὶ σὺ, τί περ τελέσας
 ἡμῖν συμμάχοις ἡμᾶς ἔλαβες. οἱ δ' ὅτι ὅσδ' ἐν,
 ἀλλὰ πιεσθεῖς ἀληθῶσθαι ἀἴελεγες, ἐπῆρας
 τοσούτοις αἰθεροῖσι συφρατῆσασθαι τε καὶ

A Quo fit, ut occultum esse nequeat, siue a-
 liquod honestum, seu turpe facinus ad-
 mittis. Magnum autem quiddam ego in
 eiusmodi viro esse statuo, non videri bene
 promeritos homines, nulla relata gratia,
 ablegasse: magnum etiam, a sex millibus
 hominum prædicari: maximum omnium,
 nequaquam committere, ut in iis, quæ di-
 xeris, parum fidei mereare. Video enim o-
 rationem hominum, promissa non seruan-
 tium, vanam & imbellem esse, ac sine ho-
 nore hinc inde vagari: at qui palam se veri-
 tatis studiosos declarant, eorum verba pe-
 tentium aliquid, non minus possunt, quam
 vis aliorum. Si quem castigare velint, non
 minus hos minis castigando efficere anim-
 aduerto, quam alios puniendo. Si cui quid
 polliceantur, nihilo minus aliquid impe-
 trant, quam alij statim largiendo. Tu ipse
 tibi in mentem reuocato, quid prius nobis
 dederis, quâ societatem tecum coiremus.
 Nihil profecto, sed creditus fore verax in
 iis, quæ dicebas, tot homines excitasti ad
 militandum tecum, & ad occupandum
 regnum, quod non solum t talentis, quæ
 hi tibi deberi abs te putant; sed multo plu-
 ris est æstimandum. Ergo t primum homi-
 nis fide digni existimatio, quæ quidem et-
 iam regnum tibi peperit, abs te hac pecu-
 nia venditur. Iam vero memoria velim re-
 petas, quanti æstimaris, ut iis potirere, quæ
 iam tuam in potestatem redacta possides.
 Noui ego te optaturum potius fuisse, ut ea
 consequereris, quæ nos effecta tibi dedi-
 mus; quam ut pecunias multo maiores iis,
 quæ nobis debentur, comparares. Arbi-
 tror autem tanto maius damnum, atque
 etiam turpius esse, non iam illa possidere,
 quam tum non occupasse: quanto e diuite
 pauperem fieri grauius est, quam ab initio
 diuitias nullas habuisse: quantoque de re-
 ge ad priuati hominis fortunam redigi a-
 cerbius est, quam ab initio non regnasse.
 Tu vero non ignoras, eos, qui se nunc im-
 perio tuo subiecere, non adductos amici-
 tia fuisse, ut tibi parerent, sed necessitate:
 eosdem libenter in libertatem se vindica-
 turos, nisi quis eos metus cōtineret. Vtrum
 igitur magis eos arbitraris in metu futu-
 ros, teque non deserturos, si milites erga te
 sic adfectos viderint, ut & iam te iubente
 maneant, & quamprimum, si sit opus, re-
 uertantur; atque etiam alij præclara de te
 multa ex his audientes, celeriter ad te pro-
 lubitu tuo confluant: an vero si opinionem

* Vide
 Notas.

πειάκοντα κατεργάσασθαι τῶ ἀρχίω οὐ τ' πενήκοντα
 μόνον ἀξίαν ταλαίων, ὅσα οἰόνται δὴν οὔτοι
 νῦν ἀπολαβῆν, ἀλλὰ πολλαπλασίω. ὅκ' ἐν
 τῷτο μὴ ὡραχρήμα δ' πιεσθεῖς σε τ' δ' καὶ πῶ
 βασιλείαν τῶ κατὰ φρασμένον, τούτων τ' χρη-
 μῶν ὑπὸ τῶ πιεσθεῖσθαι. ἴθι δ' ἡ, αἰαμνή-
 θητι πῶς μέγα ἡγῶ τῷτο καταφωραίνην, ὅ
 νῦν κατὰ φρενὶ ἀμύρος ἔχης. ἐγὼ μὴ οἱ δ' ὅτι
 ἔξω ἀπὸ τῶ πεπαραγμένα μᾶλλον τῶ κα-
 τὰ φραζῆσθαι, ἢ πολλαπλασία τούτων τῶ
 χρημῶν γνέσθαι. ἐμοὶ τῶν μείζον βλάβος
 καὶ ἀγχιον δοκεῖ εἶ), ὅ τῶτα νῦν μὴ κατὰ
 φρενὶ, ἢ τότε μὴ λαβῆν, ὅσ' ὡρα φραζῆσθαι
 ἐκ πλοσίου πένητα γνέσθαι, ἢ ἀρχίω μὴ
 πλετῆσθαι, καὶ ὅσ' ὡρα λυπηρότερον ἐκ βασιλείως
 ιδιώτην φανῆσθαι, ἢ ἀρχίω μὴ βασιλεύσθαι.
 ὅκ' οἱ δ' ἐπίσασθαι μὴ, ὅτι οἱ νῦν τῶ ἐπῆχοι
 γνόμενοι, εὐφιλία τῶ σῆ ἐπέσθαι ὑπὸ σῶ
 φρενὶ, ἀλλ' ἀνάγκη καὶ ὅτι ἐπιφρενὶ ἀπὸ
 πάλιν ἐλθῆσθαι γίγνεσθαι, εἰ μὴ πῶ αὐτοῖς φό-
 βος κατέχοι. ποτέρως οἱ δ' μᾶλλον ἀπὸ φο-
 βῶσθαι τε αὐτοῖς, καὶ φρενὶ τῶ φρενὶ σε, εἰ ὅ-
 ρῶν τῶ τῶσ φραπῶσθαι ἔτω διαφωραίνην, ὡς
 νῦν τε μόνον τῶσ ἀπὸ, εἰ σὺ κελδῶσθαι, αὐτῶσ τ' ἀπὸ
 φραζῆσθαι ἐλθῶσθαι, εἰ δέοι, ἀλλ' ἔσθαι, τούτων φρενὶ σῶ
 ἀκροῦσθαι πολλα ἀγαθὰ, φραζῆσθαι τῶ φρενὶ σὺ βέλοιο φραζῆσθαι ἢ εἰ κατὰ δόξασθαι

εὐφιλία
 κατὰ φρα-
 σμένον
 πένητα

ὅκ' οἱ δ'

ὅκ' οἱ δ'

ἔτεήτησ' πώποτε εἰς τὸ ἴδιον τὰ ἐκείνων, οὐ-
 τε ἀποέχου μοι ἀπήτησα. ὄμνυμι δὲ σοὶ
 μηδὲ ἀποδιδόντος δέξασθαι, εἰ μὴ καὶ οἱ στρα-
 τωῖται ἐμελλοντὰ ἐαυτῶν σιωπολαμβάνειν.
 ἀφ' ὧν γὰρ ἐγὼ τὰ μὲν ἐμὰ διαπεπράξαμ,
 τὰ δ' ἐκείνων τ' ἑορᾶν ἐμὴ κακῶς ἐχούσα, δι-
 λως ἰεὺς ἡμῶν ὑπὲρ ἐκείνων, καὶ τοῖς Ἡρα-
 κλείδῃ ἡγήσας πρῶτα ἐδοκίμησεν, ὡς δ' ἄρ-
 γύριον ἔχον ἐκ πρῶτος ἔσπυ. ἐγὼ δ' ὡς Σά-
 ρη, ὅσδ' ἐν νομίῳ γε αἰδρὶ, δι' ὧς ἰεὺς δέχον-
 τι, καὶ ἄλλιον εἶναι κτήμα, ὅσδ' ἐλαμπετέρον ἀ-
 ρετῆς, καὶ δικαιοσύνης, καὶ γηραιότητος. ὁ γὰρ ταῦ-
 τα ἔχων πλεῖστ' ἡμῶν ὄντων φίλων πολλῶν, πλε-
 ῖστ' ἢ καὶ δι' ὧν βουλομένων γινέσθαι, καὶ ἄλλο
 πρῶτον ἔχον τὸς σιωπολαμβάνειν. ἐὰν δὲ τι
 σφαλῆ, ἐπαμύνησθαι τῶν βοηθησόντων. ἀλλὰ γὰρ
 εἰ μήτε ἐκ τῶν ἐμῶν ἔργων κατέμαθες, ὅτι οἱ
 ἐκ τῆς ψυχῆς φίλος ἐγώ, μήτε ἐκ τῶν ἐμῶν
 λόγων διώσασαι τὸ γινώσκαι, ἀλλὰ τὸς τῶν
 στρατιωτῶν τ' λόγους κατὰ νόσον. παρῆσθαι
 γὰρ καὶ ἡχοῦς οἷς ἔλεγον οἱ φέρον ἐμὴ βεβλήμε-
 νοι, καὶ ἡγήσας μὲν γὰρ μετὰ τὸς λακεδαίμο-
 νίους, ὡς σὲ πλείονος ποιούμενον, ἢ λακε-
 δαίμονίους ἀλλοῖσι, ἐνεκάλωσεν ἐμοὶ, ὡς μάλ-
 λον τ' ἐλπίμην, ὅπως τὰ σὰ καλῶς ἔχοι, ἢ ὅ-
 πως τὰ ἐαυτῶν ἔφασαν δὲ μετὰ καὶ δῶρα ἔχον
 τῶν δ' αὖτ' ἐγώ. καὶ τοῖς τὰ δῶρα ταῦτα πότερον οἷός
 ἀλλοῖς, κακῶς οἰᾶται τὸ ἐνιδύσθαι μετὰ τὸς σὲ,
 αἰτιᾶσθαι μετὰ τῶν δ' αὖτ' ἐγώ, ἢ τὸς θυμῶν
 πολλῶν πρὸς σὲ κατὰ νόσον τῶν ἐγὼ μὲν οἰμῶν
 πρῶτος τ' ἀνθρώποις βύνοισι δὲν ἀποδείκνυ-
 σθαι βούλω. παρ' οὗ αἰ τις δῶρα λαμβάνῃ, σὺ
 δ' ὅτι μὲν ὑπηρετήσῃ τι οἱ ἐμὴ, ἐδέξω ἡδέ-
 ως καὶ ὄμμασι καὶ φωνῇ καὶ ξείνοις, καὶ ὅσα ἔσοιτο
 ὑποχρῆσθαι ὅσον ἐνεπίμπλασθαι. ἐπεὶ δὲ
 κατέπραξας ἀβούλου, καὶ γένησθαι ὅσον
 ἐγὼ ἐδιωάμην μέγιστος, νῦν οὕτω με ἀπὸ μόν-
 οῦτα ἐν τοῖς στρατιώταις τολμᾶς ἑορᾶν. ἀλ-
 λά μὲν ὅτι οἱ δόξῃ ἀποδιδῶναι, πειθεύω καὶ
 τὸν χρόνον διδάξῃ σε, καὶ αὐτὸν γὰρ σὲ ὅσον ἀνέ-
 ξεσθαι τὸς σοὶ παρθεμῶν δὲ ἐργασίαι ὄραν-
 ται ἐγκαλοῦσθαι σοὶ. δέομαι οὖν σοῦ, ὅτι μὲν
 ἀποδίδως, παρθεμῶν ἐμὴ τῶν δ' αὖτ' οἷς
 στρατιώταις τοιοῦτον ποιῆσαι, οἷον παρ' καὶ πα-
 ρέλαβες. ἀκούσας ταῦτα ὁ Σάρῃς κατη-
 ρεῖτο τῶν αἰτίων τὸ μὴ πάλαι ἀποδεδῶσθαι

A neque unquam ad usum priuatum ea pe-
 tiisse, quæ ipsis debebantur: denique ne il-
 la quidem postulasse, quæ mihi es polici-
 tus. Immo sacramento tibi confirmo, me
 non accepturum ea fuisse, nisi etiam mili-
 tes simul acciperent stipendium ipsis de-
 bitum. Nam turpe mihi fuisset, rem meam
 confectam esse, ipsorum causa neglecta,
 præsertim quum ab illis magno fuerim ho-
 nore adfectus. At enim nugas esse putabat
 Heraclides omnia, præ studio argenti qua-
 uis ratione cogendi. Ego vero, mi Seuthes,
 nullam arbitror esse homini, ac præsertim
 ei, qui cum imperio sit, possessionem vel
 pulchriorem, vel splendidiorum virtute,
 iustitia, generositate animi: quæ cui ad-
 sunt, non potest non diues esse, quum mul-
 tos amicos habeat, atque etiam alij se ad i-
 plius amicitiam adiungere cupiant. Quod
 si fortuna prospera vitur, habet qui vna
 gaudeant: sin aduersi quid accidat, nõ de-
 suat qui opitulentur. Enimvero si neque
 de factis meis perspexisti, me amicum tibi
 ex animo fuisse, neque idem ex oratione
 mea cognoscere potes: saltim militum ver-
 ba confiderato. Etenim aderas, & quæ illi
 dicerent, qui vituperare me volebant, au-
 diebas. Nam ita me coram Lacedæmoniis
 accusabant, quasi te pluris, quam Lacedæ-
 monios facerem. Reprehendebant, quod
 tuis consultum mallet, quam ipsorum re-
 bus. Etiam munera me aiebant abs te ce-
 pisse. Num igitur existimas eos, animad-
 uersa in me quadam erga te malevolentia,
 captorum munerum me infimulasse; an
 vero, quod insigne studium erga te meum
 perspicerent? Equidem statuo, neminem
 non debere animi sui benevolentiam erga
 illum declarare, a quo munera accipit. Tu
 vero me prius, quam vlla in te officia mea
 exstarent, perhumaniter & vultu, & voce,
 & donis hospitalibus excepisti: quum qui-
 dem promittendi finem nullum faceres.
 Posteaquam perfecisti, quæ volebas, & o-
 pera mea, quatum quidẽ in me fuit, maxi-
 mus euasisti: nunc tandem apud milites ho-
 nore spoliatum pristino, etiam ipse conte-
 mnere audes. Ac enim confido, tempus i-
 psam te docturum, vt statuas, pecuniam
 hanc numerandam esse: neq; te ipsum ia-
 turum amplius, vt eos, qui sua profuderunt
 in te beneficia, queri de te videas. Te qui-
 dem oro, vt numerata pecunia in eum me
 apud milites locum, in quem accepisti, resti-
 tuere studeas. Hæc quum Seuthes audiisset,
 execrabatur eum, per quem steterat, quo
 minus iam dudum stipendium persolutum

σευθῆν

λόγους πάντας καταν.

μέλι μοι ὅπως

ἐνιδύσθαι μοι

τ' ἀνθρώποις νομίσειν εὐνοίαν

E

Seuthes
Xenophon
in consilio
parat.

fuisse. Eum suspicabantur omnes Heraclidem esse. Equidem, ait Seuthes, stipendium numerabo, neque unquam in animo habui, ut vos illo fraudarem. Tum Xenophon: Si omnino, inquit, persolvere statuisti; rogo te, ut per me id fiat, neque committas, ut propter te alio nunc sim apud exercitum loco, quam id temporis fuerim, quum ad te veniremus. Et Seuthes: Per me, ait, contentui militibus non eris, & si vel cum solis cito gravis armaturæ peditibus manseris, dabo castella tibi cum aliis omnibus, quæ promisi. At enim, subiecit Xenophon, id fieri nequaquam potest. Tantum nos abs te dimittito. Atqui, ait Seuthes, novi ego tutius futurum tibi, si mecum maneat, quam si discedas. Cui Xenophon: Laudo, inquit, sollicitudinem de me tuam. Mihi tamē nequaquam integrum est heic manere. Tu velim existimes, e re tua futurum, ubicumque tandem dignitate auctus fuero. Post hæc Seuthes: Argenti, ait, copiam hoc tempore non magnam habeo, unum videlicet talentum, quod tibi do. Boves mihi sunt τρεῖς, ovium plus minus mille, mancipia cxx. Hæc tu accipe, una cum illorum, qui te læserunt, obsidibus; atque ita discedito. Ibi subridēs Xenophon: Quod si hæc, ait, non suffecerint ad stipendij persolutionem, cuius talentum habere me dicam? an non magis expediet, a lapidibus ut mihi caueam, quum iter hoc periculo non careat? Audisti certe ipsorum minas. Ita tum istic mansit. Postridie Seuthes, quæ pollicitus eis fuerat, tradit: simul adiungit suos, qui ea abigerent. Interea milites aiebāt, Xenophontem profectum esse ad Seuthem, ut apud ipsum maneret, eaque reciperet, quæ ipsi Seuthes promississet. Verum ubi redeuntem videre, magnopere gaudebant, & ad ipsum accurrebant. Posteaquam Charminum & Polynicum vidit: Hæc, inquit, per vos exercitui conferuata sunt, quæ quidem ego vobis trado. Vos arbitrato vestro ea distribuite inter milites. Illi receptis omnibus, & manubiarum venditoribus constitutis, ea distrahebant, & magnopere accusabantur. Xenophon minime accedebat, sed palam se ad iter in patriam comparabat. Necdum enim suffragiis damnatus erat, ut Athenis exsularet. Veniunt heic ad eum homines e toto exercitu lectissimi, atque orant, ne prius discedat, quam copias abduxisset, ac Thimbroni tradidisset.

τὸν μισθὸν καὶ πρῶτες τὸν Ἡρακλείδην δὴ πῶπιθσαν εἶ). ἐγὼ γὰρ, ἔφην, οὔτε διενόησα πρῶτα δῶσερῆσαι, δῶδώσω τέ. ἐν τούτῳ πάλιν εἶπεν ὁ Ξενοφῶν, ἐπεὶ τίνων δῶδιδόναι τὴν βούλην, νῦν ἐγὼ σοὺ δέομαι δι' ἐμοῦ δῶδιδόναι, καὶ μὴ παριδεῖν με. λέξ' σε αἰομοίως ἔχοντα ἐν τῇ γραμμῇ καὶ τε καὶ ὅτε παρὸς σε ἀφικόμεθα. ὁ δ' εἶπεν· ἀλλὰ οὔτε τοῖς γραπτοῖσι ἐστὶν δι' ἐμὲ ἀπιμότερος, ἀν' τε μὲν παρ' ἐμοὶ χιλίοις μόνον ὀπλίταις ἔχων, ἐγὼ σοὶ τὰ τε χωρία δῶδώσω καὶ τὰλλα ἀποεργόμενον. ὁ δὲ πάλιν εἶπε, ταῦτα μὲν ἔχων οὕτως οὐχ οἶόν τε δῶδιδόναι με. καὶ μὲν, ἔφη ὁ Σιδώνης, καὶ ἀσφαλές ἐστιν γέ σοι οἶδα ὅν παρ' ἐμοὶ μένην ἢ ἀπιέναι. ὁ δὲ πάλιν εἶπεν· ἀλλὰ τί μὲν σὺ παρὸν εἶπαί με. ἐμοὶ δὲ μὲν οὐχ οἶόν τε. ὅπου δ' ἀν' ἐγὼ ἐπιμότερος ὢ, νόμιζε καὶ σοὶ τούτο ἀγαθὸν ἔσθαι. ἐν τούτῳ λέγει Σιδώνης· δεξιόθεν μὲν οὐκ ἔχω, ἀλλ' ἢ μικρόν τι, καὶ τούτο σοὶ δίδωμι, τάλαντον βοῖς δ' ἑξακισίοις, καὶ πρῶτα εἰς τετρακισχίλια, καὶ ἀνδράποδα εἰς εἴκοσι καὶ ἑκατόν. ταῦτα λαβὼν, καὶ τὸς τῶν ἀδικησάντων σε ὀμήμερος παρὰ λαβὼν, ἀπίθι. γελῶσας ὁ Ξενοφῶν εἶπεν· ἴδ' οὖν μὴ δεξιόθεν ταῦτα εἰς τὸν μισθὸν τίνος τάλαντον φήσω ἔχων; ἀρ' οὐκ, ἐπεὶ δὲ μοι καὶ ἐπικίνδυνόν ἐστιν ἀπιόντι, ἀμεινον φυλάττειν τὸς τῶν πέτρων; ἢ κούρας ἢ τὰς ἐχθρῶν ἀπειλάς. τότε μὲν δὲ αὐτὸς τῶν ἐμειναι. τῇ δ' ἐμειναι ὑπεραίρα ἀπέδωκεν αὐτοῖς ἀποεργόμενον, καὶ τὸς ταῦτα ἐλάσσοντας σὺν ἐπέμψεν. οἱ δὲ γραμματεῖς τῶν μὲν ἔλεγον, ὡς Ξενοφῶν οἰχομένο παρὸς Σιδῶν οἰκήσαν, καὶ ἀποεργόμενον αὐτῶν δῶδιδόναι; ἐπεὶ δὲ αὐτὸν ἤκουσαν εἶδον, ἠόθησαν τε καὶ παρῆσαν. Ξενοφῶν δ' ἐπεὶ εἶδε Χαρμῖνον καὶ Πολυνίχων ταῦτα, ἔφη, καὶ σέσωσαι δι' ὑμᾶς τῇ γραμμῇ, καὶ τὰ δῶδιδόναι αὐτὰ ἐγὼ ὑμῖν ὑμεῖς ἢ δεξιόθεν μὲν οὐκ ἔχετε τῇ γραμμῇ. οἱ μὲν οὖν πρῶτα λαβόντες καὶ λαφύρα πάλας καὶ ἀθήσαντες ἐπὶ πύλου, καὶ πολλὰ εἶχον αἰτήσαν. Ξενοφῶν δ' ἐπαρῆσεν, καὶ φασεὶς ἴδ' οὐκ ἔστιν ἀποεργόμενον. ἐγὼ γὰρ πῶπιθσαν αὐτῶν ἐπὶ τὸ ἀπιδύνησι περὶ φυγῆς. παρῆσαν οἱ αὐτῶν οἱ ἐπιτήδδοι ἐν τῇ γραμμῇ, ἐδέοντο μὴ ἀπελθῆναι παρὸν ἀπαράγαρ τὸ γραμμῆμα, καὶ Οἰμβρωῖσι πρῶτα δίδόναι.

ἐν τούτῳ

ελθόντων διέπλευσαν εἰς λαμφακόν, καὶ ἀ-
 πορῆτα ὄντι ξενοφάντι Εὐκλείδης μούτις φλι-
 άσιος, Κλεαγόρου υἱός τ' ἐπὶ τὰ ἐνύπνια ἐν λυκείῳ
 γαζαφότος. οὗτ' σιωπῆδετο τὰ ξενοφάντι
 ὅτι ἐσέσωσε, ἢ ἠρώτα αὐτὸν, πόσον χρυσίον ἔχει.
 ὁ δὲ αὐτὰς ἐπομόσας εἶπεν ἢ μὲν ἔσειαξ' ἡμεῖς
 ἐφόδον ἰκθύνον οἴκαδε ἀπείοιμι, εἰ μὴ δ' ἀποδοίτο
 τ' ἵππων καὶ ἀμφοὶ αὐτὸν εἶχει. ὁ δὲ αὐτὰς οὐκ
 ὅτις δ' ἐπειδὴ ἐπεμψαν λαμφακίωσι
 ξένια τὰ ξενοφάντι, καὶ θύων τὰ Ἀπόλλωνι
 παρεσήσατο τ' Εὐκλείδῳ, ἰδὼν τὰ τ' ἱερεῶν ὁ Β
 Εὐκλείδης εἶπεν ὅτι πείθοιτο αὐτὰς μὴ εἶ-
 χήματ' ἀλλ' οἶδα, ἔφη, ὅτι, καὶν μέλλη πο-
 τε γηύσεσθαι, φαίνεται π' ἐμπόδον, εἰ μὴ μὲν
 δῆλο, σὺ σαυτὰς σιωπῆδετο τὰ ξενο-
 φάντι. ὁ δὲ εἶπεν, τ' ἐμπόδον γάρ τ' οἱ Ζεὺς ὁ
 μάλιστα ἐστίν. καὶ ἐπήρετο, εἰ ἦδη πόλε θύσεν,
 τ' ὡς τὰ οἴκη, ἔφη, εἰώθη ἐγὼ ὑμῖν θύεσθαι καὶ
 ὀλοκαυτεῖν. ὁ δὲ οὐκ ἔφη ὅτι οὐκ ἀπέδημισε
 τε θυεῖναι τούτῳ τὰ θεῶν. σιωπῆδετο δ' οὖν
 αὐτὰς τ' ἱερεῶν, καὶ ἔφη σιωπῆδετο ὅτι ὁ βέλ-
 C πον. τῆ δ' ὑπεραίῳ ὁ ξενοφάντι πρὸς εὐσεβῶν εἰς
 ὄφρυον ἐθύετο, καὶ ὀλοκαυτεῖν χρίσας τὰ πα-
 τριῶν νόμων, καὶ ἐκαλλιέρη. καὶ ταύτη τῆ ἡμέρᾳ
 ἀφικνῆται Βίτων καὶ ἄμα Εὐκλείδης χρίμα-
 τ' ἀδόντες τὰ στρατῶματι. καὶ ξενοφάντι τ' ἐ-
 τὰ ξενοφάντι, καὶ ἵππων ὅν ἐν λαμφακῶ
 ἀπέδοτο πεντήκοντα δαρκαῶν, ὑποπλάθον-
 τες αὐτὸν δι' ἐνδύσαν περὶ ὀλοκαυτεῖν, ὅτι ἦκουον
 αὐτὸν ἠδεσθαι τὰ ἵππων, λυσάμενοι ἀπέδο-
 σαν, καὶ πλὴν μὲν οὐκ ἠέλοντο ἀπολαβεῖν. ἐν-
 D ἴδοντες ἐπορεύοντο δ' ἀπὸ τ' Ἰσθμίου, καὶ ὑπε-
 βαῖτες πλὴν ἰδῶν, εἰς ἀντομόρον ἀφικνοῦνται
 πρὸς τὸν εἶτα πρὸς τὰ γαλατῶν πορβόμοι τ'
 αἰσίας τ' λυδίας, εἰς θήκης πεδίον. ἐν τ' ἴδοντες δι' ἀβα-
 παρ' Α- μωθίας καὶ κερβονίας τ' παρ' ἀταρνέα εἰς καίκα πε-
 παρα δίον ἐλθόντες, πρὸς γαμον καὶ λαμβάνουσι τῆς
 τ' Μυσίας τ' λυδίας. ἐν τ' ἴδοντες ξενοφάντι παρ' Ἐλ-
 λάδι τῆ Γογγύλου τ' ἐρετριέως γυναικί, καὶ
 Γοργύου καὶ Γογγύλου μητρί. αὐτῆ δὲ αὐ-
 τὰ φερέει, ὅτι Ἀσιδάτης ἐστίν ἐν τὰ πεδίῳ
 E ἀνὴρ πέρσης. τ' ἴδοντες αὐτὸν, εἰ ἔλθοι τ' νυκτὸς
 σὺν τριχασίοις ἀνδράσι, λαβὼν αὐτὸν καὶ αὐτὸν,
 καὶ γυναικα, καὶ παῖδας, καὶ τὰ χρίματα εἶ-
 δὲ πολλά. ταῦτα δὲ καθήνησθαι ἐπεμ-
 ψε τὸν τε αὐτῆς ἀνδρῶν καὶ Δαφναγόρου, ὅν

Hinc Lampfacum nauigio traiecerunt, v-
 bi Euclides Phliasius vates in Xenophon-
 te incidit, eius Cleagoræ filius, qui somnia
 in Lycéo pinxit. Is Xenophonti, quod sal-
 uus rediisset, gratulabatur; eumque inter-
 rogabat, quantum auri haberet. Cui Xe-
 nophon iureiurando sancte confirmat, ne
 quidem redituro domum viatici satis fo-
 re: nisi & equum venderet, & quæ circa se
 haberet. Non habebat ei fidem Euclides.
 Postea quum Lampfaceni hospitalia mu-
 nera Xenophonti misissent, atque ille sa-
 crum Apollini faciens, Euclidem iuxta se
 sifteret: visis extis Euclides habere se fidē
 ipsi aiebat, quod a pecunia nō esset instru-
 ctus. Atq; equidem animaduerto, inquit,
 etiamsi quas opes olim sis consequuturus,
 quoddam impedimentum adparere: ac si
 nullum aliud fuerit, ipsemet tibi eris impe-
 dimento. Fatebatur hoc verum esse Xe-
 nophon, & Euclides porro: impedimento
 tibi est, inquit, Iupiter * Milichius. Simul
 interrogat, ane rem sacrā fecisset, quem-
 admodū in patria, inquit, ego vobis sacrifi-
 care, totasque victimas exurere solebam.
 Negabat ille, se interea, dum patria abfui-
 set, huic Deo sacrificasse. Quare suadebat
 Euclides, vt in hunc modum rem sacrām
 faceret, idq; ipsi profuturū aiebat. Postri-
 die Xenophon Ophrynium progressus sa-
 crificabat, & porcos integros ritu patrio
 exurebat, estq; tum perlitarum. Venit eo-
 dem die Bito cum Euclide, qui pecuniam
 exercitui daturi erāt. Hi cum Xenophon-
 te hospitij necessitudine inita, gratis ei re-
 stituunt equum ab se redemptum, quem
 Lampfaci L nummis Daricis vendiderat;
 quod suspicaretur illum propter inopiam
 fuisse venditum, quum Xenophon eo mi-
 rifice delectaretur, vt ab aliis acceperant.
 Hinc per τ' Troiam profecti, superata Ida,
 primo Antandtū perueniunt, deinde pro-
 pter orā maris τ' Asia, ad Thebes campum.
 Illinc per Atamytiū & Certonium haud
 procul ab Atarnis ad Caici campum delati,
 Pergamum τ' Lydia ciuitatē adtigerunt.
 Heic Xenophō hospitio excipitur ab Hel-
 lade Gongyli Eretrienfis vxore, quæ Gor-
 gionis & Gongyli mater erat. Significat
 hæc ipsi, Afidaten in illa esse planicie cam-
 pestri, hominem natione Persam. Quod si
 noctu cum c c c aduersus hunc pergeret,
 posse & ipsum, & vxorem eius, & liberos,
 & opes, quæ quidem magnæ sint, capi.
 Addit etiam, qui duces itineris essent, con-
 sobrinum suum, & Daphnagoram, quem

Xenopho-
tis pauper-
tas.

* Cognō-
mē. um hoē
lous apud
Atheniēses,
quasi dicas
milit. Idem
Bacchotri-
butum. A-
then. in III.

* al. Troa-
dem

* al. Ly-
die. male.

* Mysia
rectius.

ίρηα

έμπόδον

φωφ

δύοσαι
α είώθη,
και εφη
σου.

φωφ

αίσις
παρ Α-
παρα

τ Μυσίας

maximi faciebat. Quos ubi secum habebat Xenophon, extra consulit. Tum Eleus
 † Agalias hariolus perpulchra esse dixit
 extra, & posse omnino hominem capi. Quare quum cœnasset, sumtis secum præfectis cohortium amicissimis sibi, & quorum semper ei perspecta fuerat fides, ut aliquo eos beneficio adficeret, proficiscitur. Egrediuntur & alij cum eo quidam, id ferre coacti, plus minus 1000. Verum ab eis præfecti cohortium discedunt, ne pars pecuniæ, quam paratam fore putabāt, ipsis cederet. Quum ad locum nocte media peruenissent, mancipia, quæ circum turrim erant, aliasque res plurimas dilabi sinunt; ut ipso, cum suis. Asidate potirentur. Quumque turrim oppugnando capere non possent, quod esset alta, & ampla, neque propugnacula & homines complures ad pugnandum idonei desiderarentur; conati sunt eam perforare. Habebat murus VIII laterculorum fictilium latitudinem. Quamprimum illucelceret, iam perforatus erat & peruius; quum quidam eorum, qui erant intus, veru pungendis bobus facto femur eius, qui ad turrim proxime accesserat, ictu transfodit. Deinde sagittas excutiendo efficiebant, ut amplius aliquis accedere tuto non posset. Simul clamantibus ipsis, & per ignes signum dantibus, Itabelius cum copiis suis, itemque ex Comania grauis armaturæ † præfidiarj, cum equitibus Hyrcaniis, regis stipendiariis, plus minus LXXX, & aliis cetratis prope 100000. opis ferendæ caussa accurrunt. Idem alij faciunt equites e locis vicinis, † Parthenio, Apollonia, ceteris. Iam tempus erat, ut quomodo discedendum esset, consideraretur. Quare bobus, quotquot istic erant, & ouibus, & maciipiis intra quadratum agmen receptis, abigebant omnia: nec iam de pecunia cogitabant, sed ne discessus fugæ similis esset, si relictis rebus iam partis abscederent, ac non solum hostes audaciores euaderent, sed etiam milites animis deiectiones. Ita tamen discessum, ut pugnaturi pro præda viderentur. Quum autem Gongylus Grecos numero paucos esse videret, ac multos, a quibus vrgerentur: inuita matre cum copiis suis egreditur, ut huius facti particeps esset. Ferebat & Procles ex Elifarne ac Teuthrania nostris oppem, qui genus a Damarato ducebat. Milites Xenophontis, quum iam sagittis & fundis grauiter premerentur, agmine in orbem conuerso, ut haberent arma telis opposita, difficulter † Caicum amnem

*al. Basias

†al. Assy

†al. Parthenico,

†al. Car...

Α πει πλείστου ἐποίητο ἔχον ὄντων Ἰενοφῶντι τῶν
 τοῖς παρ' αὐτῶν ἐθύετο. καὶ Ἰ Αγασίας ὁ ἡλθὸς Βασίας
 μάλιστα παρῶν εἶπεν, ὅτι κάλλιπα εἶεν τὰ ἱερά
 αὐτῶν, καὶ οἱ ὁ ἀνὴρ ἀν' ἀλώσιμος εἴη. δι' ἡνέσας
 ὄντων ἐπορεύετο, τὴν τε λαχάρων τοῖς μάλιστα
 † φίλους λαβῶν καὶ πιστοῖς γενημένους ἀφ' αὐτῶν
 πλείους, ὅπως δὲ ποιήσῃ αὐτοῖς. σιωπῶντες
 ἵ' αὐτῶν καὶ δῆλοι βιασάμενοι εἰς ἐξαχθεῖς. οἱ δὲ
 λαχάρων ἀπήλαινον, ἵνα μὴ μεταδοῖεν ὁ μέ-
 γας, ὡς ἐποίμω δὴ χερμῶν. ἐπεὶ δὲ ἀφίκεντο
 Β πει τῶν μέσων νύκτας, τὰ μὲν ἄφροντα ἀν-
 δράποδα τ' τυροῖς καὶ χερμῶν πλείους ἀπέ-
 δρα αὐτοῖς ὡς ἀμύθηται, ὡς τ' Ασιδάτην αὐ-
 τῶν λαβοῖεν, καὶ τὰ ἐκείνῃ. πυρρῶμα χερμῶν τε δὲ
 ἐπεὶ σὺν ἐδύναντο λαβῆναι τ' τυροῖν, (ὕψηλὴ γὰρ
 ἦν, καὶ μεγάλη, καὶ περὶ μαχίμων καὶ αἰδρας πολ-
 λῶν καὶ μαχίμων ἔχουσα) ἀβροῦ πῆν ἐπεχέρησεν
 τ' πυρρῶν. τὸ δὲ τοῖχος ἡὲν ὅτι πλείων πῶς πῆ-
 γμῶν ὁ δὲ εὖς. ἀμα δὲ τῆς ἡμέρας διωρώρου τοῦ Χ⁵
 καὶ ὡς ὁ πρῶτον διεφαίνετο, ἐπάταξεν ἐνδοθέν
 C † βεπόρωις ὁ βελίσκω δὲ μαφῶν τ' μερῶν ὁ βεπῶρ
 ἐγύπατω. ὁ δὲ λοιπὸν ἐκβέβηκτες, ἐποίμω
 μηδὲ παρῶν ἐπὶ ἀσφάδῃς εἶναι, κεκαρῶτων
 δὲ αὐτῶν καὶ πυρρῶν, ἐκβηθῶσαν Ἰταβέ-
 λιος μὲν ἔχον τ' αὐτῶν δὲ αὐτῶν, ἐκ κομαίας
 δὲ τὸ πλείων φησὶν, καὶ ἵπποις ὑρχόμενοι, καὶ ἐπὶ ὁ πῆναι
 βασιλέως μισθοφόροι, ὡς ὄνδοιχοντα καὶ δῆλοι ὁ ὑπά-
 πελάσται εἰς ὅλας αἰσῶν. δῆλοι δὲ ἐκ τ' παρῶν
 νῆς, δῆλοι δὲ ὅς ἀπολλωνίας, καὶ ἐκ τῶν πλε-
 σίων χερμῶν, καὶ ἵπποις. εἰ γὰρ δὴ ἄρα ἡὲν, πῶς νικῶν,
 D ἔσαι ἡ ἀφοδῶν, σκεπτεῖν καὶ λαβόντες ὅσοι ἦσαν
 βόες, καὶ περὶ αὐτῶν, ἡλαῖνον, καὶ τῶν αἰδράποδα,
 ὅντων πλείους ποιησάμενοι, οὐ τοῖς χερμῶσιν
 ἐπὶ περὶ ἔχοντες τὸν νοῦν, ἀλλὰ μη φυγῆ εἶναι
 ἡ ἀφοδῶν, εἰ καὶ ἀλιπόντες τὰ χερμῶν ἀπί-
 οῖεν, καὶ οἱ τε πολέμοι θρασύτεροι εἶεν, καὶ οἱ στρα-
 τῶνται ἀγμότεροι. νῦν δὲ ἀπῆρξεν ὡς πει τῶν
 χερμῶν μαχόμενοι. ἐπεὶ δὲ ἑώρα Γολγύλος
 ὀλίγους μὲν τὴν ἑλληνας, πολλοὺς δὲ τὴν ὀπικ-
 μένους, ἐξέρχεται καὶ αὐτὸς βία τ' μηδὲς τῶν
 E ἑαυτῶν δὲ αὐτῶν ἔχον, βεβόηκτος συμμα-
 χεῖν τῶν ἔργων. σιωπῶντες δὲ καὶ Γεοκλῆς δὲ
 † ἐλίσκων καὶ Τεθαράνας, ὁ ἀπὸ Δαμῶν ἀλιπῶν
 πῶν. οἱ δὲ πει Ἰενοφῶντα ἐπεὶ πόρῶν ἡδὴ ὅτι
 ἐξῶντο ἑπὶ τῶν βεβόηκτων καὶ σφενδονῶν, πορευ-
 ὄμενοι κύκλω, ὅπως τὰ ὅπλα ἔχοιεν πρὸ τῶν βεβόηκτων, μάλιστα ἀφ' αὐτοῖς τὸν τ' κείων πρὸ καρῶν
 τῶν μόνων,

Handwritten marginal notes in Greek script, partially visible on the right edge of the page.

